MAGALI

Dilema

Traducerea şi adaptarea în limba română de CECILIA IONESCU

ALCRIS

Romancelapitolul 1

Nathalie deschise uşa garajului. Părţile cromate ale Mercedesului scânteiară în valul de lumină matinală izbucnit dinspre grădină, strălucind în oglinzi şi făcând să sclipească luciul caroseriei. Nathalie zâmbi de plăcere. Nu-şi epuizase bucuria de a avea această jucărie frumoasă, nouă şi preţioasă.

Gândul îi zbură cu o recunoştinţă înduioşată spre Franck. Dragul de Franck! Era suficient să-şi manifeste o dorinţă, pentru ca el să se grăbească să i-o satisfacă imediat.

Asta începuse deja cu această micş vilă din Saint-Cloud, ale cărei grădini se întindeau spre valea Senei.

— O casă mică, dragă Franck! O casă mică a mea, cu o bucată de teren unde să plantez zambile şi de cicoare sălbatică…

Îşi dorise acest lucru încă de când locuiau în fastuoasele hoteluri de lux din care se mutau în fiecare săptămână, repede plictisiţi să întâlnească zilnic figurile prea familiare ale portarului sau băiatului de la ascensor.

O locuinţă foarte simplă şi rustică, acesta fusese mai întâi visul său nevinovat şi, câteva săptămâni mai târziu, Franck o adusese în pragul acestui paradis feeric, pe care vechiul proprietar îl botezase „Visul de aur”. „Visul de aur” şi terasele sale, grădinile în spaliere, peluzele, trandafirii, bazinul înconjurat cu granit roz, destul de mare pentru ca Nathalie să-l transforme în piscină individuală când era cald şi avea chef să se facă pe naiada, spaţiul pentru câini, în care dogul Domino îşi plimba blana tigrată, lătrând răguşit şi răsunător, confortul rafinat al sufrageriei în stil italian, al salonului capitonat, al serei unde înfloreau azalee roz şi mov, simbol delicat al minunatului destin care devenise privilegiul Nathaliei Loredans, mică infirmieră

umilă şi prost plătită, promovată la gradul impresionant de soţie a lui Franck Salvador.

Şi aici, încununând fericirea cuplului, se născuse Anicet.

Orologiul din garaj sună ora opt şi acest zgomot neobişnuit şi precis o smulse pe Nathalie din încântătoarea sa meditaţie.

Trebuia să se grăbească. Franck sosea chiar în acea zi cu trenul de ora zece şi cincizeci de minute. Nat se va duce să-l ia de la gara mică din Vaucresson, unde voia să ajungă cu o maşină impecabilă, aşa cum le fusese livrată, exact înainte de plecarea sa, pentru a înlocui Fordul, vechi de un an.

Nathalie nu-şi pierduse obişnuinţele casnice de altă dată, ocupându-se ea însăşi de vehicul, cum îi plăcea să se ocupe şi de casă, de grădină şi de toate treburile feminine, ceea ce Franck părea că apreciază mult.

Îmbrăcă o salopetă din pânză care completa trusa sa de şoferiţă ordonată, când o voce răsună pe deasupra portarului de la intrare, exact în faţa grajdului.

— V-aţi sculat devreme în această dimineaţă, doamnă Franck. Oare soseşte domnul?

Pe deasupra grilajului, figura ipocrită şi curioasă a mamei Abeille, a cărei casă în stil ostentativ normand urma pe alee imediat după zidul împrejmuitor al Visului de Aur, îi zâmbea Nathaliei în mod ademenitor.

Doamna Abeille îşi plimba câinele şi era evident că avea tot timpul în faţa ei şi dorinţa de a-l folosi „stând la taifas”.

— Bună ziua, doamnă, spuse Nathalie circumspectă, silindu-se să zâmbească. Da, mă grăbesc. Trebuie să mă duc să-l iau pe soţul meu de la trenul de ora zece şi cincizeci de minute, îi preciză ea, în speranţa de-a o descuraja pe vizitatoare.

— Şi este nerăbdător să-l luaţi în această frumoasă maşină nouă, nu? Ce succes nebun! Ce maşină! Tot cartierul vorbeşte de ea.

— Oh! Cartierul a văzut şi altele, doamnă Abeille.

Maşinile frumoase nu lipsesc pe aici, obiectă Nathalie, care tuna şi fulgera în sinea ei împotriva mahalagioaicei şi a maniei sale de-a o ţine în loc, în timp ce era nerăbdătoare să-şi vadă de treburi.

Canişul lătră la întâlnirea cu Domino care, prin grilaj, îl privea cu un ochi dispreţuitor.

— Deci, aşa, se întoarce domnul Franck? continuă mama Abeille. Trebuie să fiţi mulţumită. S-au făcut… iată… două săptămâni de când n-a mai venit?

— Ştiţi să apreciaţi foarte bine, ripostă Nathalie, enervată şi ironică.

Ironia nu fu înţeleasă de interlocutoarea sa.

— Ba bine că nu! asta pentru că nu-l vedem prea des. Lipseşte într-adevăr mult.

„Vă deranjează?” era răspunsul usturător care-i veni pe buze Nathaliei, exasperată. Totuşi, se stăpâni. Mahalagioaica nu era rea, doar puţin bârfitoare şi curioasă, ca cele mai multe dintre persoanele de la periferie. Trebuia să recunoască faptul că în locul acesta retras lipsea puţină distracţie pentru persoane ca ea.

— Ce vrieţi, se mulţumi să spună senteţios Nathalie, bărbaţii au ocupaţiile lor.

— Cum să nu! Şi.

Ochii vicleni ai doamnei Abeille avură o licărire şireată şi lacomă sub pleoapele ridate.

— …Domnul Franck este foarte ocupat!… Ce vinde oare?

Aruncase întrebarea pe un ton nevinovat, dar trăsăturile încordate exprimau toată dorinţa sa arzătoare de a afla în sfârşit.

Nathalie observa la timp că dogul mârâia la poarta curţii sale şi i se adresă pentru a-l certa, ceea ce o scuti să răspundă întrebării indiscrete.

Dar însemna să n-o cunoşti bine pe mama Abeille dacă te gândeai că se va opri din drum. De prea multă vreme bârfea cu cele mai ascuţite limbi din cartier despre perechea a cărei rezervă, ba chiar având un caracter nesociabil, le dezamăgise curiozitatea, pentru a nu duce

până la capăt ancheta sa, când i se prezentase ocazia.

La „Animalele nu se înţeleg mai bine decât oamenii, acestea două nu se pot suferi” pe care tocmai îl lansase Nathalie, pentru a face să devieze discuţia, ea opuse îndârjirea de flecară amabilă şi încăpăţânată.

Foarte adevărat, ceea ce spuneţi, doamnă Franck!... în ceea ce-l priveşte pe soţul dumneavoastră, vecina mea, doamna Anglet, mi-a jurat că reprezintă o marcă de maşini de scris. Dar eu ştiu bine că se ocupă de ţesături, n-am dreptate? se exprimă ea, uitându-se cu invidie la capotul încântător din mătase foarte fină de culoare albastru – mov, asortat cu ochii săi, pe care-l schimbase cu combinezonul de mecanic.

— Vă înşelaţi amândouă, ripostă Nathalie cu răceală, hotărâtă să pună capăt acestei conversaţii plictisitoare. Afacerile soţului meu nu se referă nici la maşini de scris, nici la ţesături. Vă este de-ajuns? nu se putu împiedica să adauge, cu o impertinenţă calculată pe care o sublinie cu un zâmbet rece.

Chipul vecinei se schimbă. Amabilitatea ei se transformă într-o expresie demnă, posomorâtă şi ostilă.

— Oh! ştiţi, vorbeam de dragul conversaţiei. La urma urmei, fiecare se crede cel mai important, cum se spune. Toată lumea este liberă să-şi păstreze secretele. Şi din moment ce nu vă deranjează să rămâneţi atât de des singură, pe ceilalţi nu-i priveşte. Şi apoi, cum remarca doamna Anglet, aveţi cu siguranţă încredere în domnul Franck, totuşi un bărbat frumos... Probabil nu-i lipsesc ocaziile.

După ce azvârli această săgeată, care o răzbuna pentru decepţia sa, mama Abeille îşi strigă canişul şi se îndepărtă de animalul care trăgea cu disperare de lesa sa.

„Idioata! lăsă Nathalie să-i scape, urmărind-o cu o privire înfuriată. De ce se amestecă? Ar trebui să fie arsă împreună cu cele ce-i seamănă, ca vrăjitoarele!”

Eliberându-se astfel de furie printr-o dorinţă ce depăşea cu siguranţă judecata sa, Nathalie ridică din umeri şi luă mânioasă pielea de căprioară. Intervenţia

supărătoare a cicălitoarei sale vecine îi stricase bucuria senină a acelei dimineţi.

Cu dinţii strânşi, începu să frece oglinzile cu mişcări sacadate care-i arătau enervarea. Trebuia oare ca această imbecilă să vină să răsucească un cuţit în rană şi să-i amintească, adevăruri neplăcute, pe care încearcă să le uite?

Deoarece era de necontestat că purtarea lui Franck avea un caracter bizar. Prezenta o aparenţă misterioasă şi secretă care o nelinişte a adeseori pe tânăra femeie; în orice caz o intriga puternic.

Acea întrebare pe care i-o pusese atât de indiscret mama Abeille, apărea deseori în imaginaţia înfierbântată a Nathaliei, ca un tulburător semn de întrebare: care era de fapt activitatea soţului său?

Oricât de ciudat ar fi părut, Nathalie nu aflase niciodată nimic. Totuşi, anumite amănunte ar fi putut face lumină, referitor la viaţa lui Franck – cel puţin ceea ce lăsa să-i scape după plecarea sa, în timpul dispariţiei acestuia spre colţurile cele mai îndepărtate ale Franţei, sau spre marile capitale.

Lyon, Biarritz, Londra, Berlin, Bruxelles sau Florenţa, Nathalie primea ilustrate din locurile cele mai neaşteptate.

Apoi Franck se întorcea, păstrând tăcerea asupra obiectivelor călătoriei sale.

Cu timpul, Nathalie îşi punea întrebări fără răspuns în legătură cu soţul său.

De unde veneau oare toţi acei bani pe care-i cheltuia cu atâta generozitate pentru a satisface capriciile tinerei şi încântătoarei sale soţii?

De ce, înainte de-a fi cumpărat şi mobilat vila lor din Saint-Cloud, nu avea nimic al lui, nici mobilă, nici lenjerie, nici obiecte personale, în afară de valizele sale şi de trusoul indispensabil al unui bărbat elegant?

De ce nu avea nicio relaţie, în afară de un prieten care era permanent pe lângă cuplu – şi care, asupra anumitor subiecte, rămânea la fel de secret ca însuşi Franck? De ce nu accepta pe altcineva?

De ce oare trăiau retraşi la „Visul de Aur”, cum trăiseră şi de-a lungul celor trei ani de când dura căsătoria lui Franck şi a Nathaliei, retraşi şi anonimi prin mulţimea de hoteluri de lux care erau locuinţa schimbătoare a tinerilor căsătoriţi?

Nu o dată, Nathalie se interesase timid, deoarece simţea inconştient că subiectul nu-i plăcea lui Franck şi chiar îi transmitea o stinghereală tainică:

— Ce meserie ai, dragul meu? Cărui gen de muncă i te dedici, când mă părăseşti câteva zile?

— Afaceri, răspundea evaziv Franck.

Chipul slab şi inaccesibil arăta imediat plictiseala pe care i-o provocau aceste abordări ale unui domeniu pe care-l considera rezervat numai lui.

La începutul căsătoriei lor, Nathalie crezuse că acest fel de a fi demonstrează grija foarte masculină de a proteja o independenţă preţioasă împotriva tandreţii puţin cam acaparatoare a unei nou-venite.

Cu atât mai mult cu cât Franck adăugase încă din prima seară:

— Meseria bărbaţilor nu le interesează pe soţiile lor. Lasă-mă să-ţi asigur existenţa, iubito; fii fără griji, fermecătoare şi cheltuitoare. fă-ţi toate capriciile. Acesta este modul tău de a contribui la existenţa noastră pe care o vreau frumoasă şi luxoasă, în jurul micuţei tale personae scumpe. Restul: munca, grijile, obligaţiile, este rostul meu.

— Dar aş vrea să te pot ajuta, Franck. să vorbesc cu tine despre necazuri, dacă ai, să te sprijin la nevoie.

— N-am niciun necaz. Am afaceri care au mai mult sau mai puţin succes, după perioade şi în care nu trebuie să fii amestecată, pentru că n-ai ce face. Succesul lor şi împrejurările contribuie la bunăstarea noastră; asta este tot. Când mă întorc, vreau ca acasă să fiu liniştit şi să uit tot ce se referă la ele. Fiecare lucru la timpul său, draga mea.

Şi cum Nathalie schiţa o mutră decepţionată, Franck adăugase cu fermitate:

— Mulţi soţi practică aceeaşi metodă. Un anume

chirurg are oroare să vorbească despre operaţii acasă, cutare bancher nu vrea să ştie de cursul de schimb după ce trece pragul căminului său şi un funcţionar se îndârjeşte să şi-i scoată din minte pe şefii săi de birou şi ambiţiile sale protocolare. Nu sunt unic în felul meu. Nu insista, dacă vrei să-mi faci o plăcere.

Nathalie nu mai insistase. Nu voia pentru nimic în lume să-l contrarieze pe cel care o scosese din mediocritatea şi din cursul anost al vieţii sale, pentru a face din ea această femeie adulată, răsfăţată, pe deplin mulţumită, care avea tot ce ar fi putut cere unui destin îngăduitor.

Cu atât mai mult cu cât recunoştinţa pe care i-o consacrase fără rezerve lui Franck era amestecată cu o tainică părere de rău.

Nathalie era conştientă că nu-i oferise geniului său bun, care-i transformase brusc viaţa de fată săracă şi părăsită într-un vis cu ochii deschişi, oferindu-i tot ceea ce-i datora. Dar, nu putea face nimic.

Desigur, era devotată, punctuală, grăbită să-şi mulţumească şi să-şi servească mărinimosul şi prea puţin pretenţiosul soţ. Totuşi, i se părea că nu era la înălţimea sarcinilor sale. Acestei căsătorii uimitoare şi neaşteptate care o încoronase regină pe scena vieţii, parcă prin intervenţia baghetei magice a unui vrăjitor binevoitor, îi lipsea ceva.

Acel ceva provenind din modul propriu de a privi chestiunile sentimentale care se încăpăţâna să persiste. Crezuse că-l găsise când venise pe lume Anicet. Văzuse izbucnind o asemenea bucurie, o asemenea mândrie în ochii şi pe chipul lui Franck, încât i se păruse că viaţa lor în comun va lua o nouă formă, atingând acel grad de perfecţiune, de înţelegere intimă, de „contopire”, care te face să nu mai ceri nimic de la viaţă.

Dar observase că pe măsură ce lunile treceau şi fiul lor devenea un bebeluş durduliu care deja gângurea – avea acum aproape un an şi jumătate – Franck rămăsese faţă de ea la fel de puţin expansiv şi la fel de secretos. Ea însăşi se

simţea uneori paralizată în elanurile faţă de el. O impresiona. Desigur, îl admira, îi purta o recunoştinţă vie pentru tot ce făcuse pentru ea, dar nu întotdeauna se simţea în largul ei cu el. Şi acum se întreba dacă sentimental care o lega de Franck era cel la care visase în tinereţea sa romantică.

Îl dorea oare pe Franck cu dragoste?

Cuvântul i se formă în minte literă cu literă, în timp ce continua să treacă uşor cu pâsla peste aripa dreaptă a Mercedesului şi mâna i se opri brusc, pentru a lăsa să se dezvolte gândul uluitor.

Dragoste? Nu, nu asta era acea afecţiune calmă şi tandră pe care i-o purta lui Franck; nici acea solicitudine înduioşată, acele alintări nenumărate, acea grijă constantă de a-i face plăcere, de a-i procura noi satisfacţii pe care Franck le arăta fără încetare în ceea ce-o privea. Dragostea era altceva. Douăzeci de ani, Nathalie simţise asta în mod confuz şi se mira, puţin decepţionată, că n-o găsise în raporturile conjugale.

Dar atunci, de ce a luat-o Franck de soţie?

În acest moment al introspecţiei sale, mâna Nathaliei se aşeză automat pe butonul care deschidea sertarul pentru mănuşi al maşinii şi în el găsi un carnet.

Era un carnet de cecuri la banca Davies, o bancă americană, unde Franck îşi plasase profiturile.

Când locuiau la Paris, Nathalie fusese la sediu cu Franck şi îşi amintea de politeţea prevenitoare a directorului, domnul Davis în persoană, pe care i-l prezentase soţul său. Bătrânul domn îi primise într-un birou impozant cu o abundenţă de crom şi nichel, foarte american şi ale cărui ferestre dădeau spre o mare arteră pariziană.

Domnul Davis se arătase foarte amabil, cum trebuia faţă de un client de vază. Pe scurt, fusese măgulitor.

Râsese când Nathalie, mărturisise cu sinceritate că nu ştiuse cum arată un carnet de cecuri, înainte de a-l fi întâlnit pe Franck şi că nu avusese aşa ceva niciodată în viaţa sa.

— Ei bine, doamnă, trase bancherul concluzia, vesel, cred că pe viitor veţi avea deseori ocazia să mânuiţi aşa ceva. O doresc pentru noi, de altfel.

— Oh, remarcă Franck, care râdea şi el, ţin ca soţia mea să rămână în afară de orice preocupări financiare. Mânuirea banilor nu este pentru aceste mâini micuţe şi nici aranjamentele de Bursă pentru un fermecător cap feminin.

Dragul de Franck! Cum se străduia să o cruţe de orice ar fi putut să tulbure această grijă încântătoare pe care o ţesuse în jurul ei din fire strălucitoare şi tandre!

Ah! viaţa o răsfăţase, când îi scosese în cale acest partener puternic şi generos!

Puse mâna pe carnetul de cecuri şi-l privi curioasă. Dumnezeule!... părea atât de banal cu foile roz legate. şi totuşi, asemenea unui prestidigitator care făcea să iasă din pălărie porumbei sau mici steaguri la nesfârşit, Franck, datorită acestor inofensive mici formulare, putea face să apară cele mai fastuoase lucruri: o bijuterie, o vilă, o maşină.

Printr-o asociere de idei, se gândi că uitase probabil carnetul acolo înainte de a pleca, atunci când se dusese să procure maşina şi când efectuase ultima lichidare.

Plecase în aceeaşi seară cu expresul de Nord, pentru că se ducea la Amsterdam, cu oprire prevăzută la Bruxelles şi în două sau trei oraşe în care afacerile îl chemau. Erau zece zile de atunci. Nathalie primise de la el ilustrata zilnică ce purta timbrul acestor diverse etape şi, două zile mai înainte, mesajul care-i anunţa întoarcerea.

Ca prim vis, mâinile tinerei femei răsfoiau carnetul: toate cecurile fuseseră folosite. Rămăseseră doar taloanele. Pe cecul folio, Franck notase indicaţiile referitoare la sumele plătite.

„8.000 – plata pentru maşină, domnului Cousteau, din Versailles, agentul regional al firmei”.

„5500 – Van Cleef, Strada păcii, la Paris”.

Acesta era colierul din aur şi perle albastre pe care i-l oferise Nathaliei la aniversarea căsătoriei lor. Dumnezeule!

ce sumă enormă reprezenta!... Colierul era încântător şi tânăra femeie fusese sensibilă la acest cadou. Totuşi, ce nebunie!...

„4500 – domnului Ribert, tapiţer, din Vaucresson”.

Domnului Ribert? Ah! erau fotoliile din salonul galben, în imitaţia de damasc vechi. O foarte frumoasă imitaţie.

„700” horticultorului din La Celle, care-i procurase trandafirii Malmaison.

„1500”.

Cincisprezece sute de franci: nicio indicaţie. Franck uitase, fără îndoială. Să vedem la ce se puteau raporta aceşti o mie cinci sute de franci?

Nathalie continuă să răsfoiască. Jocul o amuza. I se părea că este o tânără vrăjitoare aplecată peste o cutie fermecată în care vedea banalul plumb transformându-se în rubin şi smaralde.

„3500 – Hermann, blănarul”.

Oh! Oh!... Ah! da, mantoul ei din castor canadian. Ar fi trebuit să se gândească: mai avea un vizon şi un astrahan. Dar Franck insistase atât de mult!... îi plăcea să fie elegantă doar pentru satisfacţia sa şi să-şi schimbe adesea toaletele.

„1200 – domnului Visconti”.

Acesta era croitorul lui Franck, un om scund, nostim de tot.

Chipurile furnizorilor cunoscuţi îi treceau prin minte Nathaliei.

„650 – Robineau, Pont-neuf”.

Robineau, Pont-neuf, ce era oare?... Ah! Ah! da, acvariul pentru decorarea camerei copilului.

Şi „900 – David, electrician instalator”, era instalatorul acvariului şi al jeturilor de apă.

„1500”.

Din nou, fără nume, nici indicaţii!... încă o scăpare a lui Franck.

Nathalie răsfoi mai repede, găsi titularii tuturor cecurilor, cu excepţia celor cincisprezece sute de franci

care figurau de trei ori în carnet.

De trei ori, la fel de anonimi, la fel de enervant de misterioşi.

Carnetul de cecuri se termină. Datele se eşalonau peste mai mult de un trimestru. Franck nu plătea atât de des prin cecuri. îi dădea soţiei sale cu ce să achite cea mai mare parte din notele de plată.

Nathalie închise micul carnet şi îşi promise să-l anunţe de prezenţa lui pe Franck, deoarece probabil uitase că-l pusese în compartimentul pentru mănuşi.

Cincisprezece sute? Această ghicitoare căreia nu-i găsise soluţia, îi aţâţa curiozitatea, stârnindu-i interesul, sâcâind-o, ca acele amănunte neînsemnate care ne chinuie uneori până la obsesie. Identitatea sumelor şi faptul că fiecare rămânea anonimă o tulbura în mod confuz.

„Îi voi cere lămuriri lui Franck”, încheie ea.

Luase această hotărâre când sună telefonul. Capitolul 2

Ajunse la aparat şi recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului după acel „Alo, Nat?”, cordial şi puţin răguşit.

Cu excepţia furnizorilor, nu erau foarte mulţi obişnuiţi să telefoneze gazdelor de la „Visul de Aur”!

Nathalie exclamă cu înflăcărare:

— Daniel!... Ştii că soseşte Franck? Vii la prânz? Fireşte, cu Flore.

— Să-ţi spun ceva, Nathalie.

Tânăra femeie i-o tăie:

Atunci, la cină? Oh! Daniel, sunt atât de mulţumită! înainte de plecare, Franck s-a dus şi a luat Mercedesul, ştii, maşina pe care ne-o visam amândoi. Dar, sărmanul, el n-a prea profitat de această achiziţie, din cauza absenţei sale. După cină, am putea organiza o plimbare pentru a încerca maşina. Veţi veni, nu-i aşa?

— Ascultă, Nathalie, trebuie să-ţi vorbesc.

Vocea lui Daniel nu avea siguranţa, nici veselia obişnuită. În entuziasmul său, Nathalie nu-şi dăduse seama de la început.

— Ei bine! veniţi la cină, insistă ea.

— Nu. Trebuie să-ţi vorbesc imediat.

De data aceasta, nota ciudată din timbrul tineresc şi de obicei vesel, o alertă pe interlocutoare.

— Oh! Oh! este grav?

— Foarte grav.

— Mă impresionezi. Nu-mi poţi spune la telefon?

— Este… este greu, şopti Daniel care părea foarte tulburat.

— Ai primit o lovitură grea?

— Ei. da, cu siguranţă, foarte grea.

— Flore ştie?

— Nu.

Flore era încântătoarea soţie a lui Daniel, pe care o cunoscuse ca manechin la Balmain şi făcuse din ea o mică burgheză amabilă, ocupată exclusiv să-i placă tot mai mult soţului său important. Ea era naşa lui Anicet, pe care-l răsfăţa excesiv.

— Ah!… făcu Nathalie intrigată. Nu poţi aştepta să fie şi Franck aici? El este un bun sfătuitor.

— Tocmai că nu, nu pot.

— Bun! Ei bine! atunci vino imediat, hotărî Nathalie, înţelegătoare. Sărmane Daniel! nu vreau să te fac să aştepţi. Unde eşti acum?

— La domeniul din Guyancourt. pot să fiu la tine. să zicem în douăzeci şi cinci de minute.

— Oh! Oh! atunci, vei goni. Nu face o nebunie, Daniel! Asta nu rezolvă nimic.

— Ascultă, Nathalie. Oh! mai bine nu, sosesc.

El închise.

Nathalie îşi privi ţinuta cu un aer deziluzionat, apoi maşina, care doar pe o parte prezenta acel aspect impecabil pe care voise să i-l dea prin intermediul pielii de căprioară. Bun! Nu va avea timp să termine. Trebuia să se îmbrace pentru a-l primi pe Daniel. Franck va înţelege că n-a putut termina treaba începută şi dacă o va ironiza puţin, nu va fi oricum contrariată.

Ascunse pielea de căprioară sub scaunul din faţă, la

îndemână. Dacă avea norocul ca trenul să fie în întârziere şi-ar putea duce sarcina la capăt.

Anicet dormea în camera copiilor sub supravegherea atentă a doicii sale, o elveţiancă foarte devotată pe care Nat o adusese din Lausanne, unde se dusese să nască. Tânăra mamă fusese bolnavă după aceea, de o flebită care o ţinuse întinsă la pat şase luni.

Domnişoara Freda Albusch se arătase foarte devotată. Făcea aproape parte din casă.

Dârdâind sub duş, Nathalie se gândea la Daniel. Oare ce i se putuse întâmpla? Nu un accident, pentru că putea veni până la ea gonind nebuneşte, după obiceiul său. Acest pilot de avion cu reacţie era un imprudent.

Ceva în legătură cu Flore? Tânăra femeie – singura prietenă pe care Nathalie o frecventa – era fără taine.

Ieşind de sub duş, Nathalie, superstiţioasă, se închină. Dumnezeu să-i apere pe amândoi! Daniel era un tânăr excepţional, cel mai bun prieten al lui Franck şi Flore atât de fermecătoare! Singura lor tristeţe era că nu avuseseră un copil, de cinci ani de când erau căsătoriţi.

Daniel Recouly se afla la originea idilei dintre Nathalie şi Franck, care se terminase prin căsătoria lor în urmă cu trei ani.

În timp ce se îmbrăca, Nathalie revăzu aventura sa sentimentală din acea primăvară, care îi schimbase atât de radical existenţa şi care devenise pentru ea un basm permanent.

Într-o noapte, era de serviciu la spitalul din Joinville. Spre miezul nopţii, fuseseră aduşi doi automobilişti răniţi. Se ciocniseră de un platan şi unul din ei – şoferul – nu prea era în apele lui. Fusese internat, în timp ce prietenul său fusese lăsat să plece după ce i se acordase primul ajutor pentru nişte contuzii fără gravitate.

Pasagerul maşinii accidentate i-l recomandase cu căldură pe Daniel persoanei de serviciu, care era Nathalie.

În acel moment, Flore, care lucra încă la Balmain – situaţia lui Daniel nu era aceea la care ajunsese astăzi – se afla în America împreună cu unul dintre patronii săi,

pentru o prezentare de modele.

Daniel rămăsese în spital mai mult de o lună. Nathalie îl îngrijise cu conştiinciozitate şi devotament. Prietenul său – aflase că-l chema domnul Salvador, dar era numit mai obişnuit cu prenumele său, domnul Franck

— Venea să-l vadă în fiecare zi. Se instalase la un hotel din apropiere.

Nathalie trecuse de la serviciul de noapte, la cel de zi. În fiecare după amiază, Franck o găsea la căpătâiul lui Daniel, care îşi revenea pe zi ce trecea, tot mai mult, buna dispoziţie şi excelentul său optimism.

În cursul acestei convalescenţe, Nathalie şi Franck avuseseră nenumărate ocazii să se întâlnească şi să stea de vorbă.

În ziua în care Daniel părăsea spitalul, Franck îi prezentă Nathaliei cererea ce părea că-i stătea pe inimă.

— N-am familie în Franţa, declară el fără ocol, sunt străin, dar ador ţara dumitale şi vreau să mă stabilesc aici. Am mijloace de a-ţi face o viaţă foarte convenabilă, să-ţi satisfac necesităţile şi chiar puţin mai mult. Sunt foarte singur. Vrei să accepţi să împarţi singurătatea cu mine?

Nathalie fusese năucită. Năucită şi impresionată, apoi câştigată. Pentru tânăra orfană care-şi ducea cu greu viaţa de azi pe mâine, făcându-şi debutul de infirmieră doar cu „interimatul” care i se oferea, în aşteptarea unui post mai stabil şi bine remunerat – oferta era o minune prezentată de soartă.

— Sper să nu te decepţionez, obiectase ea, conştientă de sărăcia sa în faţa unui asemenea noroc. Ştii, eu nu am nimic, nici măcar clasicul trusou al fetelor sărmane.

— Asta îmi convive. Îţi voi da totul şi tot eu îţi voi fi încă dator.

Daniel jubila. El nu avea deloc temperamental necomunicativ şi taciturn al lui Franck, dar făcuseră războiul împreună şi-i lega o solidă prietenie.

Apreciase farmecul nevinovat şi devotamentul micuţei infirmiere, blândeţea faţă de el, mişcătoarea sa bunăvoinţă.

— Eşti exact genul de femeie care-i trebuie vagabondului ăsta de Franck. Vă dau binecuvântarea, copiii mei.

Începând din acel moment, pentru Nathalie, miracolul devenise cotidian.

*

* * *

Îndată ce auzi Fordul lui Daniel dând colţul străzii, Nathalie, care pândea din camera sa, în timp ce se îmbrăca, cele mai mici zgomote din stradă, coborî în viteză treptele peronului.

Daniel oprise deja în faţa grilajului de la „Visul de aur” şi se pregătea să sune.

— Sosesc! Nu-ţi pierde răbdarea! îi stigă ea, fără să-şi poată domoli inflexiunile bucuroase ale vocii, deoarece nimic nu reuşea să-i umbrească bucuria întoarcerii lui Franck, nici chiar problemele presante ale lui Daniel.

Apoi, îşi aminti că vizitatorul venea să-i povestească necazurile sale şi impuse trăsăturilor sale tinereşti un aer de circumstanţă.

Imediat, chipul tulburat al lui Daniel o frapă şi o nelinişte reală o cuprinse.

— Daniel, ce ţi s-a întâmplat? Flore?

Mut, tânărul bărbat pătrunse în grădină. În timp ce ea închidea grilajul, stătu alături, întunecat şi concentrat şi, pe neaşteptate, o îmbrăţişă în tăcere. Această efuziune, care nu-i era obişnuită, spori tulburarea Nathaliei.

— Mă sperii, Daniel.

El îi dădu drumul din îmbrăţişarea prietenească. Mâinile ei se încleştară pe umerii tânărului bărbat şi îşi aţinti asupra lui, întrebătoare, ochii albaştri în care se ridicare un val de panică.

— Sărmana mea prietenă, spuse el cu simplitate, în timp ce gura i se convulsionă într-o grimasă.

Nathalie simţi o masă de gheaţă copleşind-o. Buzele începură să-i tremure.

— Fr. Franck?

El înclină capul, cu tristeţe şi apoi îndepărtându-se,

urcă spre casă cu paşi grei. Ea îl urmă aranjându-şi mecanic o buclă ce scăpase din coafura îngrijită.

Când îl ajunse în salon, el era în faţa pianului şi contempla o fotografie mare a lui Franck – singura pe care o avea din ziua căsătoriei lor.

Cu ochii aţintiţi asupra spatelui întors şi rigid al vizitatorului, ea se sprijini cu amândouă mâinile de cantul uşii.

— Vorbeşte, spuse ea cu o voce răguşită. Nu vezi că mă ucizi?

Îl privi cum îşi aplecă ceafa. Apoi, brusc, se întoarse spre ea.

— Trebuie să fii tare, Nathalie, spuse el, foarte încet.

De data aceasta, genunchii i se muiară, dar se încordă.

— Este. mort?

Tăcerea care urmă fu un răspuns edificator. Ea aşteptă câteva secunde încă, cerând ce disperare o dezminţire care s-o elibereze de această menghină de oţel care-i frângea inima şi-i strângea gâtul. şi apoi, ca un automat, făcu câţiva paşi înainte.

El o urmări cu o privire îngrijorată gata să intervină în cazul unui posibil leşin, dar ea îşi păstră atitudinea demnă. Doar mâna i se ridică până la tâmplă. Se apăsă acolo cu greu pentru a găsi un magnetism care s-o uşureze.

Daniel înaintă şi împinse spre ea un fotoliu. Ea se aşeză, cu o figură absentă.

— Eram prea fericită, dimineaţa asta, spuse ea cu o voce abia auzită şi care tremura ca a unei bătrâne. Şi maşina sa nouă, de care nici măcar nu s-a folosit!…

Astfel, durerea i se fixa asupra unui infim amănunt, ca pentru a se îndepărta şi a se diminua. Pentru moment, era doar înmărmurită, amorţită. Izbucnirea durerii va veni după aceea.

— Cum s-a întâmplat? şopti ea privindu-l pe Daniel cu un aer abătut.

Fără să spună o vorbă, el scoase din buzunar un ziar

împăturit, pe care îl pregătise probabil înainte de a veni ca mesager al nenorocirii. I-l întinse şi îi indică un articol însemnat cu creion albastru.

Mâna ei luă foaia maşinal. Privirea care i se plimba fără încetare, în căutarea unui sprijin imposibil, se opri pe locul însemnat.

Văzu detaşându-se un chip: un chip ciudat, acoperit de o mască lată pe partea de sus a figurii, care-i ascundea aproape complet trăsăturile.

Deasupra strălucea un titlu mare:

MOARTEA TRAGICĂ A ACROBATULUI MASCAT.

Toate acestea i se înscriseră pe retină fără vreo legătură cu ceva palpabil pentru ea, fără să apară vreo relaţie în mintea sa. Înălţă capul spre Daniel.

— Ce-i cu asta? întrebă ea obosită.

El o privea cu o compătimire afectuoasă.

— Citeşte.

Ea se strădui, ascultătoare.

Rândurile mici tipărite îi treceau prin faţa ochilor.

„Celebrul acrobat care, sub numele de „Acrobatul mascat”, a făcut deseori mulţimea să rămână cu respiraţia tăiată, în incinta celor mai mari circuri din Europa, şi-a găsit spectaculos moartea, la Palladium din Amsterdam: sfârşitul pe care performanţele sale îndrăzneţe îl lăsau să se ghicească.

Toată lumea cunoaşte acel număr de un curaj nemaiîntâlnit care a făcut cunoscut personajul în lumea întreagă. Încălecând o motocicletă de mare putere, acrobatul pilot, cu faţa acoperită de o mască, după ce urca vertiginos traseul periculos înfăţişând un drum accidentat cu obstacole, trecea printr-o săritură incredibilă, în mare viteză, peste toată pista, pentru a ateriza pe o trambulină din partea opusă. Acest exerciţiu, care smulgea de fiecare dată strigătele spectatorilor, necesita o acuitate vizuală, o stăpânire şi o cutezanţă care au constituit până la acum o sfidare a morţii.

Aseară, moartea a venit la întâlnire.

Salvador, Acrobatul, a executat pentru ultima dată

periculosul său număr”.

Adevărul se contura încet în mintea amorţită de şoc a Nathaliei. Această poveste i se păru un banal fapt divers şi nu-i provoca decât o senzaţie de gol, acel gol imens care se făcuse subit în ea, după ce aflase îngrozitoarea veste. Brusc un cuvânt îi concentră atenţia derutată.

Salvador!… Scoase un uşor strigăt de neîncredere, luă ziarul şi-l apropie de faţă, îşi concentră atenţia câteva secunde asupra acestor opt litere atât de familiare. Privirea îi alunecă până la fotografie. O examină cu o atenţie intensă, recunoscu gura puternică şi cărnoasă, bărbia hotărâtă şi încăpăţânată, brăzdată de o linie verticală.

Un fulger risipi întunericul.

— Era el!

Acum, ca un flux puternic, adevărul năvălea din toate părţile, eliberând-o de meandrele secrete care o ţineau prizonieră. Amănuntele ieşeau la suprafaţă şi Nathalie, tulburată, uluită că nu bănuise sau nu presimţise niciodată nimic, înţelegea în sfârşit semnificaţia a tot ceea ce i se păruse o enigmă: absenţele lui Franck, acei bani care păreau că provin fără încetare dintr-o sursă misterioasă, acea disciplină zilnică pe care soţul său şi-o impunea prin lungile ore petrecute în sala de gimnastică pe care o construise în fundul parcului şi pe care soţia sa o atribuise unei inofensive manii.

— Acrobatul Mascat, era Franck?

Îşi aţinti asupra feţei întunecate a lui Daniel, ochii nefericiţi.

— Dar de ce?… De ce?…

Ceea ce nu spunea, Daniel ghici.

De ce această meserie periculoasă, de ce această nebunie care trebuia, în mod fatal, să ducă la o dramă şi de ce nu-i spusese niciodată nimic despre asta, ei, soţiei sale?

— Franck nu voia să te nelinişteşti, spuse el încet.

Ea îşi apăsă în mod convulsiv palmele una de alta.

— Dar ştia că risca moartea, de fiecare dată! De

fiecare dată când mă săruta, în momentul plecării, putea fi pentru ultima oară. Ştia şi mă lăsa într-o ignoranţă deplină! Oh! cât îmi reproşez că am fost atât de proastă, că n-am înţeles nimic!…

Hohotele de plâns izbucniră în sfârşit, spărgând acel abces care adunase în ea, încă de la început, o intolerabilă suferinţă.

— Nu s-a gândit la fiul său, nu s-a gândit că se osteneşte în zadar să mă protejeze, sughiţa ea ca un copil printre două suspine şi, dacă s-a gândit, asta nu l-a oprit. Oare nu ne iubea?

Din nou, disperarea o copleşea.

— Tu eşti tot ceea ce avea mai preţios pe lume, mi-a spus asta de sute de ori. şi am văzut cât era de liniştit şi relaxat lângă tine, declară Daniel, consolator.

Trist şi nefericit, o privea totuşi cu admiraţie, mâhnit de neputinţa sa.

Ea se întoarse spre el, considerându-l vinovat.

— Şi tu, de ce nu m-ai avertizat?

— Nu eu trebuia s-o fac, obiectă el.

— Dar, de ce a ales această meserie? Haide, Daniel, tu care îl cunoşteai?

El clătină din cap.

— Îl cunoşteam foarte puţin, mărturisi el, ca şi cum vorbea cu el însuşi.

Ea îl cercetă cu atenţie cu o privire în care lacrimile rămăseseră suspendate.

— Cum, foarte puţin?

El o linişti cu un gest.

— Vreau să spun. cunoşteam prietenul, camaradul şi-l iubeam. Dar prietenia noastră a început în război. Era în acelaşi dispozitiv cu mine. Ştii bine că războiul, mai ales acesta, face deseori anonimi. şi armata poate deveni un refugiu pentru cei ce vor să uite. Dovada, acest nume de Salvador sub care era cunoscut la voi şi care i-a rămas, în timp ce el se numea. de fapt Ray Parker, cum îţi aminteşti.

Gânditoare, ea aprobă.

— Da, Franck mi-a explicat că detesta acel nume de

Ray Parker care figura în mod obligatoriu pe hârtiile noastre. În timp ce-i plăcea celălalt, cel sub care luptase. Mie îmi era indiferent, Salvador sau Ray Parker, eram doar soţia lui Franck şi numai asta conta.

„Eram?...” Oh! Dumnezeule, când se gândea că trebuie să vorbească la trecut, în prezent!...

Gemu:

— Franck. Franck dragule!...

Suferinţa o copleşea.

Daniel lăsă furtuna să treacă. Ce altceva ar fi putut face? Existau în viaţă momente în care cea mai calală prietenie sau cea mai înflăcărată bunăvoinţă se dovedeau în mod iremediabil neputincioase.

Prăbuşită în fotoliul în care se micşorase, prăbuşită în ea însăşi de o durere care o depăşea, Nathalie plângea ca un copil.

Pe neaşteptate, o idee o făcu să se îndrepte, foarte palidă şi cu ochii măriţi, ca şi când observase o perspectivă pe care n-o remarcase încă până atunci.

— Dar. dar. bâigui ea, el. În sfârşit. corpul său. unde este? Trebuie să mă duc acolo. imediat. să mă ocup de formalităţi!... Dumnezeule! sunt încă atâtea lucruri de făcut pentru el!...

Se ridicase în picioare, nerăbdătoare. Buzele i se mişcau. Se gândea la ceea ce-i spusese Franck într-o zi în cursul uneia dintre plimbările lungi pe care le făceau împreună în împrejurimile locuinţei lor. Trecuseră prin faţa unui mic cimitir, atât de liniştit în spatele zidului vechi, micul cimitir pe care-l înconjurau ca un cordon verde, pădurile din Saint-Cloud.

— Vezi tu, draga mea, acum, când mi-am găsit refugiul lângă tine, visez să rămân aici pentru totdeauna şi mai târziu să mă odihnesc în acest pământ liniştit, sub lumina curată a acestui cer fermecător.

Dragul de Franck, cât de bine ştia să fie poet în acel timp!... Dragul de Franck misterios şi surprinzător, această dorinţă i se potrivea atât de bine!... Şi îl înţelegea de minune, acum, când îi ştia secretul. Pentru bărbatul

curajos care era şi datorită meseriei periculoase şi imprudente pe care şi-o alesese, locul împrejmuit, pustiu şi liniştit în peisajul plăcut, era o promisiune de odihnă, acea odihnă la care aspirase în cursul vieţii sale rătăcitoare. Cum oare nu bănuise ea niciodată, nimic? Poate ar fi ştiut să calmeze acea agitaţie a acelei inimi care bătea prea năvalnic, într-un ritm pe care ea nu-l putuse urma.

— Îmi dai voie să fumez? întreabă lângă ea vocea lui Daniel.

Degetele lui Daniel tremurau pe ţigara Gitane pe care o duse la buze.

Un tic îi deformă obrazul. Drama care îl lipsea de prietenul său, justifica fără îndoială o asemenea emoţie. Totuşi, acest bărbat atât de curajos de obicei şi care depăşea pragul sonic fără să-şi piardă puterile, suporta mult mai greu crizele morale. Toate astea îi făceau cinste şi Nathalie îi fu recunoscătoare.

Bricheta recalcitrantă spori nervozitatea tânărului bărbat. Nerăbdătoare, Nathalie exclamă:

— Mă duc să-mi îmbrac taiorul. Aş vrea să plec imediat.

— Aşteaptă!

Accentul lui Daniel era implorator. Îşi strivi ţigara de-abia începută în cutia din sticlă de culoarea opalului care servea pentru sâmburii de măsline din cocteiluri, neglijând scrumiera din apropiere. Hotărât lucru, nu mai ştia ce făcea.

Ea tropăi pe loc, agitată.

— Dar nu vezi că nu mai avem ce aştepta? Numai de-aş avea un avion care să mă transporte! Oh! Daniel! du-te şi găseşte-mi un avion particular, dacă nu este nicio plecare oficială spre Amsterdam. Ai putea oare să mă conduci tu însuţi?

— Este inutil, spuse Daniel cu o voce abătută.

— Cum?

Ea făcu stânga-mprejur şi-l privi cu sprâncenele ridicate a reproş deasupra ochilor întrebători. Şi apoi, îi apăru o imagine tulburătoare, care se părea că fixându-i-se

pe retină îi dăduse acea expresie rătăcită în timp ce privea drept în faţa sa, cu groază.

— Oh!… izbucni, ascunzându-şi brusc faţa între mâinile tremurătoare, ştiu ce gândeşti.

Imaginea se preciza înfiorătoare, necruţătoare: sărmanul trup dezarticulat, strivit printre fiarele ucigaşe ale maşinii sale, sau, poate – nu se gândise încă la asta – flăcările devastatoare!…

Îşi aminti acea seară de primăvară, ultima de la iarmarocul din Versailles. Îl dusese pe Franck la joc. Dar, vai! atunci nu ştia că n-ar fi trebuit să-l ducă niciodată în acel loc. Era o atracţie senzaţională „Zidul morţii": doi motociclişti lansaţi în interiorul unui zid cilindric şi vertical, în timp ce spectatorii, cu respiraţia tăiată, urmăreau această exhibiţie dantescă de sus de pe platformă, în zgomotul asurzitor al motoarelor.

În acel moment, spectacolul o îngrozise în aşa măsură, încât îşi ascunsese capul la pieptul soţului său, refuzând să vadă mai mult.

— Ah! oftase ea în timp ce Franck o ducea de-a lungul barăcii, n-au oare alt mijloc de a-şi câştiga existenţa? Vor muri în mod inevitabil într-o zi! Şi atunci.

— Nici vorbă! îi replicase Franck cu o indiferenţă care, pe moment, o şocase, fiecare este marcat de destinul său.

Acum, înţelegea.

Imaginaţia înfierbântată a Nathaliei se învârtea, se învârtea în acelaşi timp cu inima sa, într-un ritm nebun şi obsedant.

— În sfârşit, spuse ea cu o voce stinsă ridicând spre Daniel faţa mică şi răvăşită, chiar dacă nu a rămas. din el. aproape nimic – avea un ton şoptit şi îngrozit – trebuie să-i aduc ultimul omagiu. trebuie să mă ocup de înmormântarea sa.

Îşi încrucişă mâinile pe piept şi asculta, ca şi când percepea ecourile unui dans macabru, cumplit de ascultat.

— Este îngrozitor, spuse ea scuturându-şi cu disperare micul cap brunet, nu-mi vine să cred! Nu, nu pot.

El, atât e plin de viaţă, atât de puternic!…

— Haide, o rugă fierbinte Daniel, convingător, păstrează această imagine despre el. De ce vrei să te chinui şi mai mult? Lasă-mă să mă ocup eu de aceste lucruri. L-am iubit pe Franck la fel ca pe un frate; voi îndeplini eu ultimele demersuri. Rămâi cu doliul tău, Nathalie. Ai încredere în mine.

Ea ascultase fără să înţeleagă, chinuită de imaginile care o obsedau. Şi apoi, pe măsură ce cuvintele căpătau sens, un aer de neîncredere i se răspândi peste trăsături.

Oh! Daniel, protestă ea cu tristeţe, te-ai gândit prin urmare că îmi va lipsi curajul pentru a îndeplini ceea ce mi-a rămas de făcut? Dar nu voi lăsa pe nimeni, pe nimeni, înţelegi? să-mi ia locul în această situaţie. Este datoria mea de soţie să merg acolo. Mâinile mele sunt cele ce vor pecetlui sicriul în care se odihneşte corpul lui Franck. În sfârşit. ce-a mai rămas din el! exclamă ea cu un strigăt înăbuşit.

Tăcu o clipă, scuturată de scurte suspine şi apoi reuşi să-şi stăpânească lacrimile, emoţia, şi continuă hotărâtă.

— Îl voi aduce aici, unde se va odihni cu faţa la pădurea ruginie, în micul cimitir pe care l-am vizitat împreună. Voi putea merge în fiecare zi să mă rog la mormântul său.

— Ascultă, pledă Daniel, sunt sigur că Franck n-ar fi vrut asta; să încremeneşti într-o durere eternă. Şi tocmai de asta te pregăteşti. Eşti tânără, Nathalie, nu poţi hotărî astăzi, pentru viitor.

Ea îl întrerupse scandalizată, cu o flacără în ochi; vocea îi era plină de reproşuri şi de o demnitate tristă.

— Astea sunt cuvinte deplasate, Daniel, îi spuse ea cu severitate. Prefer să uit că le-ai rostit. Şi acum, nu mai am timp de pierdut.

El făcu un gest de neputinţă în timp ce ea mergea cu paşi fermi spre scară.

Încă o dată, vocea modificată a lui Daniel o opri şi o făcu să se întoarcă având pe figura crispată o mirare enervată.

— Nathalie, nu poţi merge acolo!

Era ceva în această rugăminte fierbinte a lui Daniel, care suna ciudat şi o alertă pe Nathalie.

Se întoarse spre el repede, cu ostilitate.

— Şi de ce, mă rog? În definitiv, Daniel, ce-mi ascunzi?

Privirea sa strălucitoare, plină de bănuieli, prinse privirea dezorientată a lui Daniel. Ea văzu clar broboane de sudoare apărându-i la tâmple.

— Vorbeşte o dată! îl bruscă, scoasă din fire. Ce ar putea fi mai rău decât ceea ce ai venit să-mi anunţi?

— Nimic, bineînţeles nimic.

Părea că voia să se convingă pe el însuşi.

— Atunci?

— Atunci, să fii curajoasă, Nathalie. Nu te ambala şi priveşte lucrurile în faţă, fără să le exagerezi.

— Ce? strigă ea – şi mâinile i se încrucişară şi se desfăcură într-un gest exasperat, ai să încetezi să mă ţii în tensiune? Nu vezi că sufăr şi că am nevoie să fiu puţin singură? Ce suferinţă morală îmi mai aduci?

Durerea, nerăbdarea şi îngrijorarea, o făceau nedreaptă. Înţelese asta şi încercă să se stăpânească.

— Vorbeşte, Daniel, îl rugă ea, calmată.

— Corpul lui Franck nu mai este acolo, cedă el, în timp ce privirea sa o evita.

Sensul cuvintelor fu cu greu înţeles de mintea Nathaliei. Le repetă automat, ca pentru a le învăţa, ca un şcolar silitor.

— Corpul lui Franck. Dar unde este, atunci?

Surpriza nu era încă stupoare.

— L-a luat familia sa.

— Familia sa.

Creierul său păru că înregistrează cu calm şi examinează situaţia. Apoi izbucni:

— Familia sa? Care familie? Eu sunt familia sa, mai bine spus, noi!

Se îndreptă acum, ameninţătoare. Gingaşa Nathalie, atât de blândă, tânăra infirmieră cu voal alb, vesela şi

ascultătoarea soţie a lui Franck, nu mai era decât o femeie jignită.

În sinea sa, Daniel îşi spuse că avea cu adevărat ţinută şi clasă. La urma urmei, nu era atât de neajutorată.

— De acord, cedă el, găsise procedeul lor odios. Totuşi, ei au făcut-o. Şi acum, nu cred că se poate lupta împotriva lor.

Acei ei misterioşi şi ostili la care făcea aluzie trecură brusc prin mintea revoltată a Nathaliei, ca şi când era vorba despre o armată de teren cu care trebuia să se lupte. Dintr-odată, toată energia sa izbucni.

— Este prea mult! susţinu ea lividă şi violentă. Dar în toate astea, ce se va întâmpla cu mine, soţia lui? Şi cu ce drept i se ia unui copil trupul tatălui său? Când Anicet va fi la vârsta la care să înţeleagă, ce-i voi spune oare, când mă va întreba unde poate merge să se roage pentru el?

Rămase o clipă nemişcată şi tăcută, presându-şi mâinile pe tâmple. El o privea neliniştit. Prevăzuse această scenă şi nu ştia cum se va desfăşura. Să temea de o reacţie extremă, cu această fire atât de blandă în aparenţă, dar pe care deseori i se păruse că o ghiceşte năvalnică şi aprinsă, asemenea apei liniştite, pe care nimic n-o poate, în anumite împrejurări, s-o tulbure în mod periculos.

O privea cu admiraţie, aşteptând inevitabila reacţie. Când îndepărtă paravanul palmelor crispate, chipul îi era încordat şi dur ca piatra. O hotărâre înverşunată întuneca albastrul ochilor săi.

— Daniel, spuse ea cu calm, dar pe un ton tăios şi rece, până acum n-ai făcut decât să umbli cu ascunzişuri. Ar fi timpul să încetezi să mă consideri proasta satului, un copil iresponsabil căruia i se ascunde gravitatea realităţii. Sunt soţia lui Franck. văduva sa, preciză cu hotărâre, în timp ce doar albirea mâinilor strânse dovedea efortul pe care-l făcea pentru a-şi păstra calmul.

Reluă după un timp greu de sesizat.

— Acest fapt îmi impune nişte obligaţii de la care nu voi lipsi. Dumnezeu ne-a unit, pe Franck şi pe mine. Nimeni nu-mi poate refuza dreptul de-a îndeplini până la

capăt voinţa soţului meu. Ştiu că dorinţa sa era să se odihnească în cimitirul din apropierea casei pe care el însuşi l-a ales, în această ţară care era de asemenea alegerea sa. Nu recunosc nimănui dreptul de a interveni în această privinţă.

Daniel îi ascultase critica fără să-şi părăsească aerul nenorocit şi dezorientat.

— Nu vei merge totuşi până acolo încât, tu şi ei, să vă disputaţi rămăşiţele sale pământeşti, Nathalie! Franck n-ar fi vrut asta.

Ei. aceşti duşmani fără chip, iată că se conturau din nou pentru a o sfida pe mica soţie fără apărare, lipsită acum de singurul său sprijin.

— Ştiu ce voia Franck, spuse ea categoric. Când m-a luat de soţie, mi-a spus: „N-am pe nimeni pe lume. Nu te am decât pe tine”. Avea motivele sale. Voi face ce voia el. Îl voi sluji mort, cum l-am slujit în viaţă, din toată inima.

Îşi ridică maşinal părul şi privi drept în faţa ei, cu ochi vrăjiţi.

— Nu l-am iubit probabil cum merita să fie iubit. N-am putut să-i ofer decât fidelitatea mea şi o tandreţe supusă, în schimbul a tot ceea ce mi-a adus. Dar obligaţiile pe care le am faţă de el şi de memoria sa şi faţă de copilul pe care mi l-a lăsat, mi le voi îndeplini. Şi nimeni pe lume nu mă va împiedica.

Avea o expresie încăpăţânată, neiertătoare.

Daniel schiţă un gest fatalist.

— Vei face ceea ce crezi că trebuie să faci, Nathalie. În măsura în care pot, eu te voi ajuta. Capitolul 3

Domnul Davies aruncă o privire nonşalantă peste cartea de vizită pe care i-o înmână secretara, însoţind-o de informaţiile deferente.

— Această doamnă cere să fie primită, domnule. Spune că are o întâlnire fixată.

Imediat ce citi cartea de vizită, răceala profesională a bancherului dispăru. Îşi scoase repede ochelarii din aur şi-i şterse sârguincios cu un deget, în timp ce-i ordonă angajatei sale, pe un ton ce arăta o solicitudine

neobişnuită.

— Poftiţi-o imediat.

— Bine, domnule.

Domnişoara plecă, legănându-şi cu putere rotunjimile şoldurilor frumoase, sub acoperirea subţire a fustei ecosez.

Bancherul ţinea ochii aţintiţi asupra uşii, cu un interes neaşteptat pe trăsăturile de obicei atât de indiferente. În vizitatoarea îmbrăcată sobru într-un taior negru, care se deschidea peste o bluză de mătase de aceeaşi culoare sumbră, domnul Davies recunoscu cu oarecare greutate pe fericita şi strălucitoarea tânără femeie pe care i-o prezentase clientul său, mai devreme cu câteva luni.

Atât de plăpândă în negru, trăsăturile slăbite ale Nathaliei păreau şi mai impresionante. Când îşi scoase mănuşile, verigheta îi străluci pe mâna albă.

Domnul Davies veni repede înaintea ei, pentru a o întâmpina cu căldură. O conduse spre un fotoliu.

— Dragă doamnă, rosti el pe un ton profund afectat, sunt jenat că v-aţi dat osteneala să veniţi până aici. În aceste triste împrejurări, eu eram cel care.

Ea îl întrerupse cu un gest mic, rece.

— Nu vă scuzaţi, domnule. Eu am închis uşa. N-am primit pe nimeni.

Vocea îi era fermă şi rece. Îşi promisese să nu se lase cuprinsă de înduioşare, deoarece avea nevoie de toate capacităţile intelectuale pentru încercarea care motiva vizita sa şi pentru că dorea cu ardoare s-o ducă la capăt.

Domnul Davies luă loc în faţa vizitatoarei sale, de cealaltă parte a biroului şi puse mâna pe un dosar care se găsea pregătit printre mai multe altele.

— Vă aşteptam, spuse el. Vă voi da situaţia conturilor dumneavoastră.

Ridicând indexul, ea îl opri.

— Imediat, dacă sunteţi amabil, domnule. Nu pentru asta am venit.

— Ah? spuse el intrigat, examinând-o pe deasupra ochelarilor.

— Am nevoie de o informaţie. dacă mi-o puteţi da.

— Dar sunt la dispoziţia dumneavoastră, dragă doamnă, afirmă el, grăbit.

Ea înghiţi în sec, ezită o secundă, apoi îi dădu drumul, în timp ce obrajii i se împurpuraseră uşor.

— Aş vrea să ştiu adevărata identitate a soţului meu.

Bancherul avu un gest de surpriză.

— Identitatea sa? Dar. nu înţeleg.

Ochii Nathaliei exprimau suferinţă.

— Ştiu bine că cererea mea vă pare probabil ciudată, domnule Davies. Totuşi, este adevărat că Franck şi cu mine ne-am căsătorit în nişte condiţii puţin. neobişnuite. Eu nu am părinţi: mătuşa care m-a crescut, murise cu o lună înainte să-l cunosc pe Franck. El şi cu mine am unit două singurătăţi.

Îşi ridică privirea pe care o lăsase automat în jos peste degetul inelar care purta verigheta, întâlni chipul atent şi binevoitor al interlocutorului său şi reluă, cu o voce stinsă:

— Nu mi-a vorbit niciodată despre trecutul său, despre familia sa, despre aceşti Ray Parker al cărui nume îi repugna să-l poarte pe faţă. Era o fiinţă destul de ascunsă, destul de taciturnă. Pentru mine era atât de bun, încât mă acomodasem caracterului său ferm. N-aş fi putut să-l contrariez, nici să fiu indiscretă, înţelegeţi? adăugă neliniştită.

Bancherul dădu din cap. O privea atent, cu simpatie.

— Din nefericire, mă tem să nu vă fiu decât de un slab ajutor, spuse cu regret. Domnul Ray Parker era clientul nostru doar de aproximativ cinci ani. Ne-a încredinţat interesele sale, dar relaţiile noastre erau pur profesionale. Fireşte, cunoşteam activităţile sale secrete şi periculoase. Uneori, ţii să-i spui bancherului ceea ce-i ascunzi soţiei, adăugă el schiţând un zâmbet, imediat stăpânit. N-am considerat surprinzător că mi-a cerut să păstrez tăcere asupra meseriei care-l pasiona. Vă iubea şi nu voia să vă neliniştească. Faptul că a ales, pentru a se produce în public, această înfăţişare spectaculoasă şi

romantică a Acrobatului mascat, mi s-a părut mai mult un truc publicitar – scuzaţi-mi expresia – mai degrabă decât faptul de-a vrea să se apere împotriva unor posibile indiscreţii. Dar, în sfârşit, nu este exclus să fi vrut astfel să-şi păstreze un incognito absolut. N-am discutat niciodată împreună aceste probleme. Domnul Parker venea, depunea cecurile sau le încasa. La asta se mărgineau relaţiile noastre.

Pe măsură ce el vorbea, dezamăgirea apărea treptat pe chipul mic şi trist al Nathaliei. Contase atât de mult pe ajutorul acestui bărbat, singura persoană care cunoştea adevăratul nume al lui Franck şi căruia el nu-i ascunsese identitatea sa oficială.

Dar, vai! şi aici se izbea de acel zid de tăcere, de acel „lapsus” în care se adâncise nu numai personalitatea misterioasă a soţului său, ci şi rămăşiţele sale pământeşti, biet înveliş material care rămăsese din el. toate acestea dispărând cât ai clipi din ochi.

Bancherul îşi dădu seama de vizibila sa confuzie. Remarcă amabil:

— Haideţi, doamnă, mi se pare că este totuşi posibil să se facă o anchetă asupra locului de origine al soţului dumneavoastră. Ştiţi data şi locul naşterii sale?

— M-am gândit şi eu la asta, mărturisi Nathalie cu un gest de slăbiciune. Şi toate hârtiile soţului meu au în mod oficial oraşul Geneva. Acolo s-a născut, într-o clinică celebră unde se afla mama sa. În ceea ce-i priveşte pe părinţii săi, locurile de naştere sunt pentru unul capitala engleză, pentru celălalt un oraş din coloniile engleze din India. Dar reşedinţa recentă a familiei soţului meu, n-o cunosc deloc.

— Înţeleg. Înţeleg.

Se lăsă o tăcere plină de meditare.

— Ştiţi, spuse domnul Davies după un timp, ceea ce contează este numele dumneavoastră. Domnul Ray Parker semna cecurile în virtutea unei procuri pe care i-aţi dat-o chiar aici, deoarece el n-avea un cont personal.

Această frază îi aminti Nathaliei întrebarea exactă pe

care venise s-o pună. Era ultimul său atu.

— Da, spuse ea, Franck prevăzuse probabil sfârşitul său neaşteptat şi n-a vrut ca fiul său şi cu mine să rămânem în încurcătură. A cumpărat şi vila pe numele meu. În legătură cu acest subiect, domnule Davies.

Îl privi neliniştită, în timp ce-i explică pe un ton din care încerca să excludă nerăbdarea care o stăpânea:

— Am consultat carnetul de cecuri ale soţului meu şi am observat că, în afară de toţi beneficiarii pe care i-am putut recunoaşte cu uşurinţă şi care se referă exclusiv la modul de viaţă al familiei noastre, există unul care revine, la intervale regulate. Iar numele lui nu este notat şi suma este mereu aceeaşi. M-am gândit că o exista aici o indicaţie care mi-ar putea fi de folos?

Domnul Davies păru frapat de remarca sa.

— Dar asta este uşor de controlat, făcu el după o clipă de gândire.

Trăsăturile Nathaliei părură că se relaxează.

— Adevărat?

Îşi luă repede poşeta şi scoase de acolo o hârtie pe care i-o întinse interlocutorului său.

Domnul Davies primi hârtia de la vizitatoarea sa. Puse mâna pe telefon şi chemă un angajat căruia îi dădu instrucţiuni.

Trecură câteva minute şi Nathalie aştepta sosirea sa ascunzându-şi neliniştea. Domnul Davies murmură, ca pentru el însuşi:

— Este într-adevăr curios.

În sfârşit, răsună soneria interfonului. Bancherul luă receptorul.

În timp ce scria în grabă câteva cuvinte pe carnetul său, Nathalie încercă în zadar să citească pe faţa lui indiferentă.

Ridică ochii spre ea.

— Nu ştiu dacă vă va spune ceva, declară el pe un ton uluit. În orice caz, iată unica informaţie pe care v-o putem da: toate cecurile, fără explicaţie, pe care le-aţi notat aici, au fost plătite unui agent de schimb parizian,

iată numele şi adresa.

Îi întinse vizitatoarei foaia de blocnotes.

Nathalie aruncă o privire. Oftă:

— Nu. nu cunosc.

— Nici eu, mărturisi bancherul. Aţi putea oare încuraja o anchetă despre acest domn?

Nathalie se simţi brusc obosită. Anchete! Tot ceea ce întreprinsese până atunci, se dovedise inutil, demersurile sale zadarnice. Inutilă şi zadarnică plecarea lui Daniel la Amsterdam, ducând o procură legală de la Nathalie. Acolo, numeni nu voise să-i dea nici cea mai mică informaţie despre direcţia pe care o luase corpul acrobatului accidentat în mod tragic. Se limitaseră să-i spună că totul era în regulă şi că, dacă văduva avea de făcut o reclamaţie, va trebui să se adreseze tribunalului.

Să se adreseze tribunalului!… Să pornească o lungă şi dezamăgitoare acţiune, într-o ţară străină, cu toate complicaţiile pe care le comportă, cheltuielile de-a o porni şi timpul pe care-l necesită. În tot acest timp ea rămâne fără să ştie locul în care fusese transportat soţul său. Şi apoi, i l-ar fi dat oare înapoi? Pentru a înfăptui fără urmări neplăcute ceea ce făcuse, această familie hrăpăreaţă avea posibil dreptul ca şi ea. oricum un drept evident. Însă, de fapt, Nathalie ştia bine că soţul său îi aparţinea şi că aparţinea copilului pe care i-l dăduse.

Se gândi la micul cimitir ascuns în decorul copacilor, pe coasta însorită, cu mormintele sale netulburate, cu gardurile mici ce împrejmuiau băncile din piatră cenuşie din jurul magazinelor şi, deasupra, cerul liber din Île-de-France. Da, acesta era locul pe care-l alesese Franck şi Nathalie îl va duce acolo. Numai atunci va reuşi poate, la rândul ei, să aibă puţină linişte. Capitolul 4

Trenul înainta printr-o câmpie cu iarbă bogată pe care ceaţa matinală părea că ţesuse un voal din fire de mătase. Călătoarea nemişcată fu trezită de brusca zdruncinătură provocată de oprirea locomotivei. Respiră adânc şi, cuprinsă de o teamă subită, se grăbi spre uşa compartimentului.

Numele pe care-l citi pe pancartă o linişti. Nu, nu era încă staţia la care trebuia să coboare.

Se întinse. Era singură în compartiment. Membrele îi erau amorţite şi înţepenite. Oare cum putuse dormi cu toate aceste nelinişti şi preocupări care o asaltaseră şi i se înfipseseră în inima îndurerată?

Se simţi dintr-odată îngrozitor de singură şi obosită, ruptă de tot ceea ce fusese viaţa sa până atunci: Franck. Anicet. Nu era oare o nebunie să părăsească Franţa şi casa sa, în care prezenţa copilului umplea puţin golul pe care-l lăsase neaşteptata dispariţie a lui Franck?

Nathalie îşi afundă faţa în mâini şi plânse. Plânse în hohote, ca o fetiţă pierdută, înăbuşindu-şi suspinele în batistă.

Şi apoi, se gândi la locul în care se afla, la mii de kilometri de casă, într-un colţ retras, pe pământ englezesc, unde un tren străin o ducea spre întâmplări neprevăzute, de temut. Acest tren nu prea grăbit şi care se opera în fiecare sat al acestui ţinut necunoscut, oare spre ce stranie aventură o purta? Dumnezeu ştie cum se va termina!

Pentru a suta oară, Nathalie deschise portofelul în care pusese informaţiile procurate de fidelul Daniel.

Daniel era cel care acceptase din nou să ia asupra sa delicata anchetă pe lângă agentul de schimb, titular al cecurilor a căror atribuire o intrigase atât de mult pe Nathalie.

Acest domn avusese amabilitatea să-i dea o preţioasă informaţie: da, era însărcinat de mai mulţi ani să primească cecurile defunctului Ray Parker şi să plătească suma totală unei terţe persoane. Această terţă persoană făcea evident parte din familia dispărutului, deoarece de numea doamna Gwendoline Ray Parker.

El a făcut să-i parvină în mod regulat suma totală a cecurilor, în diferite reşedinţe. Această doamnă, ca marea parte a insularilor, călătorea mult. Doar de un an părea că se stabilize. Trebuie să fi rămas, desigur, la proprietatea familiei, situată în Anglia, la capătul comitatului Hampshire, în conacul de la Parker Lake.

Acolo îi trimitea lunar împuternicitul său parizian, cu forme în regulă, transformate în lire, sumele plătite de Franck, prin intermediul unui confrate englez. Omul de afaceri nu mai primise alte instrucţiuni de aproximativ paisprezece luni, ceea ce îl făcea să presupună că doamna nu mai călătorea.

— Voi merge acolo, declarase furiousă tânăra văduvă, brusc uşurată să vadă în sfârşit apărând o luminiţă la capătul tunelului în care se zbătea. Voi afla de ce ei au o asemenea rezervă faţă de mine, ce au împotriva mea şi de ce mi-au răpit corpul lui Franck în mod atât de barbar. Îmi voi pleda cauza, îl voi aduce cu mine. În orice caz, încheie ea după ce se gândi bine, vor afla, dacă nu ştiu, că există un fiu care are dreptul să cunoască unde se odihneşte corpul tatălui său.

Mai întâi, Daniel şi Flore încercaseră să se împotrivească acestei idei. Totuşi, în cele din urmă, încheiaseră prin a aproba proiectul îndrăzneţ al tinerei femei. Fie şi numai pentru Anicet, era necesar ca Nathalie să ia legătura cu familia soţului său.

În orice caz, în confuzia în care se afla, nu va găsi puţină linişte decât când va elucida misterul iritant care înconjura viaţa şi moartea lui Franck Salvador, zis Ray Parker.

Nathalie era încântată de cei doi ani pe care-i petrecuse la Londra pentru a-şi continua acolo ucenicia de infirmieră şi care i se păruseră plicticoşi şi interminabili. Înainte de moartea mătuşii sale, înainte de a intra la spitalul din Joinville unde o cunoscuse Franck, în urma unui anunţ apărut într-un ziar francez, care oferea ajutoarelor de infirmiere începătoare anumite avantaje interesante, se angajase într-un spital londonez.

Trăise acolo timp de doi ani o viaţă retrasă. Meseria era foarte dură şi munca grea, dar îşi perfecţionase cunoştinţele de engleză. O vorbea acum destul de curent pentru a nu fi jenată, când va trebui să dea explicaţii în această limbă.

Pentru întrevederea pe care-şi propusese s-o aibă cu

ruda despre a cărei existenţă tocmai aflase, nu va fi dezavantajată şi această idee contribui la stabilirea ei la acel plan.

Pentru început şi-o imaginase pe această doamnă răzbunătoare şi ostilă, apoi treptat cedă în faţa argumentelor şi în cele din urmă manifestă o puternică dorinţă de a-i face cunoştinţă cu fiul pe care Franck îl lăsase în urma lui.

Era evident că această rudă – mamă, mătuşă, verişoară sau cumnată – fusese ajutată să trăiască de Franck, regularitatea cecurilor plătite stătea mărturie. Era oare într-o situaţie precară?… Dar Nathalie nu venea să ceară nimic pentru ea însăşi, nici pentru Anicet. Deşi ştia că cele câteva sute de mii de franci care rămăseseră în cont în bancă nu vor fi veşnici, se simţea capabilă să câştige existenţa ei şi a copilului său.

Va şti aşadar să dovedească faptul că demersul său nu avea niciun scop interesat şi asta poate va face lucrurile mai uşoare.

Să scrie? Nici nu trebuia să se gândească la asta. Nişte oameni capabili să facă să dispară cu o asemenea grabă corpul defunctului, furându-l unei soţii pe care n-o acceptaseră asemenea oameni nici măcar nu-şi vor da osteneala să ajungă la capătul scrisorii, nici cum să-i răspundă.

Nu, trebuia să-i ia prin surprindere şi apoi să se lupte, să discute, până când obţinea satisfacţie şi dreptate.

Aşa că Nathalie, după ce se înţelesese cu Recouly în privinţa întreţinerii casei şi în special cu Flore, care se declarase încântată să se joace de-a naşa cu finul său, dăduse toate instrucţiunile elveţiencei, care promisese să nu-l părăsească pe copil până la întoarcerea sa, luă avionul de Croydon şi, apoi trenul pentru Gold Arrow.

…În colţul compartimentului său, cu ochii închişi, tânăra femeie palidă îşi continua meditaţia, nemişcată. Trenul mergea fără grabă, ca cineva care ştia încotro mergea şi că va ajunge până la urmă la capăt. Numai ea, călătoarea nesigură, nu ştia ce va găsi la capătul

peregrinărilor sale.

O jenă neaşteptată o făcu să-şi schimbe poziţia, mişcându-se ca prin vis. Avu senzaţia unui lucru ciudat, a unei prezenţe. Întredeschise genele, strecură în jurul ei o privire mohorâtă apoi, scoasă din amorţire, deschise cu adevărat pleoapele.

Pe culoar, în picioare în cadrul uşii, se afla o siluetă masculină, suplă şi mlădioasă. Ochii Nathaliei întâlniră doi ochi întunecaţi şi cercetători. Proprietarul lor nu-şi întoarse privirea imediat. Cu acea siguranţă calmă şi arogantă a celor care sunt obişnuiţi să reţină atenţia asupra lor de fiecare dată când îşi dădeau osteneala, el păru că studiază trăsăturile fine ale călătoarei, gâtul său lung şi subţire şi contrastul dintre culoarea neagră a părului şi albastrul ochilor săi.

Apoi se întoarse fără ostentaţie spre peisaj, ca şi când o alungase din gândul său.

Trenul încetinea. Câteva case apărură la marginea taluzului acoperit cu flori de primăvară şi narcise. În mod vizibil, se apropia un ansamblu de locuinţe.

Nathalie se ridică şi-şi prinse valiza pe care o făcu să alunece pe banchetă. În faţa oglinzii mici situată în peretele compartimentului, îşi aranjă coafura, îşi puse pălăria neagră din fetru şi mănuşile.

Privirea străinului reveni spre ea, urmărindu-i gesturile cu un interes mai curând indiferent. Şi el avea o valiză în mână. Probabil aştepta oprirea pentru a coborî în staţie.

Puţin neliniştită şi îngrijorată să nu facă o greşeală, Nathalie se hazardă să-l întrebe dacă acolo era staţia Gold Arrow.

El înclină afirmativ din cap şi trăsăturile luminate de un zâmbet fugar îşi pierdură pentru o clipă duritatea.

— Desigur, domnişoară.

Ea nu-şi dădu osteneala să-l corecteze. „Domnişoară” era mai apropiat de aspectul său de tânără plăpândă, decât „doamnă”, la care avea dreptul.

Necunoscutul îi deschise uşa. În această gară de ţară

nu era aglomeraţie şi fură singurii din tot vagonul care coborâră pe peron.

Coborând primul, el se întoarse cu o politeţe obişnuită pentru a-i lua bagajul din mâini. După care plecă, fără să se mai ocupe de ea.

Tânăra femeie merse spre ieşire cu un pas şovăitor. Se opri pe esplanada plantată cu ulmi, destul de dezorientată.

Se aşteptase să găsească un târg mai important cu taxiuri, un hotel în apropiere, comisionari şi hamali. Gold Arrow era doar o haltă în mijlocul câmpului. În calitate de hamal, nu exista decât un moşneag care împingea în faţa lui un cărucior prăpădit. Câteva case se conturau printre arbori, cu siguranţă la o distanţă bună.

Singurul vehicul pe care tânăra femeie îl văzu fu o maşină lungă gri, oprită în colţul pieţii.

Oscilă dacă să-i ceară o informaţie bătrânului hamal sau funcţionarului de la gară, care dispăruse deja în clădire. În acel moment, călătorul se ivi de pe o uşă. Observă ezitările însoţitoarei sale de vagon. Cum ea schiţă câţiva paşi spre el, se opri, insistând asupra ei cu o privire întrebătoare.

Nathalie se hotărî să-i întindă hârtia pe care scrisese adresa doamnei Gwendoline Ray Parker.

El citi însemnarea, ridică ochii şi o privi o clipă cu o atenţie care o descumpăni şi o făcu să roşească. Nu se putu împiedica să se gândească într-un fel puţin jenată, că avea o privire foarte directă şi îndrăzneaţă. Fără să vrea, îşi ridică uşor colţurile gurii şi-şi îndreptă inconştient, cu mândrie, capul mic.

— Sunteţi infirmieră? o întrebă el pe neaşteptate.

Ea fu uluită. Cum oare îi ghicise profesia, dintr-o privire?

— Da, mărturisi ea, fără să-şi ascundă stupoarea.

— Veniţi pe aici.

În acea clipă, un bărbat în livrea ieşi din micul bufet cu răcoritoare al gării. Cu siguranţă nu auzise sosind trenul său, oricum, întârziase mai mult decât ar fi vrut,

deoarece avea un aer speriat.

Din câţiva paşi ai picioarelor sale lungi, călătorul îl întâlni. Între cei doi bărbaţi începu o discuţie, primul având aerul că-l mustră serios pe celălalt. În timpul discuţiei, acesta făcu o mină aferată, apoi, după ce privi în direcţia călătoarei, se grăbi spre maşină, ducând cele două valize pe care le luase din mâinile interlocutorului său.

Călătorul se întoarse spre tânăra femeie. Ea rămăsese în picioare, la câţiva metri, puţin stingherită de persoana sa şi inima bătându-i nebuneşte de emoţia de-a se afla în acest loc pierdut, nesigură de ceea ce va face. El îi făcu semn să-l urmeze.

— Dar, obiectă ea, cuprinsă de scrupule, în timp ce i se alătura, n-aş vrea să vă deranjez. Mi-ar fi suficient să găsesc un taxi.

El o privi cu ironie.

— Un taxi, la Gold Arrow?

Şi ea roşi, descumpănită:

— Urcaţi, o grăbi el. Veţi fi acolo în douăzeci de minute.

Tonul era rece şi fără replică. Nathalie ascultă. Se convinsese că, în această regiune necunoscută în care tocmai se oprise – poate în mod necugetat – era totuşi un noroc neaşteptat că dăduse peste acest tânăr distant, dar serviabil.

Şoferul se urcă în spate cu valizele, în timp ce ea se aşeză pe scaunul din faţă şi însoţitorul său pe cel al conducătorului.

Motorul hurui şi maşina porni cu toată viteza. Văzând că însoţitorul său rămânea tăcut, Nathalie simţi nevoia de a-i adresa o mulţumire.

— Este o fericire pentru mine că v-am găsit, spuse ea cu recunoştinţă.

El trecu peste ea o privire rapidă.

— Nu eraţi aşteptată astăzi, acolo?

— Nu, spuse ea scurt.

El nu făcu niciun comentariu, din discreţie sau poate din indiferenţă. Nathalie înclină spre cea de-a doua

interpretare şi fu decepţionată. Se simţea dintr-odată atât de singură, atât de descurajată, încât i-ar fi plăcut să găsească puţină simpatie şi puţină căldură.

Pe de altă parte, n-ar fi fost supărată să poarte o conversaţie cu cineva care ar fi putut-o informa vag despre această doamnă Gwendoline Ray Parker, căreia venea să-i conteste hotărârile, în aceste locuri. Dar taciturnul personaj care o însoţea nu încuraja acest gen de confidenţe.

Nathalie se limită la studierea peisajului pentru a uita emoţia care pusese stăpânire pe ea şi care sporea pe măsură ce se apropia de capătul expediţiei sale.

Drumul era şerpuitor, exact atât de larg pentru a lăsa să treacă maşina pe care şoferul o conducea cu o remarcabilă îndemânare. Era mărginit de grupuri de stejari; ramurile lor se uneau uneori pentru a forma o boltă prin care se zărea albastrul delicat al cerului.

Nathalie admira această câmpie englezească plăcută pe care o vedea pentru prima dată, sejurul său precedent în această ţară marginindu-se la capitală şi la suburbiile sale cele mai apropiate în care se hazardase în timpul scurtelor sale vacanţe.

Acum, maşina mergea printr-o pădure de stejari şi fagi cu frunze colorate. La o anumită distanţă, se ridică o barieră lată şi albă. Cel ce conducea încetini şi opri pentru a-l lăsa pe şofer să coboare şi să deschidă bariera.

Nu aşteptă ca bărbatul să urce înapoi şi îşi continuă drumul de-a lungul unei alei spaţioase. O oglindă de apă apăru, strălucind în soare, acoperită de nuferi, care se împrăştiaseră pe apă ca nişte stele albe.

Nathalie n-avu timp să-şi exprime uimirea. Apăru o locuinţă al cărui aspect îi tăie respiraţia: corpul principal al clădirii cu turnuleţe, grilaje din fier forjat şi, în faţă, un pridvor din secolul XVIII, cu ferestre încadrate de caprifoi.

Casa dădea spre lacul în care se reflecta cum poate un vis reflecta o frumoasă realitate.

Vehiculul părea că vrea să sară pe peron şi în clipa în care Nathalie lăsă să-i scape un frigăt de spaimă, rămase

în loc, fără ca ea să fie câtuşi de puţin scuturată de şoc.

— Iată-vă ajunsă, domnişoară, spuse vocea indiferentă, puţin sarcastică.

Nathalie coborî şi se sili să pară calmă, când de fapt emoţia îi tăia picioarele şi o făcea să tremure în sinea sa. Rămase în picioare, privind faţada.

Însoţitorul deschise portiera din spate. Şoferul sosea în fugă. Nathalie se întoarse pentru a-şi recupera bagajul şi a-şi lua rămas bun de la amabilul său însoţitor, când îl văzu pe şofer punând mâna pe cele două valize şi îndreptându-se spre peron.

Imperturbabil, necunoscutul se pregătea să-l urmeze.

— Ah! dar… şi dumneavoastră veneaţi aici? exclamă ea prosteşte.

El o privi cu acea licărire zeflemitoare, care făcu brusc să se aprindă privirea rece.

— Eu sunt William Ray Parker, spuse, înclinându-se uşor. Vreţi să intraţi, domnişoară?

Ea îl ascultă automat. Întorsătura pe care o luau evenimentele îi sporeau tulburarea interioară.

William Ray Parker!… Purta acelaşi nume cu Franck. Care era legătura cu el? Poate un frate? Un văr? Dar de ce oare Franck nu-i vorbise niciodată despre el?

Încercă să-şi facă o părere despre vârsta sa. Judecând după supleţe, după forma feţei – incontestabil frumoasă – trebuia să fie tânăr: douăzeci şi opt, treizeci de ani? Franck avrea trizeci şi opt când îl cunoscuse.

Gândurile i se învălmăşeau în minte în timp ce, în spatele tânărului bărbat, trecu printr-o uşă de intrare din nuc masiv, ornată cu un vechi ciocan pentru bătut.

În prag, ezită din nou.

— Intraţi, intraţi! făcu vocea nerăbdătoare. Voi anunţa sosirea dumneavoastră. Ah! Iat-o pe Jane. Unde este doamna, Jane?

O cameristă cu un şorţ gri, având în jurul gâtului o garnitură albă impecabilă, tocmai apăruse pe una dintre uşi.

— Doamna este în camera sa, domnule.

— Bun, urc. Ia valiza domnişoarei.

Foarte stilată, camerista puse mâna pe cele două valize înainte ca Nathalie să poată face un gest pentru a protesta şi plecă.

Impresia de ireal pe care tânăra femeie o încerca de la sosirea sa în gară, se accentuă.

Holul în care tocmai fusese introdusă era pardosit cu dale şi era acoperit cu lambriuri. Nu văzuse decât la cinema un asemenea decor distins şi luxos.

O scară din lemn sculptat ducea spre etaje. Un fotoliu masiv, stil Renaştere, o masă din fier forjat cu un platou de marmură oval, cărţi în legături scumpe, ornau biblioteca în colţuri, covoare în culori calde, draperii de culoare roşu-închis, obiecte de artă din bronz, case de bani, toate acestea creau un climat de confort şi de bogăţie aproape agresivă.

Pe o consolă, un coş cu lalele roz aducea o notă mai caldă.

Fără a ţine seama de fotoliul care îi fusese indicat de William Ray Parker, Nathalie îl privi urcând în pas sprinten şi dispărând pe una din uşile culoarului. De acolo, de jos, putea observa tablourile agăţate pe pereţi: câteva pânze moderne printre portretele de familie.

Deodată, Nathalie realiză că se afla aici în familia lui Franck, acea familie de care el nu voise să ştie şi care, pe ea, o dispreţuise şi o ignorase. Îşi aminti că venise să ceară socoteală pentru acest dispreţ şi această ignorare… şi poate să afle motivele puternice care-l smulseseră pe unul dintre aceşti Ray Parker din această splendidă ambianţă de lux şi stabilitate, pentru a-l arunca în aventuroasa carieră pe care şi-o alesese.

Se gândi la remarca pe care o făcuse William: „Sunteţi infirmieră?” Erau oare mai informaţi decât crezuse asupra identităţii sale? Se gândiseră să-i surprindă dar oare îi cunoşteau cele mai mici fapte şi gesturi? Era oare supravegheată fără ştirea ei de mult timp, chiar de când trăia Franck?

Şi faptul că acest tânăr îndrăzneţ şi distant o numea

„domnişoară”, dovedea că refuzaseră să recunoască legătura care-i unea.

Toate aceste idei îi trecură prin minte într-un fel de horă tumultuoasă şi înnebunitoare. Avea palmele umede şi gura uscată şi începu să-şi regrete escapada.

Simţi brusc dorinţa să fugă, lăsându-şi bagajul în mâinile inamicului. Privirea pe furiş în direcţia intrării, gata să plece în mod laş.

Prea târziu!… O uşă de pe culoar se deschise. Camerista de adineauri coborî grăbită treptele: trebuia să existe acolo o scară de serviciu care să deservească etajul şi dusese valizele pe acolo.

— Domnişoara binevoieşte să intre?

Cu un gest de invitaţie se dădu la o parte din pragul uneia dintre uşi.

— Doamna vine imediat.

Nu mai era timp să dea înapoi: imprudenta călătoare rămase pe loc. Străduindu-se să-şi stăpânească îngrijorarea nervoasă care pusese brusc stăpânire pe ea, vizitatoarea pătrunse cu picioarele tremurând în încăperea ce i se indicase.

Camerista închise uşa în tăcere.

Nathalie se afla singură, într-un decor albastru şi galben, în tonuri încântătoare. Era un salon de muzică, dacă judecai după harpa şi pianul cu coadă ce ocupau două colţuri şi după semnele distinctive de pe tapiţerie. Fotoliile tip Directorat, un birou de scris, o vitrină împodobită cu porţelanuri vechi şi valoroase, completau mobilierul ales cu mult gust.

Draperiile galbene, din stofă ţesută cu fir, încadrau ferestrele înalte, cu pătrate mici, care se deschideau spre peluza impresionantă şi spre lac.

Nathalie începu să examineze automat, în detaliu, dispunerea lucrurilor din încăpere, când privirea i se lipi parcă de un obiect ce ocupa mijlocul pianului. Era o ramă în faţa căreia se aflau dispuse nişte narcise într-un coş. Rama încadra un portret peste care era trecută o bandă îngustă din crep. Inima Nathaliei tresări: fără îndoială,

acest portret era al lui Franck.

Gâtuită de-o emoţie pe care nu şi-o mai putea stăpâni, făcu câţiva paşi tremurători spre pian şi-l privi cu intensitate, cu toate că ochii i se înceţoşaseră de lacrimi.

Să regăsească aici, în acest loc necunoscut şi de asemenea îndoliat, chipul celui care-i fusese soţ tandru şi protector în timpul acelor trei ani de fericire şi lipsă de griji materiale, o făcu să încerce o senzaţie ciudată, un fel de revoltă…

Încercă să se stăpânească. La urma urmei, Franck nu era oare aici, acasă? Deşi aceşti oameni nu fuseseră drepţi faţă de ea, Nathalie nu le tăgăduia dreptul de a-l plânge pe Franck şi de-a purta doliu cum se cuvenea.

Făcu un gest disperat pentru a întinde mâinile spre fotografie. Data dinainte de căsătoria sa. Nathalie n-o văzuse niciodată. Totuşi, recunoscu trăsăturile accentuate ale soţului său, fruntea lată perfectă, gura severă, ochii ce priveau direct, cu îndrăzneală, puţin invidioşi.

Brusc, îşi dădu seama de un lucru pe care nu-l remarcase de la început: acela că Franck şi William semănau: nu destul pentru a putea observa această asemănare imediat, pentru că asta ţinea mai mult de aspectul trăsăturilor, a formei feţei, decât a expresiei, fermecătoare şi binevoitoare la Franck, mai dură la celălalt.

„Cu siguranţă, este fratele său, se gândi Nathalie. Dragul meu Franck… sărmanul meu iubit!”

Era gata să atingă portretul cu o mână pioasă şi tremurătoare, când uşa se deschise brusc.

Un ghem de blană năvăli în încăpere şi veni să se rostogolească la picioarele Nathaliei. Se auziră nişte chelălăituri furioase, în timp ce ghemul agresiv se învârtea cu mânie în jurul pulpelor vizitatoarei.

— Cuminte, Chow! ordonă o voce poruncitoare. Nu vă fie teamă, face mai mult zgomot decât rău, adăugă vocea, cu o nuanţă de iritare.

Nathalie se dăduse înapoi în spatele pianului pentru a evita agresivitatea animalului. Văzu o siluetă de femeie

aplecându-se asupra câinelui care primi o palmă dură peste bot şi începu să scoată nişte ţipete jalnice.

Mâna severă îl aruncă la pământ, încă tremurând şi nemişcat de teamă şi adoraţie.

— La picior… şi cuminte!… sau te pedepsesc, îl avertiză vocea fără blândeţe.

După care, nou-venita se ridică şi Nathalie, stânjenită, o putu examina pe îndelete pe cea pe care venise s-o vadă de atât de departe şi al cărei nume servise de fir călăuzitor pentru a ajunge până în această casă.

— Bună ziua, domnişoară. Sunt doamna Ray Parker.

O clipă, cele două femei se priviră atent.

În locul persoanei bătrâne pe care Nathalie se aştepta s-o întâlnească

— Nu ştia de ce şi-o imaginase bătrâna – se afla o fiinţă frumoasă, care nu părea să fi trecut de treizeci de ani.

În fustă lungă şi largă de amazoană, descoperi un trup de tânără cu forme perfecte; Nathalie nu se putu împiedica să nu admire ţinuta şi strălucirea minunată a tenului său. Părul de culoarea aurului veneţian, bătând în roşcat, părea în armonie cu strălucirea decorului în care trăia, atâta luminozitate şi bogăţie degaja… Şi când întinse un scaun spre vizitatoarea uluită, gesturile sale aveau o graţie studiată, foarte aristocrată.

Înainte ca Nathalie să poată rosti un cuvânt, se aşeză pe un fotoliu şi o privi atent în timp ce vorbea cu un aer de superioritate.

— Nu vă aşteptam atât de repede, dar sunt mulţumită că aţi venit astăzi: sunt realmente surmenată.

Ochii verzi, sub genele rimelate cu grijă, îşi aţintiră privirea arogantă asupra siluetei Nathaliei, ca pentru a-i aprecia forţa şi rezistenţa.

În mod instinctiv, Nathalie se întoarse spre portret, pentru a-i cere un ajutor, o explicaţie. Nu înţelegea nimic din această primire pe care n-o prevăzuse şi-i era teamă că observă o ironie ascunsă.

Chipul frumos al seducătoarei fiinţe se întunecă de

parcă se trăsese un voal peste el. Vocea i se stinse în timp ce ochii umezi se îndreptară spre portret.

— Este soţul meu, şopti ea, cu un gest lent şi plin de o nobilă tristeţe. Era, ar fi trebuit să spun, din păcate! Tocmai l-am pierdut prematur.

Luă o batistă mică din cordon şi îşi şterse delicat fiecare pleoapă. Această mimică o împiedică să observe mişcarea ce-i scăpase interlocutoarei sale, ca şi stupoarea care i se întipări pe trăsături.

— Soţul… dumneavoastră? replică Nathalie, cu o voce gâtuită şi neîncrezătoare.

Amazoana dezolată înălţă capul.

— Franck Ray Parker, soţul meu, avea patruzeci şi unu de ani… în floarea vârstei, nu-i aşa?

Se adânci într-o tristă meditaţie.

— Doliul dumneavoastră este recent, rosti Nathalie, care nu-şi credea urechilor.

— Nu este încă o lună de când s-a produs această dramă, spuse Gwendoline înăbuşindu-şi un suspin. Ce nenorocire îngrozitoare! Era un om foarte plăcut, foarte seducător… dar atât de original.

Privea în depărtare ca pentru a urmări nişte urme fugitive.

— Am suferit mult, declară ea, întorcând spre Nathalie o privire înceţoşată. Mai rău este că fiul pe care mi l-a lăsat – moştenitorul numelui şi al domeniului, preciză ridicând bărbia cu un gest brusc – este o responsabilitate grea pentru o femeie slabă. Sănătatea lui David al nostru este atât de şubredă… şi este atât de răsfăţat!… De altfel, pentru asta sunteţi aici, adăugă ea pe un cu totul alt ton, părând că-şi dă brusc seama de condiţia de subalternă a acestei confidente involuntare.

Se ridică, având aceeaşi graţie felină care-i însoţea toate mişcările şi se îndreptă spre biroul de scris.

— Nu ştiu ce agenţie v-a trimis, spuse deschizând sertarele şi pe jumătate întoarsă spre Nathalie. Toate cele cărora m-am adresat până acum mi-au trimis nişte persoane deloc interesante, în ciuda aşa-ziselor certificate.

Vă voi vedea la treabă. Vă voi lua de probă pentru o lună. Doresc să-mi daţi mai multă satisfacţie decât cele care v-au precedat…

Tonul devenise pesimist şi aspru.

Se întoarse, întinzându-i Nathaliei, mută şi îngheţată, un teanc de fişe medicale.

— Iată ce vă va lămuri asupra stării bolnavului dumneavoastră. Din nefericire, David este destul de capricios şi nu întotdeauna uşor de îngrijit. Tatăl său îl adora. Nu vreau să fie bruscat, spuse cu duritate. Puteţi să vă faceţi ascultată folosind blândeţea şi priceperea. Ah!… doctorul Brooks, medicul său curant, vine în fiecare zi, la ora cinci. Veţi avea o conversaţie cu el în această seară, în prezenţa mea şi vă va da directive. Până atunci, sunteţi liberă. Vă puteţi instala.

Nathalie nu se mişcase. Buimăceala o paralizase.

Gwendoline Ray Parker n-avu timp să mai comenteze, nici să observe mutismul ciudat al acestei unice solicitante a postului de infirmieră, pentru că se bătu cu nerăbdare la uşă.

— Alo! Gwen… eşti gata?

Chipul tinerei femei se schimbă instantaneu. O expresie docilă i se răspândi pe trăsăturile brusc îmblânzite până la suavitate.

— Da… da, William. Vin imediat, spuse ea.

Un zâmbet făcu să-i strălucească dantura magnifică. Zâmbetul dispăru când se adresă din nou presupusei infirmiere.

— Jane vă va conduce în camera dumneavoastră şi vă va pune la curent cu obiceiurile casei, spuse pe un ton fără replică, apăsând pe un buton.

Era pe punctul de-a părăsi încăperea, cu câinele pe urmele sale, când se răzgândi:

— De fapt, nici măcar nu v-am întrebat, cum vă numiţi?

Nathalie ridică ochii. I se părea că această femeie va citi dincolo de chipul său îmbujorat toată disperarea ce i se dezlănţuise în suflet.

— Mă... mă numesc Nathalie... Nathalie Loredans, bâigui ea, amintindu-şi la timp numele înscris pe hârtiile sale de infirmieră, cel de domnişoară.

Doamna făcu o grimasă.

— Sunteţi franţuzoaică. Aş fi putut paria, după accent. În sfârşit, vorbiţi destul de bine engleza pentru ca să nu fie prea jenant. Pe diseară!

Nathalie ar fi putut face observaţia că vorbise atât de puţin în timpul acestei întrevederi în care interlocutoarea sa întreţinuse conversaţia, încât era surprinzător că-i putuse aprecia cunoştinţele de limbă engleză, dar era prea tulburată pentru a mai spune ceva...

N-avea decât o grabă: să fie singură, doar cu ea însăşi, pentru a se concentra, a reflecta... şi a plânge.

Capitolul 5

Nathalie se lăsă condusă de Jane până la camera care îi era destinată. Era aceea care fusese deja ocupată de toate îngrijitoarele copilului, care se succedaseră la Parker Lake. Tânăra femeie va afla probabil mai târziu că fuseseră în număr cu adevărat impresionant în intervalul de timp de paisprezece luni care se scursese de la sosirea la conac a Gwendolinei Ray Parker.

Dar, în acel moment, Nathalie n-avea curaj să mediteze la asta, nici să întrebe. Se simţea îngrozitor de obosită, de-a dreptul buimăcită: i se părea că primise o lovitură în cap şi că această lovitură i se transmisese până în inimă.

Franck era căsătorit cu alta!...

Franck, tatăl legitim al unui alt copil!...

Franck ducea o viaţă dublă între această familie oficială şi o alta, cea pe care o instalase în mod clandestin în vila din Saint-Cloud şi spre care se părea că se îndreptau preferinţele sale secrete!...

Aceasta era înspăimântătoarea dilemă care se afla în faţa minţii înnebunite a Nathaliei.

Primul şoc depăşit, la o examinare mai la rece a situaţiei, avu efectul unei monstruozităţi la care nu se putuse aştepta. Că Franck, atât de drept, în aparenţă atât

de sincer, Franck care o iubise – îi dăduse nenumărate dovezi ale acestei iubiri – uneltise această bigamie, că se făcuse vinovat de această greşeală criminală – ştia că legea asimila acest fapt cu o crimă şi că religia îl reproba ca pe unul dintre cele mai abjecte păcate – i se părea imposibil. Era aici un mister, un mister pe care voia să-l lămurească cu orice preţ.

Afecţiunea pe care i-o purta lui Franck, stima şi recunoştinţa pe care i le datora, o împiedicau să accepte evidenţa.

Când rămase singură, se prăbuşi pe divanul acoperit cu pânză din bumbac imprimată şi când se întrebă de ce nu reacţionase imediat, strigându-i adevărul acelei femei obraznice – acea femeie care afişa doliul unei văduve ce trebuia să fie rezervat Nathaliei! – înţelese că atitudinea sa fusese pur şi simplu de apărare.

Tăcând, ascultase de o forţă tainică ce o sfătuise să-şi menajeze armele. Acele arme pe care i le furnizase întâmplarea.

Coincidenţa care o adusese în acest loc – călătoarea imprudentă şi cât se poate de vulnerabilă – era un atu în jocul său. O simţise în mod spontan şi aducea mulţumiri cerului pentru reflexul de prudenţă care-i închisese gura.

Cu cât se gândea mai bine, cu cât îşi amintea toate amănuntele întrevederii sale cu doamna de la Parker Lake, cu atât mai mult era îndemnată spre neîncredere şi suspiciune. Instinctul o avertiza că la această străină frumoasă cu ochi de pisică, totul era prefăcătorie.

Chiar durerea îi era inventată. Nathalie, care simţea ea însăşi adevărata suferinţă pentru moartea lui Franck, nu se putea înşela.

Totuşi, Gwendoline era aici, regină şi stăpână a tot ce se vedea, adoptată de familia lui Franck.

Şi exista un copil… Franck nu-i vorbise niciodată despre el. Tot ceea ce aflase despre el se revolta împotriva faptului că, în aparenţă, îşi abandonase acest copil: sumele plătite şi care o intrigaseră pe tânăra femeie, erau probabil tributul pe care-l dădea pentru liniştea sa.

Dar oare aceasta era tot ce făcea un tată grijuliu faţă de îndatoririle sale, mai ales că era vorba despre un copil bolnav?

Gwendoline minţise afirmând cu ostentaţie că Franck „adora” acel copil. Până la proba contrarie, Nathalie ştia că el nu-l văzuse niciodată. Ea era la curent cu toate deplasările soţului său: nu se întorsese niciodată în Anglia de trei ani, putea s-o jure. Numai dacă îşi ascunsese foarte bine călătoriile!…

Asta nu semăna cu caracterul lui Franck. Ca să n-o neliniştească, îi putuse ascunde meseria sa periculoasă: dar n-ar fi jucat niciodată o asemenea comedie josnică.

La capătul acestor reflecţii chinuitoare, hotărârea Nathaliei era luată: mai înainte de orice, trebuia să profite de sejurul său clandestin în această locuinţă pentru a obţine informaţiile necesare şi mai ales pentru a-l cunoaşte pe acest fiu al lui Franck, apărut în mod atât de neaşteptat.

După vârsta copilului şi comportamentul său, după cuvintele pe care le va putea aduna de ici şi de colo sub acest acoperiş, unde un noroc deosebit o făcuse să pătrundă – ca un fel de ajutor miraculos în această uimitoare împrejurare – după celelalte personaje care gravitau în jurul doamnei de la Parker Lake şi despre care, acum, nu ştia totul, va reuşi să-şi facă o idee mai clară despre unele lucruri şi poate să înţeleagă această situaţie bizară şi despre motivul care-i dictase lui Franck acea comportare de neconceput.

Şi apoi, până la urmă, era şi Anicet.

Anicet era în mod incontestabil fiul lui Franck. Avea şi el nişte drepturi, pe care mama sa se pregătea să i le apere – chiar dacă n-ar fi fost decât dreptul de a se mândri cu numele tatălui său şi de a-i cinsti memoria.

Când Nathalie fu astfel hotărâtă, fu cuprinsă de o mare linişte, care urmă descumpănirii sale.

Ieşi din apatie şi îşi luă revanşa deschizându-şi valiza pentru a se instala în acest adăpost provizoriu în care o aruncaseră nişte împrejurări ciudate.

Doar atunci privi în jurul său. Decorul nu era neplăcut: camera era înfrumuseţată cu mobile de nuc de culoare deschisă, clasic englezeşti. Peste cărămizile mici roşii, lustruite cu grijă, se afla un covor. O baie alăturată, avea o cabină de duş confortabilă.

Încăperea ocupa unul din turnuleţele care dădeau spre ulmii înalţi din parc, în spatele casei.

Nathalie se duse şi-şi lipi fruntea gânditoare de geam. De unde se afla, observă înşiruirea de ferestre mari înconjurate de viţă sălbatică. Soarele se juca pe verdele deschis al frunzelor, pe geamurile lustruite şi pe balustradele din fier forjat.

În spatele obloanele lăsate, trăiau toţi acei necunoscuţi care constituiau pentru Nathalie elementele unei probleme neliniştitoare.

Şi ea se hotărâse să pună la loc toate acele bucăţi din puzzle.

O cută de încăpăţânare se întipărise pe fruntea sa palidă când îşi părăsi postul de observaţie pentru a face un duş reconfortant.

Apa era călduţă şi-i făcu bine. În acest conac necunoscut, ritmul casnic părea să funcţioneze perfect, ca un ansamblu cu rotiţele bine unse.

Revigorată, după ce-şi facă toaleta, trecu în revistă garderoba. Evident, nu prevăzuse un sejur lung şi nu se echipase în consecinţă; va trebui să facă unele cumpărături dacă va rămâne în acest loc un anumit interval de timp. Costumul de îngrijitoare a copilului îi va da din fericire un element de fond care-i va simplifica ţinuta.

În timp ce-şi schimba taiorul cu o rochie din stofă de lână neagră foarte sobră – aşteptând o ocazie potrivită pentru a pretexta o întârziere a bagajelor sale pentru a explica de ce era nevoită să îmbrace o bluză abă

— Imaginea lui William Ray Parker îi trecu prin minte.

O clipă, amintirea asemănării sale cu Franck o mişcă. Se întrebă dacă, pentru ea, va fi prieten sau duşman.

După câteva secunde de meditaţie pe acest subiect, şi-l alungă pe William din minte. Acest bărbat avea probabil motive comune cu Gwendoline. Pentru a te convinge, era suficient de văzut graba pe care o pusese, de-abia venit din călătorie, de-a o lua pe roşcata amazoană la o romantică plimbare călare.

Cu siguranţă, nu se putea bizui decât pe ea însăşi. Dar dorinţa arzătoare pe care o avea de a-l reabilita pe Franck în propriii ei ochi şi mai ales, de a-i transmite fiului său imaginea nobilă pe care trebuia s-o păstreze despre el, o va susţine.

În această dispoziţie era când auzi bâzâitul telefonului interior. Hotărât lucru, această locuinţă istorică, beneficia de tot modernismul unui hotel de lux.

Vocea Janei răsună în aparat, clară şi impersonală ca întreaga sa personalitate stilată. O informă pe „domnişoară” ca prânzul îi va fi servit în oficiu şi că tacâmul îi era pregătit.

Spre marea sa uimire, Nathalie, care nu mâncase de aseară şi care se mulţumise dimineaţă cu surogatul de ceai pe care i-l servise chelnerul de la bar, în tren, simţi că-i era foame.

În definitiv, dacă trebuie să rămână aici un anumit timp, făcea mai bine să se adapteze imediat ritmului vieţii obişnuite.

— Cobor, acceptă ea, înainte de-a se pudra pe pleoapele inflamate şi de a şterge de pe chipul său urmele patetice ale tulburării. Capitolul 6

Bătrânul domn se întoarse din plimbarea necesară sănătăţii sale. În fiecare dimineaţă, pentru a nu-şi pierde bunele obiceiuri din tinereţea sa sportivă, parcurgea în pas de gimnastică mai mulţi kilometri în jurul Parker Lake-ului. Asta îi aducea octogenarului o prospeţime pe care cei mai tineri decât el o invidiau.

Trecu pe la grajduri. De când avusese acel accident de călărie care-i lăsase un picior înţepenit şi o deplasare ireparabilă a unui muşchi al coapsei, nu mai încăleca. Aceasta era pentru el o enormă renunţare. Dar nu se

interesa mai puţin de cai.

Baronetul sir Arnold Ray Parker fusese unul dintre călăreţii cei mai celebri ai epocii sale. În India, unde îndeplinise de-a lungul unei cariere onorabile şi cu strălucire funcţia de reprezentant al Coroanei, fusese celebru pentru modul său elegant de-a se ţine în şa. Eleonor, care-l însoţise în cursele sale ecvestre, îşi pierdea respiraţia urmărindu-l, deşi fusese cu mult mai tânără şi avusese toate calităţile unei amazoane desăvârşite.

Vai!… acel timp era departe… Eleonor devenea din zi în zi o umbră tot mai palidă în memoria soţului său, iar fercheşul călăreţ, era astăzi pentru anturajul său „bătrânul domn”.

Sir Arnold intră în hol şi porni să urce scara. În apropierea unei anumite uşi de pe culoar, încetini pasul. Ezită o clipă, dacă să intre la nepotul său, pentru scurta vizită indispensabilă. Aşa ar fi fost corect. Dar trecu mai departe, cu o privire pe furiş, ca un vinovat. Nu, hotărât lucru, nu se va obişnui niciodată cu ideea că acest copil rău, bolnăvicios şi tânăr, putea fi urmaşul unor Ray Parker! …

Se duse cu gândul la statura lui Franck, ultima dată când îl văzuse – întâlnirea fusese destul de caldă pentru a şi-o aminti, nu fără tristeţe – la înfăţişarea sa atletică, la forţa sa îndrăzneaţă. Cum putuse oare acest băiat, atât de bine înzestrat să zămislească un asemenea avorton?…

Deşi îşi dădea osteneala să-şi stăpânească firea în faţa fiului lui Franck

— Ultimul Ray Parker – nu se putea împiedica să nu se simtă umilit de fiecare dată când se gândea la el.

În acelaşi timp, o surdă mânie îi sporea împotrivirea faţă de primul născut din neamul său, care ar fi trebuit să fie cea mai strălucită ramură din linia sa de rudenie şi care nu reuşise să aducă pentru a-i săi decât tristeţe, ruşine şi resentimente.

Eleonor, cu acea slăbiciune pe care o aveau toate, pretindea că era mai ales vina lui sir Arnold pentru comportarea fiului lor. Autoritarismul său tranşant, felul

său de-a fi aspru şi poruncitor şi acea tiranie pe care-i plăcea s-o exercite, atât asupra celor apropiaţi cât şi asupra subordonaţilor săi, îndepărtase acea fire bănuitoare şi independentă.

Hm!… hm!… scuză de mamă, căutată întotdeauna pentru fiul risipitor, pe care-l iubeşte în pofida greşelilor sale.

Sir Arnold nu fusese complet convins. Totuşi, când venise pe lume William, doisprezece ani după primul născut, baronetul îşi dăduse osteneala să folosească alte metode. Slavă Domnului, aceste metode nu reuşiseră prea rău. William era unul dintre cei mai străluciţi ofiţeri ai marinei britanice.

Acest mezin, era demn să continue tradiţiile şi să poarte cu cinste blazonul familiei Ray Parker. De ce trebuia oare să existe acest urmaş şters al lui Franck, pentru a ocupa un loc care, deşi îi revenea de drept, nu va fi câtuşi de puţin remarcabil prin acest biet mic infirm!…

În acest loc al cugetărilor sale intime, bătrânul domn fu oprit de o apariţie neaşteptată: o persoană tânără apăru dinspre scară şi venea spre el. Era îmbrăcată numai cu o rochie neagră uşoară care făcea şi mai subţire silueta ei plăpândă. Încântat, bătrânul domn consideră că avea un aer plin de graţie şi distincţie.

Ea îl salută în trecere şi sir Arnold, care-i răspunse la salut cu multă politeţe, observă că avea chipul mic şi palid, nişte ochi albaştri foarte blânzi şi puţin trişti.

„Ochi ce te fac să te gândeşti la florile din jurul pădurii”, spuse doar pentru el bătrânul domn, pe care primăvara îl făcea poetic.

N-o mai văzuse niciodată în casă şi o urmări o clipă cu o privire intrigată.

Când pătrunse în camera sa, se mai gândea încă la ea. Bătrânul John, care-i fusese ordonanţă în India şi care de atunci îl slujea cu un devotament de câine credincios, era ocupat în baie, să pregătească duşul pe care baronetul nu uita niciodată să-l facă, la întoarcerea din excursiile sale pe jos.

— Hm!… Johnny… mormăi bătrânul domn aşezându-şi bastonul greu, cu cap de şarpe de care nu se mai despărţise de la accident, ce ştii despre o nou-venită la conac?

Cei doi bărbaţi păstraseră din legăturile lor din armată o anumită familiaritate şi nu rar se întâmpla ca sir Arnold să afle prin valetul său micile bârfe ale celor ce-l înconjurau.

De la moartea Eleonorei, survenită în timpul războiului – sărmana Eleonor fusese ucisă în bombardamentul din Coventry unde îşi făcea datoria ca oricare alta, în ciuda vârstei şi sănătăţii sale şubrede – nicio femeie nu mai existase la Parker Lake, până la venirea destul de recentă a Gwendolinei. Frâiele casei rămăseseră în mâinile Janei, femeia de încredere care se afla în serviciul familiei Ray Parker de la naşterea lui Franck. Dar Jane era irascibilă. Bătrânul domn nu se încumetase câtuşi de puţin s-o întrebe despre faptele şi mişcările administratorului său, dar nu se jenase să fie ţinut la curent, pe ascuns, de fidelul său John.

— Presupun că este vorba despre noua îngrijitoare a domnului David, domnule.

— Oh! oh!… înţeleg…

Bătrânul domn făcu o mutră decepţionată. Ar fi acceptat cu plăcere ideea unei invitate de seamă cu care şi-ar fi putut petrece serile solitare.

De la moartea soţiei sale, mai ales de când se retrăsese la domeniu, fugind din Londra unde viaţa nu mai era uşoară, sir Arnold se simţea deseori singur.

William naviga o parte a anului. Când apăruse Gwendoline – se gândise o clipă că această prezenţă feminină îl va ajuta să suporte orele de bătrân singur.

Dar Gwendoline îi inspira un fel de teamă absurdă. Îi impunea respect şi totuşi se temea de ea. Îi admira calităţile, o plângea că era astfel legată de căpătâiul acestui copil infirm, după dezamăgirile conjugale care nu-i atinseseră sentimentul de respect şi de dragoste pe care-l purta soţul său, dar toate astea nu stabiliseră, între nora

sa şi el, acel curent de simpatie pe care dorise să-l întâlnească.

Îşi reproşa această comportare şi se gândea uneori că acea calitate a sa de străină era cauza neînţelegerii existente între ei şi a stânjenelii pe care o simţea în prezenţa ei.

Era oare, în mod inconştient pur şi simplu jenat de toate greşelile lui Franck faţă de această fiinţă superioară?

Bătrânul domn se aşeză în fotoliul său şi John trase cu convingere de cizmele recalcitrante.

Oftă gândindu-se la noua infirmieră:

— Iată încă una care va sta puţin pe aici!…

Gâfâind de efort, John consimţi:

— Mi-e teamă… într-adevăr… să nu se dezguste de… de…

— De toanele şi primirile neprietenoase ale nepoţelului meu.

— Oh! domnule… aş spune de… ciudăţeniile…

Sir Arnold râse încet, fără bucurie. Îl bătu cu mâna prieteneşte pe umăr pe servitor.

— Ciudăţenie este un fericit eufemism, John, prietene. Spune mai bine că David este complet imposibil. Însăşi mama sa n-o scoate la capăt.

Pentru a fi drepţi, baronetul îi adresă în minte un gând compătimitor nurorii sale.

Biata micuţă, n-avea deloc mai mult noroc cu fiul decât cu tatăl!…

John încheiase în triumf lupta dusă de unul singur cu perechea de cizme a stăpânului. Îşi dădu respectuos cu părerea:

— Nu credeţi, domnule, că influenţa acestei Madeline are un oarecare amestec în caracterul puţin cam dificil al domnului David?

Baronetul ridică sprânceana dreaptă.

— Doica?… S-ar putea. Dar, pe de altă parte, se pare că este devotată copilului încă de la naştere. N-ar trebui să fim inumani, John.

Tonul lui sir Arnold nu era sentenţios.

— Aveţi dreptate, domnule, consimţi credinciosul John.

După care, zgomotul duşului întrerupse acest schimb de păreri între baronet şi devotatul său confident.

...Nathalie termină rapid prânzul în oficiu, servit de taciturna Jane, în timp ce bucătăreasa venită imediat arunca priviri cercetătoare prin gemuleţ spre persoana nou venită.

Ea rânji la urechea femeii de serviciu:

— Încă o pasăre migratoare.

Dar Janei nu-i plăcea să dea loc la bârfe şi îşi păstră pentru ea impresiile.

Tânăra femeie urcă din nou în camera sa. Avea toată după-amiaza în faţă, înainte de venirea doctorului anunţată de Gwendoline, dar nefiind încă instalată în funcţie, îi era greu să treacă prin camere în căutarea unor informaţii de care era atât de avidă.

Scrise un scurt mesaj prietenilor săi pentru a-i anunţa că sosise cu bine la capătul călătoriei şi că prevedea un sejur mai lung decât scontase, în casa în care tocmai ajunsese. Amână pentru mai târziu sarcina de a le explica surpriza uluitoare pe care o avusese la sosirea sa şi toate anomaliile pe care le descoperise în situaţia tulburătoare cu care avea de luptat.

După care aşteptă, cu o anumită enervare, ora pe care i-o fixase Gwendoline pentru a o prezenta copilului a cărei îngrijitoare va deveni.

Aştepta mult de la această întâlnire şi încordarea îi sporea pe măsură ce orele treceau încet. Copilul lui Franck! Nici în momentul de faţă nu se putea supune unei asemenea realităţi.

Spre sfârşitul după-amiezii, Gwendoline îi trimise vorbă să coboare pentru a se întâlni cu doctorul Brooks. Acesta era un bărbat jovial care se apropia de cincizeci de ani. Părul ondulat era cărunt la tâmple.

Era în mod vizibil sedus de frumuseţea şi farmecul clientei sale. Nathalie nu se putu stăpâni să nu remarce eforturile pe care le făcea Gwendoline pentru a atrage

simpatia medicului. Vocea i se făcuse mieroasă şi era întreruptă uneori de intonalităţii de înduioşătoare melancolie.

Doctorul Brooks de-abia o privi pe noua infirmieră. Se mulţumi să-i pună o întrebare banală asupra antecedentelor sale profesionale. Când ea numi spitalul în care îşi făcuse stagiul, păru mulţumit.

Comentă pe scurt notele înscrise pe fişele medicale pe care Nathalie le studiase deja, vorbi despre maladia Port, despre paralizia infantilă, apoi oftă.

— Totul a fost încercat pentru acest copil nefericit, dar nu putem săvârşi miracole. Totuşi, cu ajutorul unor masaje şi al unor exerciţii făcute cu stricteţe, zilnic, s-ar putea obţine o ameliorare importantă. Dificultatea este că… până acum, infirmierele n-au avut multă autoritate asupra bolnavului nostru. Evident, este puţin cam… răsfăţat…

Îi zâmbi Gwendolinei ca pentru a se scuza. Ea protestă cu o voce tristă:

— Ce vreţi, doctore, acest copil este atât de vrednic de milă! Cum aş putea să-l supăr, sau să fiu dură cu el?

— Evident, evident, cedă medicul. Totuşi, trebuie împăcate îngrijirile ce-i sunt indispensabile cu dorinţa de-a nu-l chinui. Sper că veţi fi la înălţime, domnişoară?

— Voi face tot posibilul, doctore.

— În sfârşit, vom vedea! încheie nerăbdătoare Gwendoline, care era, în mod vizibil, destul de sceptică asupra rezultatului final. Vreţi să intraţi, doctore? Prefer s-o prezentaţi chiar dumneavoastră lui David pe noua sa infirmieră. Pe mine mă va face cu ou şi cu oţet.

O măsură pe Nathalie din cap până în picioare:

— Are oroare de chipuri noi. Din nefericire, am fost mereu siliţi să-i schimbăm îngrijitoarea.

Împinse o uşă care ascundea primele trepte ale unei scări înguste. În spatele ei, micul grup sui scara.

— David, dragul meu, a venit doctorul! strigă vesel Gwendoline cu o voce curios de rece, pătrunzând în încăpere.

Nathalie se afla într-o cameră de aceleaşi proporţii cu cea pe care o ocupa ea, într-o altă aripă a conacului. Vederea era evident aceeaşi.

În spatele siluetei întunecate a medicului care o escorta pe Gwendoline, Nathalie cuprinsă de emoţie, înaintă spre patul unde zăcea copilul necunoscut care i se spusese că era copilul lui Franck.

Îşi îndreptă privirea avidă asupra infirmului. Dacă n-ar fi văzut scrisă pe fişele pe care le consultase vârsta lui David – şapte ani – n-ar fi putut-o aprecia. Nu era nicio prospeţime, nicio gingăşie de copil pe această figură neplăcută şi rea, cu oase ascuţite, pometţii proeminenţi şi ochii fără o culoare definită şi adânciţi în orbite.

În aceste trăsături asimetrice, în tenul întunecat, în expresia încăpăţânată şi precoce tristă, căuta în zadar cea mai vagă, cea mai trecătoare asemănare.

Evident, asta nu însemna nimic. Dar, oricum era un contrast izbitor între această fiinţă amărâtă şi Franck atletul şi chiar între acest copil bolnav şi viguroasa şi semeaţa Gwendoline.

Brusc, Nathalie se gândi la Anicet, adorabilul ei Anicet, cu obrajii netezi şi roz, proaspăt ca o floare, exact tipul de bebeluş englez, drăgălaş şi plăcut.

O milă i se revărsă în suflet, o milă pentru această mamă lipsită de ceea ce este atât de drag unei inimi de mamă: farmecul mereu nou al celor mici.

În acelaşi timp o suspiciune se fixă în mintea Nathaliei: cum să-l bănuiască pe Franck în stare să-l abandoneze pe acest copil cu tarele sale, infirmitatea sa fizică, debilitatea sa deosebită şi radicală, numai devotamentului mamei sale? Că-i lăsase acestuia în exclusivitate sarcina materială şi morală, cu excepţia celei pecuniare?

Ar fi putut s-o creadă despre oricare altul, în afară de Franck, ar fi admis şi recunoscut în asta laşitatea unui bărbat umilit de odrasla sa şi care încerca să se sustragă acestei umilinţe, dar Franck n-ar fi comis niciodată un act atât de josnic. Era absolut sigură şi liniştită în această

privinţă. Ideea se înrădăcinase în ea, cu o forţă sporită: era o monstruoasă greşeală, o impostură exasperantă.

— Iat-o pe noua ta infirmieră, spuse doctorul, strângând mâinile micului său bolnav. Îţi va fi o companie plăcută. Nu-i aşa domnişoară… domnişoară?…

Întoarse spre tânăra femeie un chip interogativ.

— Loredans, completă Nathalie care fu pe punctul de-a se pierde.

Un râs batjocoritor îi fu ecou… un strigăt animalic şi discordant al infirmului care lovea în mod neplăcut perna şi care o surprinse, ieşind din acest piept plăpând.

— Ca celelalte… la fel de imposibilă ca celelalte!…

Aruncă un cuvânt grosolan şi deplasat care o făcu pe Gwendoline să tresară ca şi când ar fi primit o găleată cu gunoi.

— Oh! oh! David! gemu ea. David, exagerezi, băiatul meu. Când mă gândesc la toată grija pe care am avut-o să-ţi insuflu manierele rangului tău…

O altă frază necuviincioasă izbucni din acea gură de şapte ani şi exprimă fără ocol importanţa pe care o dădea David „manierelor rangului său”.

Acum, o maimuţărea pe mama sa, imitând tonul ei trist.

— Mamă… mamă… n-ai obosit să le vezi pe toate abandonând, unele după altele?

Se ridică în patul său. Faţa îi deveni duşmănoasă, ochii îi aruncau fulgere de furie.

— Nu le vreau pe cumetrele tale!… Să se ducă la dracu’! Şi asta de aici să se ducă repede, până când nu-i arunc în cap tot ce am în jurul meu!

Aruncă o privire primejdioasă spre noptiera pe care se aflau nişte flacoane cu medicamente şi o sticlă cu apă minerală.

Revoltată de ceea ce vedea, Gwendoline izbucni:

— David, dar eşti un diavol! Stăpâneşte-te! îţi dai seama de impresia pe care o faci?

— Puţin îmi pasă! Lăsaţi-mă! Nu vreau pe nimeni aici… pe nimeni… nici doctorul… nici această femeie

proastă… nici pe tine!

În acest moment, o formă care trecuse neobservată de Nathalie, ascunsă cum era în pervazul înalt al ferestrei, se avântă spre pat.

— Da, da, micul meu drag. Vor pleca toţi. Vei rămâne cu doica ta…

Cu faţa plină de mânie şi boneta deranjată, ea se îndreptă, ţinând piept micului grup pe care această altercaţie îl uluise:

— Nu vedeţi că i-aţi provocat o criză? Zău, doctore, este oare de bun-simţ?

— Dar, draga mea Madeline…

Femeia îl privi cu o mânie tăcută, care în alte împrejurări ar fi fost comică.

— Nu sunt draga dumneavoastră Madeline. Vreau să-mi lăsaţi micuţul în pace. Este o ruşine să necăjiţi un bolnav sărman cum faceţi dumneavoastră.

Acuncă o privire înverşunată spre Nathalie, apoi o luă deoparte pe Gwendoline.

— Ştiţi bine că n-o va accepta pe asta mai mult decât pe celelalte. La ce bun o luaţi de la început? Asta nu va face decât să-i agraveze starea şi să-i dea febră. Eu n-am nevoie de infirmiere. Ştiu să-l îngrijesc singură!…

Ochii ursuzi erau plini de duşmănie faţă de stăpâna sa.

— Bine, spuse aceasta din urmă, înţepată. Cred că pentru seara asta nu ne mai rămâne decât să plecăm…

Ieşi fără să se întoarcă, urmată de Nathalie. Doctorul le urmă îndeaproape cu o clătinare neputincioasă din cap.

Îndată ce fură pe culoar şi doctorul închise uşa după retragerea lipsită de glorie, Gwendoline înălţă capul şi spuse cu asprime:

— Ei bine! cauza este stabilită… Cred că este inutil să se insiste mai mult.

Doctorul se uită pe furiş în direcţia Nathaliei, impasibilă.

— Este evident că astfel de scene sunt regretabile… Totuşi, consider că este cazul unui tratament pe care

servitoarea dumneavoastră nu va fi în stare să-l aplice.

Gwendoline desfăcu mâinile într-un gest teatral de neputinţă.

— Ce vreţi, doctore, sunt condamnată să fiu pentru totdeauna victima acestui copil. Cine credeţi că se expune unor asemenea ieşiri? Şi n-aţi văzut ce este mai rău: când este dezlănţuit, aruncă tot ce i-a fost lăsat la îndemână.

Nathalie interveni cu vocea sa blândă:

— Cred că s-ar putea minimaliza efectele… caracterului puţin violent al lui David. Deoarece pentru asta am venit, aş vrea să încerc…

Gwendoline o privi cu neîncredere, în timp ce faţa doctorului Brooks exprima speranţa.

— Acceptaţi să rămâneţi? exclamă Gwendoline.

— Am avut de-a face cu copii dificili în cariera mea, explică Nathalie liniştită. Am scos-o la capăt cu răbdare. Reacţia lui David nu este o raritate. Trebuie să-i potolim această neîncredere preconcepută pe care se pare că o are faţă de toate infirmierele. Pot să încerc acest lucru.

Doctorul Brooks o cerceta pe Nathalie cu mai multă atenţie şi un interes subit. În definitiv, poate această tânăra femeie calmă şi blândă, dar care părea fermă sub aparenţa sa linişte, va reuşi acolo unde altele au dat greş.

— Ei bine! făcu el uşurat, aveţi mână liberă, domnişoară. Încercaţi să obţineţi încrederea tânărului nostru sălbatic… şi vă vom datora foarte mult.

— Nu vom rămâne datori, declară Gwendoline cu un zâmbet promiţător care o făcu pe Nathalie să roşească.

Dar nu se afla aici pentru a se formaliza de reflecţiile mai mult sau mai puţin deplasate ale enigmaticei doamne Ray Parker.

Îşi dorea să rămână în acel loc şi va reuşi. Esenţialul era să rămână aici destul de mult timp pentru a reuşi să pătrundă într-o zi misterul tulburător care, pentru că punea întrebări despre lucruri atât de grave pentru ea, îi stăpânea inima.

*

* * *

Nathalie o lăsă pe Gwendoline să se îndepărteze, urmată de doctor. În picioare în mijlocul coridorului, rămase o clipă în loc să se gândească. Trebuia să depăşească dezgustul care o crispase toată. Gândul la Franck o întări, îi permise să-şi învingă indispoziţia: pentru el lupta, pentru a-i păstra intactă memoria, pentru a nu face să se dărâme altarul pe care-l urcase în inima sa de soţie.

Se zbătea împotriva evidenţei pe care voiau să i-o impună, împotriva imaginii cinice şi de dispreţuit a unui Franck laş şi ipocrit, jucând un joc dublu şi fugind de responsabilităţile lui. Respingea cu toate puterile acel chip nou şi mincinos al lui Franck, pe care încercau s-o facă să-l accepte de la intrarea sa în această casă.

Brusc, se hotărî să intre în camera pe care tocmai o părăsise.

Nu ciocănise şi Madeline, care era aplecată peste patul tânărului furios oferindu-i cu generozitate încurajări şi cuvinte tandre, tresări la intrarea sa. Se aşeză în faţa celei care sosise cu un aer înverşunat.

— Iar dumneavoastră?

Brusc, David începu din nou să strige de furie.

— Spune-i să plece!… Dă-o afară!… Aruncă-o afară!…

Femeia înainta ameninţătoare spre Nathalie, care se pregătea să se sprijine în coate la picioarele patului.

— Aţi auzit? Vreţi să ieşiţi?

Foarte calmă, Nathalie scutură din cap.

— Slujba mea mă obligă să rămân în această cameră. Îmi pare rău dacă prezenţa mea vă indispune.

— Încă n-aţi înţeles că el n-are nevoie de dumneavoastră? bombăni vocea mânioasă.

— Ar face mai bine să mă accepte, zâmbi Nathalie. Asta va ajuta.

— Nu! strigă timbrul exasperant al băieţelului. Nu vă vreau. Afară!… afară!…

Adăugă o insultă necuviincioasă şi se răsturnă pe perne, gâfâind, cu gura strâmbă, gata să se convulsioneze.

Doica se alarmă:

— David, dragul meu, te implor! Nu-ţi face rău. O voi alunga.

Înaintă spre Nathalie cu o faţă duşmănoasă şi hotărâtă.

— Nu vedeţi ce faceţi? gâfâi ea, cu dinţii strânşi. Asta este datoria dumneavoastră de infirmieră? Trebuie oare să vă împing afară cu mâinile mele?

O ameninţă de la câţiva metri pe infirmieră cu pumnii încleştaţi. David sughiţa, prăbuşit pe spate, cu mica sa figură de maimuţă agitată de ticuri. Nathalie luă parte la acest spectacol de manifestări impresionante şi nu se emoţionă peste măsură. Se pusese la adăpost de cealaltă parte a patului, uitându-se la Madeline cu o privire calmă.

— Haideţi, spuse ea, la ce bun această zarvă? Nu-i face bine copilului, de acord. Dar credeţi oare că-i va fi mai bine să refuze tratamentul şi să fie lăsat fără îngrijirea pe care o pretinde starea sa?

— N-are nevoie de îngrijirea dumneavoastră! Prezenţa dumneavoastră îl exasperează. Ştiu eu ce-i trebuie şi-l voi calma.

— Dacă nu vă simţea atât de slabă, gata imediat să-i acceptaţi capriciile, nu s-ar fi expus unui asemenea circ care, de acord cu dumneavoastră, îl enervează cumplit. Lăsaţi-mă s-o fac eu, vreţi?

La adăpost de Madeline, puse stăpânire pe mâinile lui David. El făcu eforturi disperate spre a şi le smulge, dar ea le ţinea ferm între ale sale.

— Ei bine! David, vrei să mă asculţi? Nu mai eşti un copilaş, eşti la vârsta la care înţelegi. Nu-mi face nicio plăcere să te necăjesc.

Dintr-o smucitură, el îşi trase mâinile şi luă un flacon; cu un zâmbet de satisfacţie de om rău, i-l aruncă în cap. Dar ea îl pândea cu coada ochiului. Prinse proiectilul exact înainte de a-i atinge faţa. Acum, furiosul dezlănţuit, o bombarda cu lămâile care se aflau pe mica noptieră… O farfurioară luă acelaşi drum.

Cu abilitate, Nathalie se feri de fiecare dată de proiectile. Fără să pară câtuşi de puţin tulburată, începu să

jongleze cu lămâile, cu un aer amuzat.

— Este un joc nou? întrebă ea veselă. Să-i dăm drumul!

Lămâile zburau de colo-colo între mâinile îndemânatice. Folosindu-se de ele în mod succesiv ca de mingi, le trecu prin spate, le aruncă deasupra capului, apoi peste umăr.

Franck o învăţase să jongleze şi devenise expertă.

David îşi oprise strigătele şi urmărea numărul pe furiş. Doica parcă uitase de prezenţa sa. Continuă să jongleze, ca pentru ea însăşi, cu indiferenţă. Luă apoi farfurioara şi încercă un exerciţiu mai dificil, care-i reuşi cu mare succes.

Acum, David se ridicase în coate. îi făcu maşinal un semn Madelinei pentru a-i ridica pernele, în scopul de-a privi mai comod. Madeline ascultă fără să spună o vorbă. Cu gura căscată, urmărea şi ea jocul mâinilor pricepute.

În sfârşit, jucătoarea prinse farfurioara şi cele două lămâi, într-o ultimă figură îndrăzneaţă, făcu două piruete în jurul ei însăşi şi declară, râzând, ridicând trofeele în aer în maniera prestidigitatorilor care aşteaptă aplauze:

— Asta a fost tot!

Puse obiectele la loc şi reveni pe pat, aruncându-i infirmului o privire discretă.

— Ai mai încercat asemenea jocuri?

El scutură din cap.

— Nu.

Tonul era arogant, dar şi uimit. Faptul că-l crezuse capabil să cedeze acestei fantezii surprinzătoare, o măgulea în secret.

— Te voi învăţa.

— Mai ştiţi şi altele?

— Desigur! Şi jonglerii cu cărţi. Şi ştiu chiar să mânuiesc un lasou.

— Un lasou? Ca un cow-boy?

— Exact.

— Puteţi face asta aici?

— De ce nu? Camera este destul de mare pentru a

simboliza o fermă. Îţi poţi imagina o pajişte, cu râul care curge la vale şi bivolii care vin să se adape şi cetele de cai sălbatici…

Captivat, el îi urmărea fiecare gest. Mica figură ingrată părea în aşteptare.

— Şi prizonieri indieni?

— Desigur. Chiar o indiancă… o squaw care va fi surprinsă în câmpul inamic. Maledine, poate vrei să-l interpretezi pe squaw?

— Ce înseamnă asta? bombăni Madeline.

Şi ea arăta o uluială dublată de interes. Chipul nu-şi pierduse deloc din agresivitate, dar era captivată, fără voia ei, de această scenă de atracţie pe care noua infirmieră era în curs de-a o juca. Privirea sa ştearsă, neliniştită, n-o părăsea pe Nathalie.

Era o femeie probabil destul de tânără, judecând după pielea sa netedă; dar total lipsită de cochetărie, fularul de culoare închisă care-i acoperea părul strâns împletit, talia fără graţie şi trăsăturile aprige o asemănau cu un burlan de catedrală.

Ochii mari, proeminenţi, de culoarea porţelanului, se însufleţeau numai la mânie. Restul timpului, întreaga sa persoană nu exprima decât o supunere bovină.

„Este probabil complet aservită stăpânei sale”, se gândi Nathalie care-şi pierduse speranţa de-a obţine prin ea o licărire care să poată lămuri misterul ce-o înconjura pe Gwendoline şi pe urmaşul său vrednic de plâns.

În aşteptare, micul infirm se umanizase. Nu era decât un copil, la urma urmei, un sărman copil care fusese lipsit de orice distracţie, de orice joc al vârstei sale.

Fără să vrea, Nathalie se simţi înduioşată. Tot ceea ce era matern în ea era impresionat în faţa acestui jalnic rebut, cu atât mai mult cu cât îl compara cu Anicet, frumosul său Anicet, dar nu-şi putea respinge un sentiment de apăsătoare nedreptate.

Până la cină, răbdătoare, încăpăţânată şi zâmbitoare, Nathalie îşi desfăşura toate talentele pentru a-l cuceri pe colericul băiat. De el depindea să rămână un anumit timp

în această casă, să nu fi făcut această călătorie în zadar şi să ajungă să cunoască soluţia unei probleme care o chinuia.

O dorea cu atâta ardoare încât minunea se împlini. La sfârşit, David îşi pierduse complet arţagul şi părea să se intereseze tot mai mult de această tovarăşă de joacă, ce semăna atât de puţin cu supraveghetoarele ţepene şi afectate care se succedaseră la căpătâiul său.

Bineînţeles, nu era încă amabil şi limbajul său n-avea nimic protocolar, nici afectuos; dar în sfârşit punea întrebări, se concentra, gândea.

Dorind să păstreze această primă victorie, Nathalie se hotărî să profite de libertatea ce-i fusese acordată de-a face ce voia în această primă zi şi îşi luă rămas bun de la tânărul bolnav.

El nu protestă, dar figura plăpândă i se lungi când îi ură noapte bună. Când era gata să treacă dincolo de prag, el o strigă:

— Celelalte veneau să mă vadă înainte să adorm.

Ea se întoarse.

— Doreşti să vin?

El ezită posomorât, cu o vizibilă aversiune de a-şi mărturisi dorinţa puternică.

— Bun! se grăbi ea, în seara asta este imposibil. Nu m-am instalat încă. Nu-mi voi relua serviciul pe lângă tine decât mâine.

Îi zâmbi:

— Voi încerca să-mi amintesc o foarte frumoasă poveste cu indieni şi elefanţi care-l amuza grozav pe un băieţel pe care l-am îngrijit înaintea ta.

— Oh! oh! elefanţi?

Brusc, ochii îi luciră.

— Care se petrecea în junglă. Pe mâine.

— Da, dar spuneţi… elefanţi…

Fără să-şi părăsească zâmbetul fermecător, ea deschise uşa şi dispăru, încăpăţânându-se să nu vadă gestul rugător al braţului său.

Pe culoar, clătină din cap, înduioşată.

„Bietul băiat, nu i s-a vorbit niciodată ca unui copil, garantez”.

Se rezemă cu spatele de zid, cu mâinile prinse de perete, deodată teribil de obosită. Toată această zi îi ceruse un enorm efort de curaj şi de tensiune nervoasă.

Închise pleoapele pe jumătate. În minte îi apăru chipul lui Franck. Avu impresia că-i vede gura misterioasă şi gravă că-i zâmbea. Capitolul *7*

În aceeaşi seară, Nathalie, care urcase în cameră pentru a-şi consacra câteva momente toaletei sale, porni spre oficiu pentru a lua cina, când se întâlni cu Jane, ce venea s-o anunţe că tacâmul său era pus în sufragerie.

— Dar nu sunt îmbrăcată pentru asta! se scuză Nathalie aruncând o privire dezorientată spre rochia simplă, neagră care, împreună cu taiorul, reprezenta toată garderoba sa.

— Doamna a spus că nu aveţi de ce să vă preocupaţi de amănunte, făcu Jane indiferentă. Aţi putea veni chiar în uniformă.

Cu inima puţin agitată, Nathalie îşi făcu aşadar prima apariţie în „cercul familiei” şi fu prezentată bătrânului domn. Ştiu că urmare a intervenţiei sale avea probabil onoarea care i se făcea. Bătrânul domn îşi exprimase dorinţa să vadă aşezată la masa sa pe infirmiera nepotului.

— Multe femei tinere care aleg meseria de îngrijitoare, explicase el cu un ton pedant, aparţin unor familii excelente. Cea pe care am zărit-o mi-a făcut impresia a fi discretă şi bine crescută.

— Sunt de aceeaşi părere, aprobă William cu indiferenţa sa discretă. Să nu fim prea legaţi de uzanţele unui protocol desuet.

Numai Gwendoline nu aprobase familiaritatea cu care era întâmpinată această nou-venită, dar nu comenta niciodată părerile stăpânului de la Parker Lake, sau ale fiului său.

La rândul său, Nathalie, s-ar fi lipsit să fie astfel supusă curiozităţii gazdelor sale. Vederea bătrânului domn o tulbură.

Tatăl lui Franck!... Şi l-ar fi imaginat mai ursuz fără acest acces de fină curiozitate pe care-l arăta baronetul.

Franck nu-i vorbise niciodată Nathaliei despre părinţii săi. Se mulţumise să discute într-o zi cu ea, referitor la fiul lor, metoda autorităţii.

— Această lege care face din capul familiei un fel de despot, care a putut, timp de secole, să tiranizeze generaţii de copii, este ilogică şi odioasă. Să jigneşti un copil, sub pretextul că nu este conform „stăpânului" care binevoise să-i dea viaţă, este un privilegiu barbar. Visez să fiu pentru fiul meu un prieten şi un confident.

— Este ceea ce-şi doresc cei mai mulţi dintre taţii din zilele noastre, aprobase Nathalie, care acceptase asta din toată inima.

Ea îşi pierduse părinţii devreme. Asta îi făcuse copilăria posomorâtă şi păstra nostalgia celulei familiale pe care o văzuse grupată cu căldură în jurul unora din micile sale prietene.

Dar bănuia că Franck nu avea o amintire foarte fericită despre copilăria sa.

Însă felul de-a fi al bătrânului domn cu fiul său William, zâmbitoarea şi ironica lui bonomie, puneau în derută ideile Nathaliei faţă de această problemă.

Cina se desfăşura fără incidente importante. Jane servea, îmbrăcată într-o rochie sobră gri cu guler şi manşete scrobite. Mănuşile din aţă erau impecabile.

Un desert din fructe acoperite cu o cremă groasă dulce, urmă pulpei de miel cu fasole.

Bătrânul domn era înzestrat cu o poftă de mâncare sănătoasă. William mânca indiferent, cu un aer distant, cu nişte atenţii vizibile pentru Gwendoline care se întorcea permanent spre el, simulând aerul unei fetiţe atente, solicitând lecţii de la un profesor venerat.

Asta şocă simţul realităţii Nathaliei, care nu se putu împiedica să nu-şi amintească alte expresii ale doamnei care nu se potriveau cu acest comportament infantil.

Treptat, Nathalie fu cuprinsă de un ciudat sentiment de irealitate. Această sală imensă, luminată de lustre

strălucitoare, masa lungă din stejar sculptat cu sfeşnice la fiecare capăt, calda tonalitate a covoarelor, petele de culoare pe care le formau vitraliile, toate acestea făceau parte din tinereţea lui Franck...

Când îşi aminti intimitatea vilei lor din Saint-Cloud, sobrietatea modernă a încăperilor, înţelese că tot ceea ce făcuse el mai târziu, fusese reacţia împotriva vieţii anterioare.

Deodată, fără să ştie de ce, se simţi atât de izolată, atât de străină acestei ambianţe, atât de singură şi pierdută, încât în ochi îi veniră lacrimi. O clipă, nu mai auzi vocea încă puternică a bătrânului domn care povestea cu dinamism amănuntele unei întâmplări amuzante din viaţa sa în India.

Era îngrozită la ideea de-a nu izbucni în plâns acolo, la acea masă, ca o fetiţă nervoasă, fără să se poată stăpâni. Parcă vedea deja zâmbetul agresiv al Gwendolinei, aerul şocat al baronetului, ridicarea jignitoare din sprânceană a lui William. Dumnezeule! de nu s-ar hotărî cineva să-i pună întrebări înainte de-a reuşi să se calmeze!

În cele din urmă se smulse din contemplarea farfuriei şi ridică pe furiş privirea plină de deznădejde. Vocea bătrânului domn perora încă, întreruptă prin aprobări atente şi linguşitoare de nora sa.

Ochii înceţoşaţi ai Nathaliei întâlniră privirea lui William aţintită asupra ei. Se înfioră. Privirea aceasta... avea exact aceeaşi expresie ca ochii lui Franck.

Nu-şi dăduse încă seama niciodată că ochii celor doi fraţi semănau. Forma, culoarea, erau aceleaşi. Şi în acea clipă în care ochii cenuşii uitaseră să fie distanţi şi aroganţi pentru a se umaniza până la o simpatie înduioşată, ea le considera exact replica celorlalte şi atât de tulburătoare!

Şocul o făcu să-şi revină pe loc, oprindu-şi lacrimile sub pleoapele încordate. Se desprinse cu greu de acea privire ce părea că revarsă asupra ei o compasiune prietenoasă.

Se făcuse linişte, bătrânul domn terminându-şi

povestea şi William începu să vorbească foarte repede. Nathalie înţelese că voia să evite ca atenţia celorlalţi comeseni să se îndrepte asupra ei.

Îi fu recunoscătoare pentru acest ajutor tacit pe care i-l dădea şi, imediat ce se putu stăpâni pentru a fi destul de sigură pe ea, îndreptă spre el o privire de mulţumire.

El zâmbi imperceptibil. Zâmbetul îi dădea acea notă de căldură care-i lipsea în mod obişnuit şi-l făcea mai tânăr.

„Ar trebui să zâmbească mai des, se gândi Nathalie. Asta îl schimbă foarte mult şi-l face simpatic”.

Brusc, se simţi reconfortată.

Tot restul mesei, fu obligată să lupte cu ea însăşi pentru a nu-l privi pe tânărul bărbat. Era atrasă ca de un magnet de acei ochi care aveau puterea de a-i reda privirea dragă pierdută.

Dar ochii lui William redeveniseră reci şi sarcastici; şi chiar dacă îi mai întâlnise în mod întâmplător, nu mai regăsise tulburătoarea impresie care o zdruncinase.

În sfârşit, masa se termină. Nathalie se gândi să urce în camera sa imediat după aceea. Dar nu putu refuza oferta stăpânului casei care o invită să mai stea câteva clipe cu gazdele sale în salon, unde aveau obiceiul să se reunească pentru seară.

Gwendoline, încântătoare în rochia sa neagră de muselină plisată, care foşnea în jurul picioarelor ei perfecte, aşeză două fotolii în faţa televizorului.

— Nu m-am putut obişnui niciodată cu aceste invenţii noi, spuse bătrânul domn trăgând cu eleganţă din ţigară. De altfel, nu mi-a plăcut niciodată spectacolul cinematografic. Domnişoară, jucaţi cărţi?

Pusese în mod direct întrebarea, examinând cu un aer amuzat mica persoană calmă şi cuminte care era Nathalie, aşezată pe o canapea ca un obiect pe o etajeră.

William se întoarse.

— Haide, tată, spuse el cu reproş, domnişoara este probabil obosită după călătorie şi toată această zi plictisitoare. Poate vrea să se retragă?

Nathalie scutură din cap şi zâmbi:

— Deloc. Voi fi încântată să-i servesc de partener lui sir Arnold.

Franck o învăţase să joace cărţi. Aceasta constituise pentru ei o distracţie lipsită de primejdii, în timpul serilor singuratice de la vila din Saint-Cloud, când îl aştepta pe Anicet şi când solicitudinea soţului său evita ieşirile nocturne.

— Bravo! spuse bătrânul domn, entuziasmat. O tânără femeie care să joace cărţi, este o excepţie... care merită să fie felicitată.

Gwendoline aruncă în direcţia Nathaliei o privire pătrunzătoare şi o scurtă crispare deranjă armonia trăsăturilor sale.

În timp ce bătrânul domn se duse să aleagă cărţile din sertarul unei mobile, William se apropie de Nathalie. Ţinea o tabacheră.

— Fumaţi, domnişoară?

Ea ridică ochii blânzi, albaştri.

— Mulţumesc... Nu acum.

El adăugă – şi ea regăsi pentru un timp prea scurt privirea de culoarea agatei, care-i plăcea:

— Vă este puţin dor de casă, nu-i aşa?

Vorbise în franţuzeşte, păstrând doar cuvintele englezeşti care desemnau dorul de ţară.

— Puţin, mărturisi ea.

Ar fi vrut să-i declare că se gândea la Anicet şi că avea o înspăimântătoare senzaţie că are mâinile goale. Dar nu era chiar genul de confidenţă pe care o putea face.

Strânse din buze.

— Va trece.

— Sper, îi spuse el încet. În tot cazul, sincerele mele felicitări.

— Pentru ce? întrebă ea surprinsă.

— Nu v-aţi lăsat înspăimântată de impetuosul şi explozivul David. Aveţi mult curaj.

— Oh! spuse ea cu un zâmbet, nu este deloc teribil. Cred că l-am făcut mai sociabil.

Şi-i povesti scena de după-amiază.

El râse.

— Nu… şi teribila Madeline v-a lăsat s-o faceţi?

— Nu i-am cerut părerea.

El i se adresă Gwendolinei a cărei privire se îndreptase de mai multe ori spre ei, în timp ce trimitea spre tavan rotocoale dese de fum din ţigară.

— Spune-mi, Gwen, domnişoara nu ţi-a povestit cum a reuşit să-i vină de hac domnişorului tău?

— Nu, spuse nonşalant Gwendoline. Presupun că şi-a făcut meseria. Începe programul, William.

În vocea suavă exista o notă de iritare.

El părăsi spătarul fotoliului de care se rezema.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi. Vin, draga mea.

La rândul său, bătrânul domn i se alătură tinerei sale partenere.

Amândoi se instalară de câte o parte a mesei de joc, sub lumina unui lampadar.

În partea salonului în care se afla televizorul, lumina se stinse. Ecranul deveni vizibil. Din umbră se auzeau voci.

„Şi când te gândeşti că sunt în casa lui Franck, cu tatăl, fratele lui Franck, îşi spuse Nathalie studiind cărţile şi, de asemenea, cu… pretinsa sa soţie. În ce roman oare, am întâlnit vreodată o situaţie atât de extravagantă?”

Era totuşi acolo, şi toate eforturile din aceste ultime săptămâni care urmaseră morţii tragice a soţului său, nu fuseseră orientate decât spre asta.

Sfârşi prin a crede foarte tare în realitatea aventurii sale şi prin a spera că această aventură îi va da cheia misterului vieţii lui Franck.

*

* * *

Prima săptămână fu cea mai dură pentru Nathalie. Fusese cuprinsă de o asemenea nostalgie, de o dorinţă atât de puternică de a reveni la Anicet şi la casa sa din Saint-Cloud, păstrătoare a amintirilor fericite, încât fu, de mai multe ori, pe punctul de a renunţa la planul său şi a-şi

anula obligaţiile asumate.

În acel moment, realiză situaţia complicată în care se zbătea, tot ce trebuia să răscolească pentru a se lămuri, pentru a şti în ce situaţie se află şi dacă numele pe care-l purta era cu adevărat al ei.

Era o impotură, dar rămânea de văzut de care parte era această impostură.

La gândul scandalului pe care această bombă îl va declanşa, la articolele din ziare, la comentariile din presă, la vizitele reporterilor, la toată această publicitate penibilă, ezitase.

Pentru că nimic nu va fi ctuţat în această tornadă: nici căminul ei, nici această casă atât de demnă, aproape austeră. O dezgusta să le aducă bătrânului domn şi fiului său o asemenea agitaţie. Lucru ciudat, de la sosirea la Parker Lake, încerca o ciudată impresie de solidaritate cu aceşti doi bărbaţi, ca şi cum aveau o cauză comună, mult mai mult decât cu această Gwendoline cu zâmbetul graţios.

Îi scrise lui Daniel pentru a-l pune la curent cu noul aspect, atât de neaşteptat, pe care-l luase situaţia sa datorită acestei misterioase Gwendoline Ray Parker, care se pretindea văduva lui Franck.

Dacă aşteptase câteva zile înainte de a-i face aceste dezvăluiri, era pentru că se străduise să-i contureze imaginea exactă a ambianţei în care trăia, pentru ca el să-şi poată face o idee precisă şi să-şi poată da o părere autorizată.

„Nu te am decât pe tine, dragul meu Daniel, încheie ea, pe tine care ai fost cel mai devotat prieten al lui Franck, pentru a mă ajuta în această penibilă conjunctură. Ar trebui să porneşti nişte cercetări privitoare la viaţa lui Franck înainte de perioada în care ne-am cunoscut. În încurcătura în care mă zbat, nu am niciun detaliu precis care să-mi permită să-ţi dirijez cercetările. Dar contez pe sejurul meu în această casă, unde nimeni nu bănuieşte adevărata mea personalitate, pentru a descoperi o parte a misterului.

Atunci, voi şti ce-mi rămâne de făcut pentru a apăra interesele fiului meu, fără să aduc atingere memoriei tatălui său.

Ceea ce fac nu-mi place deloc. Dar pentru Franck, pentru toată fericirea pe care mi-a dat-o, am datoria să mă consacru acestei sarcini sfinte şi, o voi face, fără ca nimic să mă poată opri...”

Astfel se consolidă în mintea Nathaliei voinţa de-a descoperi cu orice preţ, fie şi numai prin mijloace proprii, secretul enigmei ce-o obseda.

Pentru început îşi impuse să-şi îndeplinească în mod conştiincios rolul pe lângă David, pe care-l cucerise cu desăvârşire.

Micul infirm era lipsit de distracţie. Doar cântecele doicii Madeline îi puteau alunga plictiseala obişnuită în care-şi petrecea zilele. Mama sa, când venea să i se aşeze la căpătâi, consultându-şi fără încetare ceasul de la mână, de-abia îi vorbea: câteva fraze doar pentru a se informa despre sănătatea, despre dispoziţia sa, apoi se adâncea în lectura unei reviste de modă, sau a unei alte lucrări pe care o aducea cu ea.

Totul fără nicio căldură. Aşa încât copilul aştepta cu nerăbdare poveştile şi jocurile în care-l antrenau fantezia îngrijitoarei sale noi. Aceasta obţinu fără greutate ca, pentru a le merita, să se supună cu docilitate tratamentului prescris. Doctorul se arăta încântat de primele rezultate obţinute.

În această aventură, Nathalie câştigă inima neînduplecatei Madeline. Aceasta îşi pierduse atitudinea ostilă şi urâcioasă şi acum o întâmpina pe tânăra „domnişoară” cu un zâmbet fugar pe faţa lată şi lipsită de farmec. Astfel, viaţa continua la conac, reglată de obiceiuri stricte. În fiecare dimineaţă, Nathalie auzea tropăitul cailor pe care Brown, şofer şi rândaş la cai, îi aducea înşeuaţi pentru plimbarea de dimineaţă a Gwendolinei şi a lui William.

Asta se petrecea ca un ritual. Amazoana intra ca o vijelie, complet echipată, în camera micului infirm, îl

săruta distrată, apoi pleca nerăbdătoare să-l întâlnească pe William în parc.

Nathalie îi privea îndepărtându-se în pădure, în pasul cadenţat al cailor. În mod instinctiv, aşeza alături de frumoasa roşcată, în locul siluetei zvelte a lui William, pe cea mai mică şi mai îndesată, echilibrată, a lui Franck. În ce perioadă îl ţinuse oare în puterea sa periculoasă această fiinţă uneltitoare pe defunct, cum încerca s-o facă acum, luându-l cu ea pe fermecătorul şi mândrul William?

O gelozie retrospectivă strângea inima Nathaliei, care îşi reproşa acest sentiment ca pe o insultă adusă soţului său. Până la dovada sigură a delictului său, trebuia să creadă în el cu toate puterile să nu lase nicio îndoială să i se strecoare în suflet. Numai asta îi va da forţa de a-şi duce sarcina până la capăt.

După ce cuplul de călăreţi dispărea la orizont, era rândul bătrânului domn pornind pe jos pe drumul dintre stejari şi tei. Bustul îi rămăsese foarte drept şi mersul sigur, cu tot dezechilibrul uşor de pe piciorul înţepenit.

Părăsită de stăpâni, casa rămânea pe mâinile personalului de serviciu care îşi vedea de treburi. În primele zile, obligaţiile muncii sale o făcuseră pe infirmieră să parcurgă toate încăperile folosite în acest loc pe care Nathalie îl numea în secret: „casa lui Franck”. Căută să adune de acolo amintiri din tinereţea dispărutului, să-şi facă o idee despre genul de viaţă pe care primul născut al familiei Ray Parker o dusese sub acest acoperiş.

Dar singurul portret al lui Franck existent la conac era cel pe care-l descoperise în prima zi, îndoliat, cu o bandă din crep, pe pianul din salonul de muzică – portret la care mâinile pricepute ale Gwendolinei schimbau florile cu pioşenie, în mod regulat.

O idee o rodea pe Nathalie încă de la sosirea sa la Parker Lake: ce făcuseră oare cu corpul lui Franck? Unde se aflau rămăşiţele pământeşti ale soţului său?

În vinerea care urmă venirii sale, îl văzu, după gustare, pe bătrânul John aducând în hol un braţ de

stânjenei mov înfăşuraţi cu grijă.

În loc să întârzie cum făcea de obicei, la discuţii cu gazdele de la Parker Lake, Gwendoline urcă în camera sa.

În locul ei, Nathalie servi cafeaua şi lichiorurile lui sir Arnold şi fiului său.

Curând, Gwendoline coborî din nou. Era îmbrăcată într-o rochie neagră de jerseu şi cu o adorabilă pălărie mică al cărui voal din crep îi cădea uşor de-a lungul umerilor.

Nathalie primi o lovitură. Ea era văduva lui Franck şi avea dreptul să-şi poarte doliul cu ostentaţie şi să meargă în pelerinaj la mormântul său… Un val de amărăciune îi cuprinse inima.

Bineînţeles, William se descotorosi repede de ceaşca sa de cafea.

— Te însoţesc, Gwen.

Nathalie nu se mai îndoia de scopul ieşirii Gwendolinei.

Acesta luă jerba. O strânse cu graţie la piept. Scăpând din învelitoarea lor, corolele mov pe obrajii albi făceau totul să strălucească.

În tot acest negru, părul roşcat strălucea ca o eşarfă de foc.

„Vrăjitoarea!” spuse Nathalie în sinea ei.

Gwendoline se duse spre bătrânul domn şi se aplecă să-i atingă cu gura obrazul îmbătrânit. Apoi se întoarse spre William cu un zâmbet care conţinea exact nuanţa de melancolie necesară împrejurării.

— Să mergem, William, oftă ea. Eşti atât de minunat în aceste împrejurări grele.

Degetele Nathaliei se crispară pe toarta ceştii.

„Făţarnica!… Vicleana!…” îi trânti ea tristei Gwendoline cu regretul de a nu-i putea adresa cu voce tare epitetele pe care le formulase în gând, pentru a-şi uşura revolta.

William se îndreptă spre ea pentru a-şi lua rămas bun, Îi întâlni chipul răvăşit şi o privi insistent, uluit.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră, domnişoară?

întrebă el cu amabilitate. Din nou privirea lui Franck, tulburătoare, veni să sporească emoţia

Nathaliei.

— Nu, mulţumesc, spuse ea întorcându-se – şi vocea îi era schimbată. Se grăbi să-şi bea cafeaua pentru a scăpa de atenţia tânărului bărbat. El o examina cu îndoială.

— Vii, William? întrebă Gwendoline din uşa în care se încadrase ca o imagine de pe o carte poştală.

— Vă rog, şopti Nathalie, să nu întârziaţi.

Nu-i privi plecând, dar când auzi motorul maşinii care demara, fu brusc cuprinsă de o furie care îi uscă gura. Se ridică în grabă, gata să răstoarne mica masă cu lichioruri care era în faţa ei.

Bătrânul domn, care-i urmărise toate mişcările cu o anumită curiozitate, i se adresă pe un ton binevoitor şi vesel:

— Ei bine, domnişoară, v-aţi obişnuit la noi?

Incapabilă să vorbească, ea acceptă cu un semn din cap. Emoţia o copleşea.

El îi observă tulburarea, dar nu spuse nimic despre asta.

— Hm!… este natural să regretaţi puţin ţara, familia, prietenii. Poate aţi lăsat acolo un logodnic?

— Nu, făcu ea crispată încă, ferindu-şi faţa.

Nu-şi putu împiedica lacrimile ce-i veniră în ochi să-i curgă pe obraji. El avu un aer consternat.

— Iertaţi-mă dacă v-am supărat fără să vreau, nu sunt decât un bătrân puţin stângaci.

Îi zâmbi stingherit, cu o jenă vizibilă şi regretul de-a nu o putea consola mai bine.

— Ba nu, făcu ea ştergându-şi repede pleoapele. Eu sunt proastă. Puţină nostalgie…

— Hm!… înţeleg… dorul de casă… Frumoasă ţară, Franţa, nu-i aşa? Coasta de Azur… Biarritz… veselul Paris… Dumneavoastră din ce regiune veniţi?

— Din împrejurimile Parisului, spuse Nathalie.

— Ah! da…

El îşi scoase pipa din buzunarul hainei.

— Îmi permiteţi?
— Vă rog, consimţi ea cu amabilitate.
Veni să-i aducă foc în timp ce el repeta:
— Paris… frumoasă capitală…
Trase din pipă gânditor şi urmări cu privirea fumul.
— Nora mea vine din Frankfurt.
Tânăra femeie făcu o mişcare.
— Din Frankfurt? Dar nu este englezoaică?
Ea nu se gândi să arunce chibritul stins pe care îl ţinea încă între degete şi care, adineaori era gata s-o ardă.
O grimasă de dezaprobare trecu peste chipul bătrân autoritar:
— Englezoaică?… Nemţoaică, după cum vă spun, nemţoaică autentică… Nathalie percepu nota de resentiment din vocea puţin tremurătoare.
Rămase fără replică. Vestea o surprindea mai mult decât voia să lase să se vadă.
Bătrânul domn continua să fumeze. Se părea că terminase cu această frază provizia de confidenţe.
Dar asta n-o descuraja pe Nathalie, în care acest început de conversaţie aprinsese o speranţă de-a afla amănunte susceptibile s-o lămurească. Recuperă mingea cu prudenţă:
— În orice caz, formulă ea, doamna Ray Parker s-a integrat complet vieţii englezeşti, pe care o duce aici. După atâţia ani.
— Da’ de unde! Doamna Gwendoline Ray Parker nu este la conac decât de la… să vedem… Crăciunul trecut… Asta înseamnă, aşadar… nici măcar un an şi jumătate, replică bătrânul parcă vorbindu-şi lui însuşi.
Îşi lovi pipa de marginea scrumierei. Spunea cu voce tare ce gândea. Această persoană tânără era o prezenţă înţelegătoare şi discretă. Se întrebă ce ştia oare despre furtunile interne care zdruncinaseră căminul familiei Ray Parker, ce bârfe putuse afla la oficiu.
O studia cu o privire atentă.
— În meseria dumneavoastră, aţi fost probabil deseori amestecată în poveşti de familie… ştiţi… „cadavrul

din dulap”… Fiecare casă are cel puţin unul… Vreau să spun, îi explică, văzând-o că aţinteşte asupra lui nişte ochi rotunzi, puţin speriaţi, că sunteţi cu siguranţă la curent cu vorbele care circulă în mod inevitabil despre intimitatea oamenilor care vă angajează.

— Eu nu mă ocup de aceste lucruri, se înfurie Nathalie roşind. Prima calitate a unei îngrijitoare chemată să-şi facă meseria pe lângă o clientelă particulară este discreţia.

Roşise fără să vrea rostind această afirmaţie care, în ceea ce o privea, nu era tocmai exactă.

Bătrânul domn continua s-o privească insistent.

— Nu vi s-a vorbit despre tatăl lui David? insistă el sceptic.

Ea îşi întoarse privirea stânjenită.

— Ştiu de la mama sa, că a murit de curând…

— Şi în mod absurd! trânti vocea tunătoare cu o furie bruscă. Absurd!… reluă el bombănind. Nu se poate califica altfel!

O asprime ascunse expresia în mod obişnuit binevoitoare a trăsăturilor sale.

Nathalie întrezări bărbatul autoritar şi categoric ce trebuia să fi fost înainte ca bătrâneţea să-i tempereze acel caracter de oţel.

— Totul este absurd în comportamentul acestui băiat, totul şi, dintotdeauna!…

— Sir Arnold, observă Nathalie cu blândeţe, pentru că nu se putu împiedica să nu vorbească, el a murit…

El se mânie:

— Şi ce-i cu asta? Moartea i-a fost şi mai stupidă decât viaţa, asta este părerea mea. De ce să i se ierte toate greşelile unei fiinţe, sub pretext că a murit? Asta nu schimbă cu nimic decepţiile şi dezamăgirile pe care le-a adus.

Vorbea cu un profund şi amar resentiment, parcă incapabil să-şi reţină tristeţea care se adunase în inima sa bătrână şi pe care probabil o tot cernea de-a lungul orelor de singurătate.

Cu siguranţă, cu câţiva ani mai înainte, baronetul demn şi rece nu şi-ar fi încredinţat astfel secretele unei infirmiere oarecare, recent sosită sub acoperişul său. Dar vârsta îşi spunea cuvântul. Uneori capul îi tremura puţin. Nathalie presupuse că ranchiuna pe care o simţea faţă de fiul său mai mare devenise o idee fixă.

Ea lăsă tăcerea să instaureze un calm aparent. Baronetul trăgea încă din pipă, furios.

— Este mult timp de când nu l-aţi mai văzut? îl întrebă pe un ton mai prietenos.

— Franck n-a mai pus piciorul pe domeniu de mai bine de zece ani, replică el morocănos.

Un val de bucurie potopi inima Nathaliei.

Aşadar, avea confirmarea că de paisprezece luni de când Gwendoline locuia la Parker Lake, Franck nu venise niciodată s-o vadă pe cea care-şi spunea cu neruşinare soţia sa şi cu atât mai puţin pe fiul ce i se punea în seamă.

Asta nu-i lămurea pe deplin îndoiala, dar demonstra că nu avusese nicio legătură cu vrăjitoarea cu părul roşcat. Ştia el oare că se afla la conacul familiei? În fond, banii îi fuseseră trimişi prin intermediul agentului de schimb. El putea să nu ştie unde locuia acum.

— Îmi place să cred, spuse ea pe un ton pe care încercare să-l facă lipsit de orice curiozitate sau pasiune, că eraţi în corespondenţă cu… fiul dumneavoastră.

El îşi scoase pipa din gură. Vocea i se făcu dură:

— N-am ştiut nimic despre fiul meu ani la rând. N-am ştiut despre… purtarea sa incalificabilă decât de la soţia sa… când, pentru a-i acoperi lipsurile, a trebuit să-i deschid această casă… nepotului meu.

Clătina din cap. Figura bătrână care lupta pentru a-şi păstra demnitatea semeaţă se întunecă. Durerea ieşi la suprafaţă ca o maree ce se revărsa.

— Este greu, şopti el cu o voce care se frânse, să constaţi că ai drept fiu un nenorocit şi un laş şi să fii obligat, la vârsta mea, să-ţi asumi sarcinile de care a fugit el.

Nathalie era tulburată. Ar fi vrut să alerge spre

bătrânul domn atât de vrednic de milă şi să-i înconjoare umerii cu blândeţe. Ar fi vrut să-i strige: „Nu, Franck nu era aşa cum credeţi! Există între amândoi o teribilă neînţelegere!”

Ea rosti cu o voce căreia nu-i putu diminua ardoarea pasională:

— De ce judecaţi după aparenţe, domnule? De ce nu încercaţi să înţelegeţi, să căutaţi motivele care au putut să vă scape?

Bătrânul domn îşi aţinti asupra chipului mic, emoţionat şi neliniştit, ochii nepăsători. Reuşise să-şi stăpânească tulburarea şi să-şi regăsească severitatea.

— Ce scuză i se poate găsi unui individ care, după ce s-a căsătorit în modul cel mai stupid, împotriva voinţei familiei sale şi având din această căsătorie – ca o pedeapsă a cerului – un avorton nenorocit, părăseşte cele două fiinţe tristei sale sorţi, pentru a duce o viaţă de dezmăţ şi de cabotin?

— O viaţă de dezmăţ?… repetă Nathalie.

— Nora mea ştie mai multe, spuse cu tristeţe sir Arnold. Fiul meu trăia cu o femeie destrăbălată şi cheltuia cu ea tot ce câştiga. Şi în tot acest timp, soţia şi fiul său erau în cea mai înjositoare mizerie.

„Şi pensia pe care le-o dădea?” fu pe punctul să strige Nathalie, plină de mânie în faţa unei asemenea comentări a vieţii lor.

Totuşi, se stăpâni. În inima ei rănită se dezlănţuise furtuna. Prin urmare, aşa o vedeau ei? Asta era oare imaginea pe care Gwendoline reuşise să le-o impună?

Roşi la gândul a ce putea să-şi închipuie William despre „femeia destrăbălată” care profitase de pe urma fratelui său în ultimii lui ani de viaţă.

În acelaşi timp, se îngrozi la ideea că i-ar putea descoperi adevărata identitate, că le forţase uşa printr-un subterfugiu şi le trădase încrederea cu care fusese primită.

Dacă n-ar fi avut sentimentul tot mai sigur că Gwendoline procedase la o uneltire încăpăţânată şi abilă pentru a prezenta lucrurile din partea care s-o favorizeze,

ar fi plecat imediat, nepăsătoare la ceea ce s-ar fi întâmplat după aceea, când ar fi cerut prin tribunal să-i separe şi să facă lumină în toată această tristă poveste.

Baronetul se ridică brusc. Bastonul îi răsună pe dale, când părăsi holul, pentru a se duce să-şi risipească afară emoţia acestei conversaţii şi agitaţia pe care i-o declanşase.

Nathalie se afundă în fotoliul său.

„Dumnezeule… Franck!… murmură ea printre hohote de plâns, ajută-mă… Eu nu mai ştiu… nu mai ştiu…”

Capitolul 8

În acea seară, la cină, Gwendoline arboră o faţă lipsită de viaţă, un aer îndepărtat şi trist. Luase atitudinea potrivită văduvei întoarse din pelerinajul făcut la mormântrul soţului său şi care păstrase în întreaga sa fiinţă amprenta tristă lăsată de această vizită funebră.

Câinele o însoţea, cu nasul în rochia ei, scoţând schelălăituri uşoare şi tânguitoare.

— S-ar spune că-mi înţelege durerea, spuse Gwendoline, pe un ton afectat, cu o privire ce aştepta simpatie.

— Hm!… hm!… mormăi bătrânul domn, animalele sunt uimitoare.

William îşi păstră aerul absent…

În timpul mesei, conversaţia lâncezi între comeseni. Preocupată, Nathalie nu participă la cuvintele schimbate. Tresări când vocea lui William i se adresă:

— David nu v-a scos prea mult din sărite, domnişoară?

— Deloc. Cu mine este foarte cuminte.

— Fireşte, spuse Gwendoline, pe tonul său strident, îi este mult mai uşor unei străine să-l stăpânească. Ea nu este împiedicată de dragostea de mamă…

— Nu acelaşi lucru l-ai spus referitor la îngrijitoarele care i-au precedat domnişoarei aici, făcu William remarca în mod ironic.

— Oh! William, schimbă tonul vocea fermecătoare, trebuia să vezi ce figuri ne-au fost trimise!… Sunt de acord

că domnişoara este mai inteligentă pentru a se face ascultată. Dar, pentru o mamă, este greu să domine un sărman micuţ defavorizat de soartă ca al meu, victimă a greşelilor tatălui său.

Îşi scoase batista şi culese o lacrimă trecătoare, delicat, cu vârful degetului.

Sir Arnold tuşi, jenat. Trăsăturile lui William deveniră de piatră. Nathalie îşi întoarse faţa răzbunătoare.

Fierbea în sinea ei şi stăpânirea pe care era obligată să şi-o impună pentru a nu-şi arăta nervozitatea îi producea o tensiune de nesuportat.

Cina fiind terminată – niciodată nu i se păruse mai lungă şi mai plicticoasă – pretextă o migrenă pentru a nu-şi urma gazdele în salon. Se simţea incapabilă de efortul necesar.

Se duse să respire puţin în parc. Noaptea de primăvară era caldă şi plăcută, sporind nostalgia tinerei femei, care simţea şi mai puternic povara singurătăţii sale.

Se gândea la Franck. Se odihnea nu departe de ea, în pământul strămoşilor săi, care-l primise pe furiş, ca pe un paria, iar ea n-avea nici măcar dreptul de-a se duce să-i ducă tributul amintirii, ea care îi respecta memoria.

Gemu:

— Dragul meu Franck! Ce trist personaj sunt pe cale să facă din tine!

În deznădejdea sa, îi reproşa chiar şi lui William că lua parte la plângerile din anturajul său. Dar William era singurul care, până acum, rămăsese rezervat şi-şi ascunsese propriile gânduri.

Gwendoline nu pierdea ocazia să lase să-i scape fraze înţepătoare la adresa defunctului; bătrânul domn se lăsase pradă confidenţelor; singurul, din această locuinţă ciudată, care-şi păstrase demnitatea, era William.

— Nu vă este frig, domnişoară? se auzi vocea Janei în spatele Nathaliei.

Femeia de serviciu forma o umbră subţire şi cenuşie în dosul băncii pe care se aşezase Nathalie. Venise fără zgomot. Această atenţie a unei subalterne încălzi inima

exilatei.

Răspunse cu amabilitate:

— Mulţumesc, Jane. Este destul de plăcut, nu-i aşa?

— Destul de plăcut, desigur, domnişoară.

Ea nu plecă. Părea că vrea să angajeze o conversaţie… şi asta o miră puţin pe Nathalie din partea unei persoane pe care o considerase atât de distantă şi foarte pătrunsă de importanţa sa.

Într-un alt moment, ar fi căutat, fără îndoială să încurajeze vorbăria Janei… dar, acum, auzise destule confidenţe de la toată lumea. Să răscolească în tot acest abis misterios şi întunecat în care se odihnea toată viaţa trecută o lui Franck, i se părea în acea seară o profanare.

Se ridică.

— Cred că mă voi întoarce. Trebuie să trec pe la micul meu bolnav înainte de a mă duce la culcare.

Răsună râsul Janei, puţin aspru.

— Aţi obligat întreaga casă să vă admire îmblânzind această pisică sălbatică. Nimeni altcineva nu a reuşit încă asta.

Mergea în mod intenţionat alături de infirmieră.

Nathalie îşi stăpâni un zâmbet. Meseria sa… Erau trei ani de când n-o mai practicase. Ce ar fi spus oare ceremonioasa Jane, dacă ar fi ştiut că această etichetă nu-i servise Nathaliei decât ca modalitate de-a se introduce în acest loc, în mod fraudulos.

— Îmi plac copiii, spuse ea simplu.

Şi se gândi imediat la frumosul ei Anicet.

Jane ridică din umeri.

— Copiii, da… Dar acesta este mai degrabă un diavol păzit de acea vrăjitoare cu accent atât de neplăcut…

— Despre cine vorbeşti? se informă Nathalie cu severitate.

— Despre Madeline.

Cu o mişcare a bărbiei, Jane indică etajul superior unde o rază de lumină se strecura, punând în evidenţă ferestrele împodobite cu ghirlande de frunze întunecare.

— Veghează acolo ca un dog… Se consideră

dezonorată să coboare la oficiu sau la bucătărie. Nu vorbeşte niciodată cu nimeni decât pentru a reclama.

— Cu ce te deranjează? făcu Nathalie observaţia.

— Nu este suficient să o ai de servit pe pretenţioasa sa stăpână şi pe copilul acela capricios şi prost crescut. Trebuie să mai serveşti şi servitoarea.

— Dumnezeule, Jane, cred că eşti puţin nedreaptă, spuse Nathalie. Înţeleg că protestezi împotriva surplusului de muncă adus de prezenţa unui copil bolnav… dar dacă Madeline nu şi-ar fi asumat această sarcină, ai fi muncit şi mai mult…

— Dar acum, sunteţi dumneavoastră aici.

— Eu nu sunt aici decât pentru îngrijirile medicale. Rămân toate celelalte. David de-abia o suportă pe mama sa… şi aceasta din urmă încearcă nişte sentimente atât de neplăcute lângă el, încât apreciază să poată fi înlocuită de un ajutor devotat.

— Oh! Cât despre ea, ar fi în special bună să comande şi să-şi manifeste afectarea.

Nathalie încercă să grăbească pasul. Avea groază de bârfe şi-i displăcea să aplece urechea la ceea ce menajera avea, în mod vizibil, intenţia să-i comunice. Dar aceasta o reţinea de braţ.

— Ascultaţi, spuse ea cu o voce mânioasă, sunt mai mult de patruzeci de ani de când sunt în serviciul familiei. Aveam unsprezece ani când am intrat aici ca ajutor de bucătăreasă a răposatei mele mame. Mi-am urmat stăpânii în India… I-am văzut născându-se… în sfârşit, pe cei doi fii… Ei bine! dacă va trebui să rămân la discreţia doamnei Gwendoline, mă voi pensiona imediat! În primul rând, adăugă ea pe un ton înăbuşit, nu-mi place câtuşi de puţin cum vorbeşte despre domnul Franck. Nu este adevărat, domnişoară, n-a fost un individ fără scrupule, puteţi să mă credeţi…

Braţul Nathaliei scăpă din strânsoarea Janei.

Tânăra femeie se oprise. Nu voia ca interlocutoarea sa să vadă toată emoţia pe care ultimele sale cuvinte i-o produsese.

„Oh! Jane! jubila inima sa, ce mult bine îmi faci!

Ar şi sărutat-o pe servitoare pentru cuvintele pe care le rostise.

Stăpânindu-şi tremurul vocii, se limită la a întreba:

— L-ai iubit mult, pe domnul Franck?

— Dacă l-am iubit? spuse Jane, înflăcărată. Micuţul meu!...

Zâmbetul Janei străluci pe faţa severă. O clipă, fu complet luminată. Şi apoi, buzele începură să-i tremure. Un văl de cumplită tristeţe îi acoperi trăsăturile.

— L-am adus aici ca pe un hoţ, şopti ea. A fost înmormântat seara, fără ca nimeni să fie anunţat. Nu-l văzusem de ani de zile... şi n-am găsit decât un sicriu.

Plângea, tăcută şi demnă şi această durere sinceră, soră cu a sa, o impresionă pe tânăra femeie. Luă mâinile slabe şi uscăţive ale femeii în ale sale.

— Jane, spuse ea cu seriozitate, dacă vei merge să te rogi la mormântul său, te-aş însoţi, vrei?

Jane îşi şterse ochii.

— Mulţumesc, domnişoară... vreau. Eu, cel puţin, când mă duc la sărmanul şi dragul băiat, nu-i reproşez nimic. Odihnească-se în pace... Nu ca cealaltă... care nu pierde nicio ocazie să amintească de „faptele lui rele”. Ei bine, bombăni ea, există oare vreo femeie care să nu-şi poată ierta soţul când a murit?

— Poate a suferit prea mult din cauza lui? sugeră Nathalie care îşi reproşa că exprima o bănuială atât de puţin conformă cu convingerile sale intime.

Tonul Janei deveni sarcastic şi în acelaşi timp arţăgos.

— Ea? O egoistă de felul ăsta? S-o credeţi dumneavoastră!... Nu s-a gândit niciodată decât la bani şi la poziţie!... Aşa cum am bănuit, nu-i pasă, dacă se vede instalată aici, ca stăpână!... Biata doamnă Arnold n-a fost în toate minţile când a acceptat asta. Când domnul Franck a vorbit despre căsătorie, înainte de război, casa întreagă a protestat. Ia gândiţi-vă: o călăreaţă de circ să devină moştenitoare la Parker Lake!

Ca o umbră tăcută în noapte, Nathalie asculta. Nu îndrăznea să rişte nicio vorbă, nicio exclamaţie care ar fi putut întrerupe cursul acestor confidenţe care-i dezvăluiau treptat unele aspecte ale problemei.

Cele două femei nu-şi continuaseră retragerea în direcţia terasei. Jane înaintase încet spre alee. Nathalie o urmase.

O călăreaţă de circ!...

Nathalie înainta pe bâjbâite după acea voce din umbra în care se pierdea pentru ea trecutul lui Franck.

— Franck nu era un copil rău, oftă Jane, dar a existat întotdeauna între el şi tatăl său un teribil conflict. Sir Arnold este autoritar. Altă dată era şi mai mult. Sărmana doamnă, era atât de blândă şi docilă, un înger! Dar micuţul se năpustea ca un tăuraş furios. Ah! el avea caracter...

O notă de admiraţie naivă se auzi în accentul său.

— Imaginaţi-vă că la doisprezece ani, într-o zi când a avut o discuţie cu tatăl său, a fugit şi s-a îmbarcat ca elev marinar... El, fiul guvernatorului!... Nu a mai fost văzut decât după un an. Timp de şase luni, a fost căutat pretutindeni. Doamna era moartă de îngrijorare. Se vorbea despre o răpire, despre un accident mortal... Toată poliţia din India a avut mult de lucru. Şi apoi, au venit veşti de la el, dintr-un mic post la Marea Roşie... La întoarcere, sir Arnold l-a închis într-un colegiu.

El nu putea să se simtă prizonier, a fugit de trei ori. În cele din urmă, a venit războiul. Acolo era cu adevărat în mediul său. Dar chiar înainte de război, a făcut o căsătorie nechibzuită şi părinţii n-au mai vrut să-l vadă. Nu s-a întors aici decât în momentul morţii sărmanei doamne. A fost singura dată când l-am revăzut... şi, imediat după funeralii, sir Arnold i-a închis uşa.

— Era tot... cu ea? întrebă vocea puţin chinuită a Nathaliei.

— Se părea că nu prea mergea căsătoria... Le-aţi văzut avortonul. Nu are nimic din noi, afirmă Jane cu dispreţ.

Nathalie nu se gândi să zâmbească la acest mod de-a

se afilia familiei. Ea încerca să găsească, printre cuvintele Janei, puţin din acel adevăr care se ascundea.

— Cum se face, observă ea, că sir Arnold, care s-a împotrivit cu înverşunare acestei căsătorii, i-a primit pe nora şi pe nepotul său?

Jane clătină din cap cu un zâmbet trist.

— Oh! a ştiut ea cum să facă asta… Este o şireată, ştiţi şi dumneavoastră… Mai întâi, a căutat să-l înduioşeze pe sir Arnold demonstrându-i că soţul său o părăsise cu copilul şi că se află într-o situaţie precară… Apoi, când a văzut că nu mergea, a ameninţat că se adresează judecătorului din comitat, pretinzându-i să i se acorde o pensie. N-ar fi obţinut câştig de cauză, ştiţi bine, dar perspectiva unui asemenea scandal în această regiune în care sir Arnold este cunoscut ca un om respectabil, l-a făcut să se mai gândească. Lui îi este teamă de împotriviri… şi s-a hotărât să-şi asume el însuşi sarcina de care Franck se părea că se lepădase.

Şopti:

— Se pare că Franck trăia cu o alta, o aventurieră, şi că datorită ei se angajase în meseria periculoasă pe care o exersa… Ştiţi cum a murit? Fireşte, toată lumea din regiune este la curent, în pofida tăcerii păstrate de familie. De două luni de când s-a întâmplat nenorocirea, sir Arnold a închis uşa tuturor vechilor săi prieteni. Nu că s-ar fi primit prea mult de când doamna Ray Parker – îmi vine greu să-i dau acest nume – a sosit. Dar, în sfârşit, era totuşi puţină animaţie în casă… De la dramă, nu mai primim pe nimeni…

Terasa se lumină o clipă. Cele două femei întoarseră capul. Două siluete se zăreau în uşă, înaintând, în timp ce uşa se închise în urma lor şi întunericul le ascunse.

— Domnul William şi doamna, spuse Jane ameninţător. Ea a mai avut şi norocul ca această perioadă de doliu să corespundă cu vacanţa domnului William. Dacă tânărul nostru domn n-ar fi fost aici, n-ar fi avut pe nimeni pentru care să facă pe grozava. Este una dintre acele văduve cărora negrul le vine bine, înţelegeţi ce vreau să

spun? încheie ea cu duşmănie.

— Dar, exclamă Nathalie pe un ton înăbuşit.

Cele două umbre făcură câţiva paşi. Nathalie le distingea cu greu, silueta înaltă şi subţire a lui William alături de cealaltă, puţin mai scundă.

De aici, se zăreau punctele roşii ale ţigărilor. Doliul său spectaculos n-o făcuse pe Gwendoline să renunţe la obiceiurile de fumătoare.

Vocea tristă, tânguitoare, ajunse la ele.

— Ce noapte!… spuse ea melodios. Te simţi în mod curios uşor toropit într-o asemenea noapte, nu ţi se pare, Willy?

— Mi se pare că este puţin răcoare şi rişti să răceşti, replică cealaltă voce, distinct. Ai face mai bine să intri în casă.

Umbra mlădioasă şi uşoară se apropie de prima. Râsul încet şi gângurit al Gwendolinei încordă nervii Nathaliei.

— Eşti atât de drăguţ, William, că te preocupi de sănătatea mea! Este atât de nou pentru mine!

Un oftat se auzi în linişte, un oftat lung tremurat, ca un sunet de harpă.

— Franck nu s-a interesat niciodată de asta… Mă simţeam atât de nenorocită, atât de părăsită…

— Să ne îndepărtăm! şopti autoritar Nathalie, dispărând în umbra copacilor.

N-ar fi putut suporta mai mult fără să se trădeze.

Dar acolo, pe terasă, cei doi amatori de clar de lună intrară în casă şi uşa se închise.

— Aţi văzut asta? se enervă Jane, ajungând-o din urmă pe însoţitoarea sa care grăbise pasul spre interiorul parcului. Aţi auzit-o? Nu-i va părea rău dacă-l va îmbrobodi pe tânărul nostru domn. El este tutorele nepotului său şi, în cazul în care copilul nu trăieşte, aşa cum cred că se va întâmpla până la urmă, mezinul va fi încă o partidă avantajoasă pentru doamnă. Este lacomă de bani, vă spun eu…

„O voi demasca înainte”, se gândi Nathalie cu o furie

neputincioasă.

*

* * *

Când Nathalie îi spuse micului său bolnav că va lipsi a doua zi, deoarece era ziua în care ieşea, băiatul fu cuprins de una din vechile lui crize de furie.

Tânăra femeie rezistă, voind să nu-l lase s-o domine prin capriciile sale. Dar în zadar îi promise că-i va aduce un joc cu căluţi şi o carte despre indieni; copilul spumega, furios, lovind cu amândouă mâinile crispate cearşafurile în dezordine.

Nathalie se hotărî să-l părăsească imediat şi, încetând cu stăruinţele, coborî indiferentă la furtuna care urmă retragerii sale.

Câteva minute mai târziu, mama, indignată, veni s-o plictisească în salonul în care ea aştepta ora cinei, pregătind raportul zilnic pentru doctor.

— Într-adevăr, domnişoară, nu înţeleg cum lăsaţi bolnavul să ajungă într-o asemenea stare…

— Dar, doamnă, n-am niciun amestec în asta!… David s-a supărat pentru că l-am anunţat că voi lipsi mâine.

— Ei bine! nu veţi lipsi şi gata. Sănătatea fiului meu merită să vă sacrificaţi puţin din timpul dumneavoastră, spuse Gwendoline, pe un ton fără replică.

— Iertaţi-mă, replică Nathalie calmă, este ziua mea în care ies şi am nevoie de ea pentru a-mi rezolva diverse treburi. Îmi pare rău dacă asta provoacă perturbări, dar oricum, mă voi întoarce pentru tratament.

— Nici nu se pune problema, insistă Gwendoline cu o încăpăţânare enervantă. Nu este vorba despre tratament. David pretinde că se va plictisi dacă nu sunteţi aici pentru a-i povesti istoriile dumneavoastră cu bandiţi. Faptul că-l interesează, îi mai dă o şansă. Trebuie să-i faceţi pe plac.

William, care tocmai intrase în timpul acestor cuvinte, luă în mod hotărât partea tinerei infirmiere.

— Mi se pare că devii cam pretenţioasă, Gwen, spuse el cu un zâmbet a cărui amabilitate nu excludea ironia. Prea o acaparezi pe domnişoara, de-a lungul unei

săptămâni întregi, pentru a te tocmi astfel pentru bietele ore libere la care are dreptul.

Gwendoline se întoarse spre cumnatul său. Obrajii i se înroşiră uşor.

— Dar, William, este vorba despre David! Este important ca micuţul să-şi păstreze calmul şi să nu facă scene care să-l epuizeze. Ceea ce-i cer domnişoarei este atât de puţin…

— Dumnezeule! i-o tăie Nathalie plictisită, să încercăm această discuţie. Voi ieşi într-o altă zi şi gata.

Se gândi că va trebui să mai aştepte pentru a se duce la poştă ca să aibă veşti despre Anicet. Aranjase să i se expedieze corespondenţa la Gold Arrow, neavând altă adresă la plecare şi apoi se gândise că era mai prudent să primească la post restant scrisorile lui Daniel.

— În niciun caz, făcu vocea hotărâtă şi poruncitoare a lui William. Nu este niciun motiv ca această poveste să nu se repete cu fiecare ocazie.

Ridică din sprâncene.

— Poţi foarte bine să-ţi petreci tu după-amiaza cu David, draga mea.

Ea evită, stânjenită.

— Tocmai trebuie să mă duc în sat.

— Nu poţi amâna?

— Bineînţeles că nu. Mă duc la croitoreasă.

— Ei bine! te voi înlocui eu pe lângă tânărul nostru sălbatic. Voi încerca să fiu la fel de priceput ca domnişoara în jocurile cu lasoul.

— Oh! William, ce prieten devotat eşti! Mereu gata să te sacrifici.

— Nu este un mare sacrificiu. Şi mie îmi plac la nebunie jocurile cu indieni, spuse tânărul bărbat, indiferent.

Aşadar liberă, Nathalie putu să ia a doua zi autobuzul care trecea pe şosea, la patru kilometri de conac.

Parcursese pe jos distanţa, fericită că poate scăpa pentru câteva momente de obligaţiile ce apăsau asupra ei, la Parker Lake. Autobuzul era plin, deoarece la Gold Arrow

era zi de târg şi ea trebui să rămână pe platformă.

Când vehiculul se apropie de sat, fu depăşit de o maşină lungă gri, pe care Nathalie o remarcase imediat: era a lui William. La volan era Gwendoline.

„Îi împrumută maşina, se gândi ea, îi ţine locul pe lângă fiul său în timp ce aleargă pe la croitorese şi modiste. Hotărât lucru, sunt în termeni foarte buni!...

Nu ştiu să analizeze de unde îi venea tristeţea pe care o simţea.

În sat, Nathalie îşi consultă lista de cumpărături. Avea nevoie de destul de multe lucruri pe care nu se gândise să şi le aducă, neprevăzând că sejurul său va fi de-o anumită durată. Pe de altă parte trebuia să se doteze cu o bluză albă, pentru a-şi justifica slujba de îngrijitoare.

Jane îi dăduse câteva indicaţii despre locurile unde putea să găsească. Piaţa era înconjurată de negustori ambulanţi care îşi expuseseră mărfurile pe măsuţe protejate de pânze de bumbac împestriţate.

Nathalie hoinări un timp, amuzându-se de pitorescul târguşorului şi îşi făcu cumpărăturile. Aştepta un pachet de la un mare magazin din Londra şi se hotărî să se ducă la gară să vadă dacă ajunsese coletul.

Era chiar în cădirea de mărfuri, unde aveau loc verificările, când sosi un tren.

Automat, tânăra femeie privi prin geam ieşirea călătorilor. Nu erau mulţi şi apărură toţi în acelaşi timp în piaţetă. În acel moment, din bufetul cu răcoritoare ieşi o siluetă pe care Nathalie o recunoscu: era Gwendoline, în taiorul său negru, cu pălăria mică şi absurdă pusă pe ochi. Pentru astăzi, renunţase la voalul de crep.

Gwendoline se duse spre unul dintre cei sosiţi, îl luă repede de braţ şi-l trase spre bufetul cu răcoritoare, unde dispărură împreună.

Nathalie avusese timp să noteze maşinal înfăţişarea călătorului: un bărbat în haină din stofă de lână, gras, cu un aer vulgar.

Ce legătură avea oare acest individ cu Gwendoline?

„Ce o fi făcut cu maşina?” se întrebă Nathalie,

intrigată.

Vehiculul nu era nicăieri în împrejurimi.

Puţin mai târziu, o zări în mijlocul satului, în spatele locului în care erau hrănite vitele, unde ţăranii îşi deshămau căruţele. În tot cazul, roşcata Gwendoline nu voise să-şi facă remarcată prezenţa în staţie, lăsându-şi prea mult timp maşina în haltă.

Nathalie presimţi ceva dubios în această întâlnire cu aspect clandestin, dar aproape că o uitase, când întâmplarea o aduse în prezenţa necunoscutului.

Când intră la poştă, la terminarea şirului de comisioane, prima persoană pe care o zări, în picioare în faţa ghişeului, fu exact personajul care o intrigase atât de mult.

Cu silueta deformată de vestonul din stofă de un bej provocator, cravata roşu-aprins, părul lung şi gras, îşi cerea corespondenţa funcţionarului însărcinat cu asta, cu un aer înfumurat şi autoritar.

Bărbatul adună trei sau patru plicuri în mâna greoaie şi se întoarse. În trecere, îi aruncă acelei cliente tăcute, care aştepta în spatele său o privire cercetătoare. Avea ochii negri, cu aspect umed, o gură cam lipsită de energie şi un diamant pe deget.

Ea îl privi pe individ îndepărtându-se.

Pentru a se întoarce seara la conac, luă autobuzul, dar înainte de-a reintra la Parker Lake, simţi brusc o dorinţă irezistibilă de a trece pe la cimitir.

Coborî în staţia de autobuz şi o luă pe un drum deosebit de plăcut, mic, sălbatic şi şerpuitor, care trecea prin pădure. Toate florile de primăvară: ciuboţica-cucului, narcise galbene, dediţei, floarea-broştească apăruseră din iarba uscată, sub frunzele translucide ale stejarilor. Tânăra femeie făcu un buchet, amestecând culorile cu mult bun-gust.

Îi ceruse explicaţii şoferului de autobuz despre modul de-a ajunge la cimitir. Înarmată cu mulţimea de flori culese, pătrunse în împrejurimea care ajungea la mica biserică pustie.

Cimitirul era la fel ca toate cimitirele umile de ţară. Vizitatoarei nu-i fu greu să găsească mormântul ce aparţinea familiei Parker, care domina prin impozantul său mausoleu mormintele învecinate. O inscripţie foarte recentă indica faptul că Franck Ray Parker, la vârsta de patruzeci şi unu de ani, îşi întâlnise strămoşii sub dalele de marmură.

O emoţie de nedescris puse stăpânire pe ea când căzu în genunchi la picioarele monumentului. Aşadar, aici îşi terminase dragul ei soţ călătoria. Fusese adus aici, împotriva voinţei sale. Bieţi morţi fără apărare, sărmani morţi dezarmaţi care erau folosiţi pentru ranchiuna celor vii!

Îşi rezemă fruntea de lespedea rece. îi vorbea dispărutului, blând, cu gura închisă, din cauza lacrimilor ce o înăbuşeau.

— Franck, dragul meu absent, numai eu te-am cunoscut aşa cum erai. Numai eu ştiu că n-ai fost nici rău, nici vicios şi că inima ta era generoasă şi caldă.

Îşi afundă în mâini chipul scăldat de lacrimi şi, timp de câteva clipe, putu să uite tot ce era în afară de tristeţea ei, lăsându-se pradă durerii, incapabilă să depăşească această slăbiciune ce-o cuprinse.

Se pregătea să se ridice, când văzu o umbră întinzându-se pe pământ. O cercetă o clipă, înfiorându-se, apoi ridică ochii.

Dintr-o săritură, fu în picioare.

— Oh! scuzaţi-mă…

Era extrem de încurcată: în faţa ei se afla William şi o privea cu o intensă surpriză. Nu-l auzise apropiindu-se. Mersul îi fusese înăbuşit de grosimea gazonului care acoperea consistent cărarea.

Se priviră o clipă, muţi, la fel de stânjeniţi şi unul şi celălalt. El vizibil derutat şi Nathalie pradă unui sentiment foarte puternic de vinovăţie.

Ea simţi prima că trebuia să vorbească, să se explice, să găsească un motiv oarecare pentru prezenţa sa neaşteptată în acel loc.

— Am. adus nişte flori, spuse ea cu un zâmbet tremurător.

Arătă buchetul desfăcut care-şi împrăştia corolele lângă stânjeneii deja ofiliţi ai Gwendolinei.

— Văd, răspunse el, fără să înceteze s-o cerceteze cu o privire rece.

Şi, după un timp:

— Păreţi foarte impresionată, domnişoară.

— Aşa s-ar zice. am. am venit din cauza Janei.

Începu să vorbească volubil:

— Da, mi s-a părut că Jane regretă mult şi este tristă pentru moartea stăpânului său. şi am adus nişte flori din partea sa.

Îşi reproşă atât de puternic. Va înceta oare s-o privească cercetător în acel mod, de parcă o bănuia de nu ştiu ce faptă rea?

El întinse mâna, atingându-i obrazul.

— Tot din partea ei sunt şi. aceste lacrimi?

Ea izbucni:

— Oh!... Ei bine, vă găsesc odioşi pe toţi în felul de-a fi. De când sunt la dumneavoastră, am auzit fără încetare învinovăţiri aruncate. nefericitului care se odihneşte aici. şi asta în termini cei mai jignitori. Asta m-a şocat, m-a scandalizat! Ce a făcut oare, acest mort, pentru a fi urmărit de animozitatea dumneavoastră chiar şi în mormânt?

Vorbise cu o voce înflăcărată, îngrozită la ideea că se trădase prin emoţia sa, agravându-şi situaţia.

De ce oare continua el s-o observe, cu ochii aceia de nepătruns, plini de taine şi care semănau atât de mult cu cei ai lui Franck?

— Sunteţi foarte nervoasă, spuse el brusc. Vreţi să vă însoţesc la întoarcerea la conac?

Îşi tamponă pleoapele:

— Desigur.

El se aplecă, adună florile ce fuseseră împrăştiate şi le aşeză într-un fel în care să nu poată fi luate de vânt. Apoi strânse stânjeneii ofiliţi şi, fără s-o privească, se duse

să-i arunce într-un coş, la câţiva metri.

Când i se alătură, ea îşi muşcă buzele, pieptul fiindu-i încă agitat de suspine stăpânite. Ce gândea el oare? Presimţise oare ceva din adevăr?

El o împinse uşor de umăr.

— Veniţi.

Vocea îi era fermă şi blândă. Ea îl urmă. Era cuprinsă de o disperare neagră. Ar fi vrut să plângă la pieptul său. Ar fi vrut să-i dezvăluie ce durere sfâşietoare însemna pentru ea această plecare. îl lăsa pe Franck, sărmanul ei mort, părăsit sub pământul rece. Se simţea complet pierdută de deznădejde.

Făcu un efort pentru a-şi stăpâni hohotele dureroase ce-i veneau.

În acel moment, ca pentru a o distrage de la suferinţa sa, el vorbi:

— Greşiţi crezând că am vreo animozitate împotriva fratelui meu. L-am cunoscut foarte puţin. A părăsit casa când nu eram decât un copil. Nu l-am revăzut niciodată, până când s-a întors în momentul morţii mamei noastre. L-am regretat mult.

— Tatăl dumneavoastră îi păstrează o ranchiună statornică, replică ea fără să se poată stăpâni, poate pentru a-şi explica atitudinea. Mi-a făcut confidenţe într-o zi. Consider că resentimentul său nu poate fi stăpânit nici măcar în faţa unei străine, cum sunt eu pentru dumneavoastră toţi.

— Tata este în vârstă. Trebuie să-l iertaţi şi să-l înţelegeţi. Activităţile fratelui meu i-au influenţat cariera şi căsătoria. A fost subiectul unor veşnice discuţii între părinţii mei. Acum, din nou. dat fiind încurcăturile pe care le-a lăsat, tata a trebuit să renunţe la obiceiurile, relaţiile şi liniştea bătrâneţii sale.

Nathalie asculta, atinsă în amorul propriu de aceste cuvinte raţionale şi drepte. Ce-ar fi spus oare, tatăl şi fiul, dacă ar fi ştiut în ce măsură situaţia era mai complicată, mai îngrijorătoare şi cum sabia lui Damocles, ameninţarea unui scandal ajungând la întrebările tulburătoare şi grave

ale bigamiei, plana asupra onorabilului lor cămin?

William continuă, fără să pară că observă tăcerea preocupată a Nathaliei:

— Mi-ar fi plăcut să-mi cunosc fratele. Întotdeauna mi-a lipsit prezenţa sa. Vedeţi, poate pentru că soarta datora asta părinţilor mei, care condamnaseră dispoziţia bizară a lui Franck, eu am fost un copil ascultător şi calm, am învăţat devreme să mă stăpânesc, să mă înclin în faţa convenienţelor, pe scurt să mă adaptez întotdeauna la ceea ce în ochii tatălui meu reprezenta însăşi tipul de englez, rece, „flegmatic”, stăpân pe sine. Totuşi, din această cauză fără îndoială. poate şi pentru că mama în sinea sa îi acorda o preferinţă specială şi vorbea despre el pe un anumit ton, fiul risipitor, băiatul rău, avea o atracţie, o seducţie pe care n-au avut-o niciodată prietenii cuminţi de vârsta mea. Aventurile lui Franck au reprezentat în viaţa mea un fel de legendă. cu siguranţă, de temut, dar teribil de captivantă. De altfel, era suficient să fie pus în situaţii extraordinare, ieşite din obişnuit, ca să strălucească. În război, s-a afirmat foarte bine. A dat dovadă de excepţionale calităţi de curaj, îndrăzneală, rezistenţă fizică şi eroism.

Înfiorată, Nathalie asculta vocea lui William rostind cuvinte care erau ca un balsam pentru inima sa rănită.

„A făcut toate astea?... Oh! mai spune!... Eu ştiu atât de puţine lucruri despre el. Era atât de serios, atât de ascuns, atât de reticent faţa de tot ce-l privea!...”

Fără Daniel, ar fi aflat vreodată faptele lui de paraşutist, dârzenia şi actele sale de devotament fratern?

— Evident, încheie William, nu prea era făcut pentru o viaţă foarte obişnuită. Dovada, meseria pe care şi-a ales-o când n-a mai luptat. S-a luptat cu pericolul. A continuat să sfideze, în alte bătălii, viaţa şi invincibila adversară, moartea!

— Poate avea motive să-şi aleagă această cale? sugeră timbrul înăbuşit al Nathaliei.

Nu o dată se întrebase de ce continuase această meserie periculoasă.

— Poate. admise William, care adăugă serios: oricum,

este regretabil că şi-a pierdut viaţa într-o aventură atât de puţin glorioasă. Merita mai mult decât aceste exhibiţii. Îmi imaginez că ar fi putut face lucruri mari dacă aptitudinile i-ar fi fost dirijate mai bine.

— Nu asta spune şi soţia sa, aruncă Nathalie, agresivă.

William făcu un gest evaziv.

— Şi ea a fost victimă a nepăsării lui Franck, rănită în aşteptările sale cele mai legitime. Este omeneşte să-i arate asprime.

— Pentru că nu l-a iubit! izbucni Nathalie cu vehemenţă, incapabilă să reducă la tăcere tot ce o împingea din sinea ei la revoltă şi suferinţă. Când iubeşti o fiinţă, nu cauţi s-o învinovăţeşti, o aperi fie şi împotriva ei însăşi! Eu, şopti ea tremurând, dacă mi s-ar fi părut că n-am înţeles, dacă îmi rămânea vreo îndoială asupra modului său de-a fi faţă de mine, aş fi căutat cu disperare să-l dezvinovăţesc! Asta este dragostea.

Din nou, privirea lui William se aţinti asupra Nathaliei. Cu siguranţă găsea ciudată această înflăcărare deplasată. Îşi dădu seama că nu se mai controla şi i se făcu frică.

Deodată, el murmură cu un zâmbet.

— Pasiunea franceză.

Şi era ceva în ochii săi prietenoşi care încălzi inima îndurerată a însoţitoarei sale.

Ea dădu din cap şi zâmbi la rândul său, cu un biet surâs trist.

— Da, mă consideraţi probabil exaltată că mă înflăcărez pentru lucruri care, de fapt, nu mă privesc. Dar aşa sunt făcută, să mă ambalez pentru cauzele care îmi par juste. Vreţi să mă iertaţi?

— Vă rog, fără astfel de cuvinte, între noi, domnişoară. Domnişoară?

Nu-i cunoştea numele mic şi o privea cu un aer amabil, de parcă solicita o ofrandă.

— Nathalie.

— Nathalie.

Ea se înfioră. Avusese vocea lui Franck, aceeaşi blândeţe în rostirea celor trei silabe ale acestui nume.

— Tăceţi! îl rugă ea cu un gest ce voia parcă să alunge o fantomă.

— Vă cer iertare, făcu el, înşelându-se asupra semnificaţiei gestului său. Nu voi mai uita să spun „domnişoară”, adăugă în mod ceremonios.

Ea îl privi cu atenţie, dezolată că-l jignise tocmai când îi făcuse atât de mult bine şi când simţea în mod confuz că-i putea fi un aliat.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Dar am fost surprinsă. Este mult timp de când nimeni nu mi-a mai spus pe nume. Eu sunt o „domnişoară” anonimă.

Zâmbetul său timid se ivi cald şi fermecător.

— Mi-ar face plăcere să nu fiu pentru dumneavoastră o „domnişoară” anonimă.

— Mulţumesc, Nathalie.

Îşi strânseră mâinile cu căldură. Părea că William voia să pună în această strângere de mână puţin mai mult decât însemna, deoarece privirea i se aţinti asupra chipului uşor colorat al însoţitoarei sale cu un fel de insistenţă.

Tulburată, privirea ochilor albaştri se îndepărtă de cea a ochilor cenuşii. Nathalie îşi simţi secretul tremurându-i pe buze. Trebuia să reziste acelei dorinţe de sinceritate care o răscolea. Prea multe lucruri grave sunt în joc şi nu este destul de sigură de reacţiile pe care acest tânăr drept le-ar putea avea în faţa situaţiei complicate în care se afla ea. Îi era teamă de raţionamentul său, teamă să vadă născându-se bănuiala în adâncul ochilor luminoşi care-i aminteau de cei ai lui Franck.

...Afară, găsiră atelajul. Foarte bucuros să-şi revadă stăpânul, calul roib care păştea, întoarse nechezând capul spre cei ce soseau.

— Te recunoaşte, remarcă Nathalie, mângâind animalul.

— Suntem prieteni vechi, zău. La fiecare dintre vacanţele mele, îl regăsesc pe Roy cu plăcere. Nu-i aşa, bătrâne?

Calul primi docil mângâierile stăpânului, întinzând capul dezmierdător.

Degetele Nathaliei le atinseră din neatenţie pe cele ale lui William. Şi le retrase, încurcată.

— Oh! iartă-mă…

El o privi zâmbind.

— Călăreşti? o întrebă.

— Din păcate, nu.

Se gândi la tinereţea sa strâmtorată şi mediocră. Nu, cu siguranţă, n-ar fi avut nici timpul, nici mijloacele de a-şi permite un antrenament de călărie. Asta era favorabil pentru Gwendoline, care se ţinea regeşte în şa.

Se gândi cu tristeţe câte calităţi îi lipseau pentru a ajunge să fie la fel de seducătoare ca această fiinţă frumoasă. În timp ce conducătorul dezlega căpăstrul lui Roy, ea se instală pe banchetă. Se simţea în mod inexplicabil fericită de aceste clipe de intimidate cu tânărul William Parker. Se gândi la prima zi în care au venit împreună de la gară, atunci când nu ştia legătura lui cu Franck. Deja o intrigase. Simţise în mod confuz dorinţa de-a avea un prieten care să-i semene.

Îi plăcea tinereţea şi acea curăţenie ce se degaja din toată fiinţa sa, acea prospeţime de om ce trăieşte în aer liber, acea sinceritate care se ivea din toate gesturile sale.

Cu un pocnet din limbă, William îl încurajă pe Roy care plecă grăbind pasul, într-o cadenţă regulată şi rapidă. William întoarse privirea caldă spre Nathalie.

— Nu te plictiseşti la Parker Lake? o întreabă el amabil. Viaţa aici nu este foarte veselă pentru o persoană tânără.

— Nu-mi displace. Decorul este atât de frumos!…

— Îţi place, într-adevăr, această regiune?

O notă de satisfacţie vibra în vocea lui calmă.

— Credeam că doar un englez îi poate aprecia monotonia, ceţurile. În ceea ce mă priveşte, regăsesc întotdeauna cu plăcere colţul nostru.

Mâinile îi ţineau moale hăţurile. Nathalie le privi ca fascinată. Erau mâini solide şi puternice, mâini de marinar.

— Ai o meserie extraordinară. spuse ea de-a dreptul.

O licărire trecu prin privirea cenuşie, ca reflectarea unui orizont îndepărtat.

— Este o meserie care nu permite nici cea mai mică iniţiativă personală, cel puţin în eşaloanele inferioare şi eu nu sunt decât un aspirant, îi replică pe un ton visător. Se poate defini prin două cuvinte: să serveşti.

Seriozitatea sa o tulbură pe Nathalie. Atât de tânăr şi deja pătruns de responsabilităţile unui bărbat!...

Continuă, vorbindu-şi fără îndoială lui însuşi.

— Este un lucru care nu i-ar fi convenit niciodată fratelui meu Franck.

Ea se zăpăci toată la reflecţia sa. Nu se aştepta ca numele lui Franck să fie astfel din nou aruncat în cadrul întrevederii lor şi, se întrebă dacă pusese în aceste cuvinte nişte intenţii secrete.

Totuşi, avea un aer atât de nevinovat.

Când ajunseră la bariera care închidea intrarea parcului, un claxon răsună nerăbdător în spatele lor.

William coborâse să împingă bariera. Maşina gri trecu în trombă: Gwendoline era la volan şi le aruncă o privire rapidă. Nathaliei i se păru că vede o grimasă care strâmbă neplăcut gura arogantă a şoferiţei.

— Gwen! strigă în vânt vocea cordială a lui William.

Gwen agită mâna cu un gest uşor.

— Este foarte grăbită, spuse tânărul, reluându-şi liniştit locul lângă însoţitoarea sa.

Nathalie nu-şi putu reţine o remarcă:

— Poate doamnei Gwendoline nu-i place că „unchiul William” o aduce în trăsură pe infirmiera fiului său.

— Nu mai suntem pe vremea feudalilor, replică vesel William. Şi dacă „unchiului William” îi place s-o găsească fermecătoare pe infirmiera Nathalie, nu văd ce ar putea obiecta Gwendoline? Numai în cazul în care Nathalie vede un inconvenient?

Nu, Nathalie nu vedea niciun inconvenient. Ochii senini întorşi spre însoţitorul său, o spuneau convingător.

— Nepotul dumitale s-a comportat bine în această

după-amiază? îl întrebă ea, pentru a aduce conversaţia spre subiecte profesionale.

— Ne-am jucat de-a Ochi-de-şoim şi Faţă-Palidă. Sunt foarte priceput la asta. Însă David n-a dovedit prea mult antren. Îi lipseşti. S-a ataşat deja mult de dumneata, spuse el, observând-o cu seriozitate.

— Mi-e milă de el, rosti Nathalie cu sinceritate.

Trăsăturile lui William îşi reluară expresia întunecată.

— Da. este o mare nenorocire.

Între ei se lăsă tăcerea. Pe neaşteptate, William o atinse uşor pe umăr.

— Haide. nu te gândi la lucruri triste. Mai ai câteva minute de libertate şi lipsă de griji, încă. Priveşte cât de frumos este locul, seara.

Se oprise, trăgând de hăţuri, pentru a o face să admire peisajul. O ceaţă uşoară învăluia decorul şi lacul, în inelul său de iarbă proaspătă, părea un drum pentru zâne.

— N-am dreptate să-mi placă regiunea? spuse Nathalie, inspirând cu voluptate parfumul de trandafiri care ajungea la ei în valuri.

Se gândi la cât i-ar fi plăcut să-l vadă pe Anicet alergând pe acele alei ordonate, ca un spiriduş. Amintirea fiului său, atât de departe de ea şi de această locuinţă care ar fi trebuit să fie a sa, îi umplu inima. Simţi cum lacrimile îi izvorăsc din nou şi lăsă grăbită pleoapele în jos.

El îi observă tulburarea.

— Rezeamă-te, îi spuse patern, în timp ce-l încuraja pe Roy cu o pocnitură din limbă.

Calul porni iar, fără să se grăbească. William de-abia ţinea hăţurile cu o mână. Celălalt braţ îl lăsase să se odihnească pe spătarul banchetei. De fiecare dată când Nathalie dădea capul spre spate, simţea acest braţ ferm şi cald sub ceafa sa şi asta îi dădea o senzaţie reconfortantă.

Lacrimile îi dispărură.

— Am ajuns! spuse William, oprind atelajul în faţa peronului.

Nathalie privi casa cu o expresie nouă: începea să se simtă puţin acasă. Capitolul 9

Acea plăcută impresie de siguranţă şi căldură dispăru îndată ce se află în faţa stăpânei casei.

Gwendoline era în camera lui David când Nathalie veni să capete veşti despre micul infirm.

Ţinea în mâinile lungi şi albe termometrul şi părea că-l priveşte cu un aer dezaprobator. O întâmpină pe tânăra infirmieră cu un chip de gheaţă.

— Am vorbit cu doctorul Brooks, spuse ea cu răutate. De-abia a plecat.

Doctorul Brooks trecea de obicei prin parc şi nu era de mirare că

William şi însoţitoarea sa nu-l întâlniseră.

— Este îngrijorat? întrebă Nathalie, cu o privire neliniştită spre patul unde băieţelul dispăruse sub pături.

— Nu peste măsură, replică ea cu asprime. Dar nu este nicidecum de acord să vă părăsiţi astfel postul. Agitaţia care i-o produce lui David faptul că n-a mâncat toată ziua, toate acestea îi compromit în mod serios starea. Dacă nu acceptaţi condiţiile noastre, voi fi obligată să mă lipsesc de serviciile dumitale.

Îi aruncase o privire sfidătoare Nathaliei şi făcu o pauză ca şi când intuia şi aştepta pe loc reacţia tinerei infirmiere. Ochii mistuitori ai Madelinei o priveau insistent pe tânăra femeie cu o expresie rugătoare.

Păru uşurată când Nathalie răspunse, cu o voce indiferentă, fără să pară câtuşi de puţin şocată de tonul ameninţător al doamnei Ray Parker:

— Bineînţeles, mă voi conforma instrucţiunilor doctorului. Pe viitor, nu voi mai ieşi, decât în caz de absolută necesitate.

Acest răspuns nu aduse nici cel mai mic gest de aprobare din partea mamei înfuriate. Avu un zâmbet neglijent şi puţin arogant, în timp ce replică pe acelaşi ton înverşunat:

— Să o faceţi cu adevărat.

Adăugă cu o intenţie perfidă, care păru neobservată

de interlocutoarea sa:
— Am oroare de oamenii care, angajaţi fiind, nu ştiu care le este locul.
Aşeză în mod făţiş termometrul pe noptieră. Verigheta din platină, încrustată cu briliante, îi străluci pe deget. Ea o mângâie cu palma, ca şi când căuta astfel garanţia palpabilă a puterii sale, a superiorităţii în această locuinţă.
— Ah! spuse ea arogantă, uitam. Doctorul şi cu mine am hotărât ca pe viitor să mâncaţi în apropierea acestei camere, în încăperea vecină, care dă spre verandă. În acelaşi timp cu Madeline. Astfel, vă veţi părăsi cât mai puţin posibil bolnavul. N-ar trebui să fiţi prea tentată să uitaţi, domnişoară, că aici sunteţi o salariată, nu o invitată.
Observaţia n-o făcu pe Nathalie nici să clipească.
— Nu uit, doamnă.
„Hotărât lucru, se gândi, ţine să mă închidă în cameră sau să mă scoată din sărite. Ce speră oare?”
Era mai hotărâtă ca niciodată să nu facă jocul ascuns al duşmanului. Fără să adauge nimic, se apropie de pat. Băieţelul stătea îmbufnat, cu capul întors spre perete.
— Nu vrei să vezi ce ţi-am adus, David? spuse Nathalie pe un ton ispititor.
Posac, copilul nu catadicsi să se întoarcă.
Gwendoline ridică braţele spre cer, cu un gest teatral.
— Iată rezultatul zilei dumneavoastră de absenţă! David era atât de bine!…
— Îşi va reveni, o asigură Nathalie, mereu cu aceeaşi descurajantă bunăvoinţă.
Proasta dispoziţie evidentă a mamei n-avea niciun efect asupra ei.
— Oricum, veţi rămâne cu el în seara asta, decretă Gwendoline cu intonaţia cea mai aspră şi mai neplăcută, nu vreau să vă văd jos.
— Am înţeles, doamnă.
Nathalie exagera cu politeţea. Înţepată, Gwendoline îi întoarse spatele. Făcu să se trântească uşa plecând.

Nathalie îşi stăpâni un zâmbet de triumf. Se gândi la ceea ce surprinsese la Gold Arrow, la întâlnirea frumoasei roşcate cu bărbatul cu haină din stofă de lână. Contribuise el cu ceva la dispoziţia agresivă a Gwendolinei sau acreala îi venea numai de la faptul că fusese neplăcut surprinsă întâlnindu-i pe Nathalie şi William, întorcându-se împreună dintr-o plimbare căreia nu-i cunoştea scopul?

În timp ce se gândea la aceste lucruri, Nathalie, pentru că nu trebuia să coboare pentru cină, se duse să se schimbe de costumul de oraş cu una din bluzele de infirmieră pe care şi le adusese. Voia să-i lase lui David timp să-şi digere proasta dispoziţie.

Când se întoarse, câteva clipe mai târziu, Gwendoline era acolo din nou, venită să-i spună noapte bună fiului său. Purta o rochie pentru cină foarte elegantă şi era fardată cu grijă. Era foarte frumoasă şi parfumul era şi mai persistent decât de obicei.

S-ar fi spus că pornea la o cucerire. Nathalie se gândi la William. Era oare un bărbat care să se lase cucerit de farmecul sofisticat al unei asemenea sirene? Era atât de curat, atât de sincer, atât de tânăr!... Şi mai surprinzător era faptul că Franck îi fusese victimă.

Este adevărat că în acea perioadă în care Franck o cunoscuse, era de asemenea foarte tânăr şi fără îndoială lipsit de experienţă. Aceşti tineri îndrăzneţi care par extraordinari, sunt cel mai adesea foarte timizi şi creduli cu femeile.

Asta o făcu pe Nathalie să se întrebe ce vârstă putea avea Gwendoline. Făcea parte dintre acele femei la care seducţia se impune, făcându-te să uiţi toate celelalte consideraţii. În anumite momente, era tinereţea însăşi, atât de frumoasă şi drăgăstoasă, cu părul des şi roşu, ochii verzi strălucitori, pielea luminoasă, gura roşie şi arcuită. Ar fi putut fi aleasă de un pictor pentru a reprezenta întreaga seducţie a verii, cu flori în braţe şi crengi înfrunzite şi, în jurul ei, acel parfum plin de vrajă.

Totuşi, avea uneori în privire ceva calculat, viclean, care o îmbătrânea.

Gwendoline se juca, simulâind un răsfăţ de pisicuţă, cu copilul. Braţele frumoase şi goale făceau să strălucească aurul brăţărilor. În pofida doliului pe care îl afişa, nu renunţase nici la bijuterii, nici la ţigări. Nathalie remarcase cum ştiau mâinile ei frumoase să se joace sub ochii lui William cu portţigaretul lung din baga alb-gălbui.

În sfârşit, se auzi gongul răsunând pe culoare. Gwendoline se ridică, atât de brusc, încât David, care se rezema puţin pe ea, fu împins şi căzu pe o parte, cu o uşoară exclamaţie de spaimă.

— Oh! iartă-mă dragul meu, spuse Gwen, nerăbdătoare, dar de ce te agăţi astfel?

— Ştiţi bine că nu poate sta drept, observă vocea groasă şi plină de reproş a Madelinei.

Ea se şi repezise şi-l îndreptase cu blândeţe pe micuţ.

— Aşa este, uit mereu de infirmitatea ta, sărmanul meu David! spuse mama, indiferentă.

Scoase oglinda din poşetă şi îşi examină faţa. Se rujă, apoi, după o privire spre Nathalie – una dintre acele priviri sarcastice şi încărcate de o animozitate secretă – plecă în pasul său legănat, după un „bună seara”, protector la adresa celor două femei.

După plecarea sa, atmosfera păru că se destinde. David catadicsi să se întoarcă spre infirmiera sa şi să-i zâmbească. Tânăra femeie veni să-l sărute şi-i întinse pachetul pe care-l adusese pentru el. Se arătă interesat şi ceru foarfecele pentru a tăia sforile.

Madeline se apropie de Nathalie. O privi cu un aer umil, ca un câine cuminte ce-şi priveşte stăpânul de la care aşteaptă mângâiere şi pedeapsă.

— Nu veţi pleca? o întrebă cu vocea sa curios de răguşită. Veţi rămâne cu micuţul?

Nathalie îi zâmbi cu bunătate. – încă nu se pune problema să renunţ la atribuţiile mele, spuse ea pe un ton liniştitor. Cel puţin, până când doamna Ray Parker nu mă va concedia.

Pleoapele fără gene ale Madelinei clipiră peste ochii şterşi şi ieşiţi din orbite. Faţa ei posomorâtă se coloră.

— Nu vă lăsaţi concediată de ea! spuse, aruncând o privire pe furiş spre uşă. Dacă o incomodaţi, va încerca să vă facă să plecaţi. Nu trebuie, oh! nu, nu trebuie!…

Nathalie îi luă apărarea ridicând din umeri.

— De ce aş incomoda-o?

Madeline nu răspunse. îl privea pe David care, jucându-se cu figurinele jocului cu căluţi, mişca din buzele zbârcite, ca şi când le-ar fi vorbit în şoaptă.

Intrigată, Nathalie continuă.

— Doamna Ray Parker nu are de ce să mă bănuiască. Ea m-a angajat aici. Este patroana mea şi eu sunt angajata sa. Se poate lipsi de serviciile mele când va dori şi eu sunt complet la dispoziţia sa.

Madeline clătină din cap. Bombănea încă pe ton jos. În acea clipă, se bătu la uşă. Jane aducea tava cu cina. Era roşie şi furioasă.

— Aşadar, acum mâncaţi aici? se adresă ea infirmierei, traversând camera pentru a ajunge în cabinetul alăturat. Hotărât lucru, nu ştie ce să mai găsească pentru a ne îngreuna munca.

— Îmi pare rău, Jane, spuse Nathalie cu amabilitate, dar doamna Ray Paerker consideră că este mai bine pentru David.

— Oh! nu dumneavoastră vă port pică. Dar aş servi mai degrabă douăzeci de domni că ai noştri, decât o femeie ca ea.

Pleacă, aruncând o privire ostilă spre indiferenta Madeline.

Aceasta spuse, strângând buzele uscăţive:

— Nu mă place. Nu ne place, reluă ea privind melancolic spre patul lui David.

— Este o persoană bună, pledă Nathalie. Nu întotdeauna este de acord cu doamna Gwendoline. Înainte de sosirea voastră, ea comanda. Îi vine greu să se supună unei noi stăpâne.

Madeline vorbise pe un ton afectat, privind în toate părţile cu ochii trişti de pe faţa neplăcută.

— Doamna se înşală, întotdeauna vom fi nişte străini

aici.

— Străini? Ei haide, nu este oare David nepotul lui sir Arnold, viitorul stăpân al domeniului?

Buzele Medalinei deveniră o linie subţire cenuşie, pe masca palidă.

— David.

Privi pe furiş, cu tristeţe, spre micul bolnav.

— Ea ştie foarte bine că nu se poate bizui prea mult pe asta. Din nefericire!…

— Ce vrei să spui?

Femeia se apropie de Nathalie. Îşi puse un deget pe buze şi se îndreptă spre cabinetul unde pe o măsuţă mică rotundă era aşezată tava cu cina. Acolo, sigură că nu va fi auzită de David, continuă:

— Ştiţi bine că el este condamnat. Inima nu-i va rezista mult timp, sărmanul micuţ! Doamna îşi făcuse proiecte. Mi-e teamă că va trebui să-şi schimbe toate planurile.

Un licăr de resentiment făcu să strălucească ochii fără culoare. Nathalie aşteptă cu puţină nerăbdare să se explice, dar nu părea hotărâtă să spună mai mult.

Începu să mănânce, cu privirea aţintită drept în faţă, preocupată şi încăpăţânată.

— Eşti de mult timp pe lângă David? se informă Nathalie, aşezându-se în faţa ei.

Femeia îi aruncă o privire în trecere.

— De la naşterea sa.

— Ah!…

Nathalie încercă să nu arate interesul acut pe care-l dădea acestei conversaţii.

— Şi dumneata eşti din Frankfurt, Madeline?

— Nu. Sunt din Cehia.

Nathalie lăsă un moment de tăcere, apoi se interesă, în timp ce bătăile inimii i se accelerară:

— L-ai cunoscut. până la urmă, pe domnul Franck?

Aşteptă răspunsul cu atâta nelinişte, încât i se umeziră palmele.

— Nu, spuse Madeline indiferentă, nu l-am văzut

niciodată.

Un val de bucurie pătrunse în inima Nathaliei. Aşadar, se confirma că Franck şi Gwendoline nu trăiseră împreună de la naşterea lui David.

— Înainte de-a veni aici, aţi fost în Germania? întrebă ea, fără să pară că dă importanţă problemei.

Madeline ridică spre ea o privire ursuză.

— Am fost în Belgia, în Elveţia şi apoi în Franţa. De mai bine de cincisprezece luni, n-am mai părăsit această casă.

Se ridică. Duse tava pe culoar. Când se întoarse, spuse peste umărul Nathaliei, ca şi când încheia de enunţat un gând care ar fi fost înfrânt în mintea sa:

— Este pentru prima dată când doamna Ray Parker se stabileşte undeva! Probabil are motivele sale.

— Ce alte motive ar putea avea, în afară de dorinţa de-a locui în casa soţului său? răspunse indiferentă Nathalie.

Privirea femeii se aţinti asupra ei cu un fel de ironie tristă.

— Căutaţi, spuse ea sec.

Figura i se întunecă de parcă fusese tras un voal peste ea. Nathalie înţelese că îşi încheiase confidenţele şi că astăzi nu va obţine mai mult.

*

* * *

Sir Arnold şi William fuseseră miraţi de absenţa de la cină a tinerei infirmiere.

— Ordinul Facultăţii de medicină, replicase Gwendoline.

Adăugase pe un ton bine dispus, adresându-se în special lui William:

— Deja îţi lipseşte această franţuzoaică?

— Dacă îmi lipseşte voi şti unde s-o găsesc, ripostă William pe acelaşi ton. Presupun că n-o vei ţine prizonieră?

— Slujba sa o ţine prizonieră, declară Gwendoline calmă. Nu uita că am angajat-o pentru a-l îngriji pe David.

— Voi avea grijă, draga mea.

Sir Arnold protestă. Îşi pierduse partenera de la jocul de cărţi şi se lamenta. Asta provocă un fel de tensiune între cei trei comeseni şi tot farmecul desfăşurat de Gwendoline nu reuşi să aducă armonia obişnuită.

A doua zi, William se mulţumi s-o pândească pe Nathalie, pentru a i se alătura în timp ce cobora scara.

— În sfârşit, iată-te!… Ţi-ai încheiat ziua?

— Mă duc să respir puţin aer curat în parc, spuse Nathalie. Dar nu mult timp, pentru că David are nevoie de mine.

— Ta ra ta ta, spuse William cu autoritate. Ai nevoie de relaxare şi de odihnă pentru a continua să-ţi îndeplineşti serviciul. David este un tiran îngrozitor, care poate foarte bine să petreacă un timp fără prezenţa dumitale. Vino, mă voi ocupa eu de dimineaţă. Dar mai întâi, joci tenis?

— Desigur, spuse Nathalie.

Era gata să spună: „Soţul meu era un as în asta şi el m-a antrenat”, dar se stăpâni la timp.

— Atunci, să mergem să încercăm terenul de tenis. Este o veşnicie de când n-am mai jucat. Sunt încântat că am găsit o parteneră. Aşteaptă-mă aici o clipă.

Un minut mai târziu, reveni cu două rachete şi o conduse pe însoţitoarea sa prin aleile din parc. împinse o portiţă: terenul de tenis era lăsat în părăsire.

— Locul este mai degrabă abandonat, remarcă William, dar mă voi ocupa să fie repus în funcţiune. Brown se pricepe foarte bine la asta.

Pentru moment, Brown era ocupat în altă parte şi pentru a-şi lua revanşa, începură să grebleze şi să cureţe locul. Apoi schimbară câteva mingi.

Nathalie îşi regăsi repede forma. îi plăcea acest sport şi antrenamentul cu Franck fusese foarte susţinut în ultimii trei ani.

În timp ce ea juca sprintenă şi uşoară, William o observă cu insistenţă.

— Ai o lovitură cu racheta magistrală, remarcă el cu o evidentă admiraţie.

Puţin mai târziu, îi spuse:

— Ştii că fratele meu Franck a fost, într-un an, campion la Wimbledon?... Oh! este mult de atunci. Eu eram în liceu.

— De unde să ştiu? replică ea, evitându-i privirea, pentru a nu-i citi tulburarea în ochii albaştri neliniştiţi.

— Da, aşa este. Voiam doar să-ţi spun că era celebru pentru reverul său. Dumneata ai un rever la fel de formidabil.

— Eşti foarte indulgent, murmură Nathalie care se simţi roşind.

Nu mai vorbiră despre Franck, în acea seară. Jucară aproximativ două ore şi când reveniră spre conac, Nathalie, ciufulită din cauza jocului, William cu chipul însufleţit, o întâlniră pe Gwendoline care-i aştepta în uşă.

— A fost o partidă minunată! exclamă William entuziasmat. Ce păcat, Gwen, că nu ştii deloc tenis! Nathalie este o parteneră remarcabilă.

Gwendoline zâmbi rece.

— Încântată să aflu că domnişoara asociază acest talent celorlalte merite ale sale, îi ironiză ea pe un ton aparent amabil.

Adăugă intenţionat:

— Sper că David n-a avut nevoie de ea.

— Cu siguranţă, interveni William, dacă Nathalie trebuie să continue să-şi îndeplinească serviciul pe lângă David, trebuie să facă din timp în timp puţin exerciţiu. Mă însărcinez s-o fac să respecte regulile elementare de igienă.

Gwendoline se învârti în jurul său şi intră în hol fără să spună un cuvânt. Capitolul 10

Când Nathalie se simţea oboisită şi neliniştită din cauza aventurii neaşteptate în care o antrenase destinul, recitea scrisoarea lui Daniel.

Înarmat cu primele informaţii furnizate de Nathalie, Daniel, cu acel instinct de câine terranova care-l caracteriza, porni la luptă deschisă.

Scrisoarea era timbrată în Germania, unde se dusese

să facă cercetări referitoare la prima căsătorie a prietenului său mort.

„Am avut noroc, spunea el, să dau aici peste unul dintre bunii mei camarazi, un tânăr de valoare care se află în armata de ocupaţie, în serviciul de informaţii. Îţi dai seama că, pentru o asemenea anchetă, dispune de posibilităţi pe care nici tu, nici eu nu le-am fi putut avea.

Este cu totul de partea noastră. Bineînţeles, a trebuit – asigurându-mă de toată discreţia sa – să-i povestesc în întregime lunga şi ciudata ta istorie. L-a cunoscut pe Franck în timpul războiului şi nu-i trebuie mai mult ca să te ajute.

Greutăţile vin din faptul că, în Germania ocupată, sunt multe oraşe bombardate ale căror arhive s-au pierdut în parte. Altele nu sunt încă reconstituite. Se înaintează pe bâjbâite.

Totuşi, camaradul nostru a reuşit deja să afle traseul urmat de Franck aici, înainte de război. Datorită tatălui său, ocupa un loc important în diplomaţie. Aşa cum tu şi cu mine îl cunoşteam pe Franck, putem fi de acord că acest post nu era pentru el, pentru spiritul său de aventură şi firea sa rătăcitoare. Pe scurt, a renunţat la situaţia sa, pentru a lua de soţie, împotriva voinţei familiei – şi asta ar fi făcut chiar şi aici un scandal la acea epocă – o călăreaţă, vedetă a unui circ berlinez. N-ar fi existat şi o căsătorie religioasă; nu ştiu încă din ce motive căpitanul Hebrard crede că exista o piedică serioasă pentru asta.

Oricum, el continuă să-şi efectueze ancheta în mod discret. Caută în special să descopere drumul lui Franck aici, după război, ceea ce ne-ar lămuri asupra fiului despre care nimeni n-a auzit vorbindu-se.

Curaj, mica mea Nathalie. Îmi imaginez cât de nerăbdătoare şi în ce stare de spirit trebuie să fii şi cât dezgust simţi probabil, uneori. Franck era un „tip şic” şi nimeni nu-mi va înlătura această idee. Nu accept această imagine postumă, aranjată de această ciudată şi neliniştitoare doamnă Ray Parker (?), care ar vrea acum să facă s-o înghiţim.

Mult curaj, pentru Anicet şi pentru Franck. Poate el este cel care în mod misterios te-a dus de mână până la casa copilăriei sale, cu scopul de a-i apăra memoria în faţa familiei înşelate.

Anicet este ca un pui de stejar. Seamănă tot mai mult cu tatăl său”.

Această scrisoare îi adusese Nathaliei îmbărbătarea necesară, exact în momentul în care începea să se îndoiască de ea şi de misiunea sa.

...Trecuseră aproximativ douăsprezece zile de la vizita sa în sat şi la cimitir, când avu loc un incident ce modifică mersul monoton al vieţii zilnice de la conac.

Nathalie străbătea culoarul să se ducă la oficiu pentru a-i prepara o oranjadă micului bolnav, când îl zări, jos, în hol, pe bărbatul gras cu haină din stofă de lână pe care-l văzuse la Gold Arrow, în compania Gwendolinei.

Era instalat ca acasă, cu corpul masiv afundat într-un fotoliu Chippendale şi cu un pahar de whisky în mână. Bătrânul domn era în faţa lui.

Cât despre Gwendoline, ea se afla în picioare, lângă şemineu, frumoasă, discretă şi indiferentă în aparenţă, strângând cu nonşalanţă între degetele albe portţigaretul din baga.

Părea că ascultă vag conversaţia.

În clipa în care Nathalie, în vârful picioarelor, străbătu porţiunea de culoar aflată deasupra micului grup, auzi vocea vizitatorului, o voce puternică, aspră şi mai vulgară din cauza unui accent indiscutabil.

— Ar fi inadmisibil să fie lăsate să se piardă asemenea posibilităţi, când se pot vinde!... În consecinţă, datoria mea.

Bătrânul domn lovea cu bastonul în podea cu nerăbdare sau enervare şi Nathalie nu ascultă mai mult.

Pentru a nu-şi deranja gazdele, urcă din nou în camera lui David, luând-o pe scara de serviciu. Madeline era afară aşteptând-o. O opri:

— Inutil să intraţi. David are o vizită.

— Cine? se miră Nathalie.

— Un prieten al doamnei.

— Ah! da, făcu infirmiera care se gândi imediat la vizitator. Îl cunoşti?

— Da.

Doica părea neliniştită. Faţa plată, puţin mongoloidă, reflecta o îngrijorare ascunsă. Dar nu adăugă niciun comentariu.

— Ei bine, până vor termina, voi face un tur prin parc, încheie Nathalie brusc.

Coborî, în timp ce doica intră în încăpere.

În capul scării, micul căţel al Gwendolinei era legat şi scâncea lamentabil. Stăpâna îl lăsa deseori astfel, ore întregi în întuneric.

Nathalie îl dezlegă. El îi sări pe fustă, schelălăind de bucurie. În cele din urmă, îl luă în braţe.

— Bătrâne, îmi eşti mai simpatic decât stăpâta ta. Hai să facem un tur prin grădină. Vom fi doi prizonieri care se plimbă, profitând de un noroc neaşteptat.

După-amiaza era caldă şi însorită. Nori leneşi treceau pe cerul pal. Poate spre seară se va dezlănţui o furtună, cu acea exactitate caracteristică acestei perioade instabile. Dar, pentru moment, lacul era încă limpede şi albastru.

Bătrânul domn se plimba în jurul lacului, ca un leu în cuşcă. Mersul său îi păru mai puţin sigur Nathaliei, în timp ce se îndrepta spre el. Părea că-l doare piciorul înţepenit. Când ajunse în apropierea persoanei care se plimba, aceasta îi aruncă o privire distrată şi nu se opri.

Asta i se păru ciudat tinerei femei: baronetul era întotdeauna atât de politicos cu ea şi-i arăta o amabilitate care o impresiona.

Îl auzi mormăind. Crezu mai întâi că avea ceva cu ea, dar îşi dădu repede seama că nici măcar nu-i observase prezenţa. Era în mod vizibil foarte preocupat. Făcea gesturi fără şir, care parcă se adresau unui interlocutor invizibil, iar aceste gesturi arătau o nervozitate neobişnuită.

Nathalie fu pe punctul să se întoarcă şi să-l întrebe dacă se simte bine. Totuşi, nu îndrăzni. Îşi spuse ca vizita

personajului antipatic, prieten al Gwendolinei, contribuise probabil cu ceva la această dispoziţie, dar ea nu avea de ce să se amestece în aceste lucruri. Până la proba contrarie, toate acestea n-o priveau pe domnişoara Loredans, infirmieră angajată în casa Ray Parker.

Trecu prin faţa terenului de tenis, gândindu-se la William. Camaraderia călduroasă a tânărului bărbat îi lipsea. îi regreta absenţa. Plecase înainte cu două zile la Londra şi ea nu îndrăznise să-l întrebe când se va întoarce. Aceste două zile i se părură interminabile. Constată că i-ar fi fost aproape imposibil să-şi îndeplinească rolul în casă, dacă n-ar fi fost William acolo. Aşteptarea îi devenea insuportabilă.

Se întrebă de asemenea, cât timp va mai trebui să „reziste", înainte de-a avea alte veşti de la Daniel despre ancheta sa.

Bătuse destul pasul pe loc. Dacă nu se va întâmpla curând ceva, va ajunge să izbucnească. Deoarece, pentru a scăpa din această situaţie echivocă, n-avea decât o singură ieşire: să pună problema celor interesaţi.

La gândul agitaţiei pe care această situaţie o va dezlănţui, se înfioră. Totuşi, nu putea rămâne o veşnicie în această incertitudine. Oricât de dur ar fi adevărul, va trebui, într-o zi, să-l scoată la lumină.

Această idee îi fu întărită de o reflecţie pe care i-o adresă Gwendoline, în aceeaşi seară.

Asta fu după plecarea vizitatorului. Nathalie îşi reluă serviciul pe lângă David, care era mai dificil şi mai supărător decât de obicei. Gwendoline îşi făcu apariţia în camera fiului său.

O anunţă cu nepăsare pe Nathalie:

— Curând, veţi putea dispune de timpul dumneavoastră, domnişoară Loredans şi să căutaţi un alt loc. Se pune serios problema ca David să plece pentru un sejur pe timp nelimitat într-o clinică din Elveţia, unde se va încerca o intervenţie.

Nathalie o privi cu surpriză. Cu toate acestea, nu arăta nimic din agitaţia în care o aruncase această veste

ce-o obliga să-şi modifice planurile.

— Bine, doamnă. Când va fi asta?

— Oh! probabil peste opt zile. cel mult cincisprezece. Liniştiţi-vă, aveţi încă un termen de graţie, declară Gwendoline, aţintindu-şi asupra ei ochii verzi, obraznici.

Nathalie sesiză perfect ironia de-abia ascunsă. Dar nu adăugă nimic şi îşi continuă calmă activitatea.

O auzi respirând cu zgomot pe Madeline în colţul său, dar prezenţa Gwendolinei, care îşi făcea nepăsătoare unghiile în refugiul ferestrei, prelungindu-şi parcă plăcerea vizitei pentru a împiedica orice comunicare între cele două femei, o făcu să evite să pună cea mai mică întrebare.

Poate că această Madeline, ascunsă şi taciturnă, nu-i va explica nimic; la urma urmei. poate că n-avea nimic de explicat.

Nathalie medita asupra declaraţiei pe care tocmai i-o făcuse stăpâna de la Parker Lake. Nu se aştepta pentru nimic în lume la o hotărâre atât de rapidă şi asta o prinse nepregătită. Se gândi că Gwendoline voia fără îndoială să se folosească de absenţa lui William pentru a se descotorosi de ea.

„În acest caz, voi aprinde pulberea! îşi promise Nathalie. Rămâne de văzut”.

Totuşi, nu era liniştită asupra rezultatului acestui scandal. Că acesta va avea loc în absenţa lui William o nelinişte în taină. În el, ar fi avut, dacă nu un aliat, cel puţin un apărător cinstit, care ar fi examinat situaţia cu bună-credinţă şi mintea limpede.

Ce va face oare baronetul? O va azvârli pe uşă, considerând-o o intrigantă, fără să vrea să asculte nicio explicaţie. Şi apoi, lucrurile îşi vor urma cursul şi tot ceea ce încercase Nathalie, în dorinţa de-a menaja familia lui Franck, totul ca şi inutil.

...A doua zi, Nathalie nu luase încă o hotărâre. Noaptea nu-i adusese nici vreo sugestie, nici linişte. Spera că poate se vor primi veşti de la William. Dacă tânărul bărbat s-ar fi întors, i s-ar fi adresat lui şi i-ar fi încredinţat

secretul său apăsător.

Această decizie o însenină puţin. Totuşi, orele treceau, anoste. David nu se simţea bine. Febra îl făcea mai arţăgos ca niciodată şi toate eforturile fanteziste la care se preta infirmiera pentru a-l distra, rămăseseră ineficiente.

După-amiaza, Nathalie auzi o maşină oprindu-se în faţa peronului. Se grăbi la fereastră, cu speranţa nebunească a întoarcerii pe neaşteptate a lui William. Fu decepţionată văzând coborând din maşină un necunoscut cu părul cărunt, ce ducea o servietă din piele.

Necunoscutul fu primit de John, care părea să-l aştepte şi el îl urmă pe bătrânul servitor în casă. Nathalie trase concluzia că era aşteptat de baronet.

În aceeaşi clipă, Gwendoline intră repede în cameră. De-abia îl privi pe David şi merse spre fereastră. Se aplecă şi văzu vehiculul oprit. Când se întoarse, pe trăsăturile mândre era o lumină triumfătoare.

Veni fredonând lângă patul lui David. Un zâmbet meditativ îi înflori pe gura prea roşie. Deschise distrată una din cărţile cu poze ale copilului, apoi începu să circule prin cameră, de la o mobilă la alta, fără rost, urmărită de privirea bănuitoare a Madelinei, care îi însoţea toate gesturile.

În cele din urmă, ieşi aşa cum venise, ca şi când nu putea suporta îngrijorarea.

Puţin după aceea, Jane veni să bată la uşa lui David. Aruncă o privire cercetătoare în jur şi, când fu sigură că mama lipseşte, îi făcu semn Nathaliei s-o urmeze pe culoar.

Părea scoasă din sărite

— Ştiţi cine e acolo?

— Nu, se miră infirmiera.

— Notarul. Notarul familiei.

Era în acelaşi timp furioasă şi consternată.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Nathalie, care aştepta explicaţii.

— Aşadar, nu înţelegeţi? Ea profită de lipsa domnului William. Vrea să-l facă pe domnul baronet să-i dea totul în

stăpânire absolută. Îi este teamă că David nu va trăi şi îşi ia măsuri de precauţie.

— Cum ar putea face, oare, un asemenea lucru? întreabă Nathalie, năucită. Sir Arnold cu siguranţă nu se va hotărî să dea semnături compromiţătoare în absenţa fiului său.

— El? El nu mai gândeşte îl învârte ca pe un titirez. Probabil îl ameninţă. Este un bărbat care are o frică teribilă de tot ceea ce înseamnă scandal, bârfe. Deja a suferit toată viaţa că s-a aflat în centrul atenţiei societăţii din cauza „nebuniilor” domnului Franck. A devenit pentru el o adevărată fobie. Nu mai vede pe nimeni, pentru a nu da explicaţii despre această noră care i-a căzut din cer şi despre nepot. moştenitorul!…

Îşi împreună mâinile cu un aer descurajat.

— Ah! suntem la ananghie!…

Jane plecă, gravă, lăsând-o pe Nathalie să mediteze asupra veştii. Oricum, tânăra femeie nu se putu împiedica să nu simtă o îngrijorare ascunsă. Evenimentele se precipitau şi mergeau prea repede după părerea sa.

Dar ce să facă, în lipsa lui William? N-avea pe nimeni în care să se încreadă, pe nimeni de la care să primească un sfat. Era singură în mijlocul unor străini, să se descurce prin mijloace proprii.

Ezitase să ia o hotărre, în timp ce Gwendoline arborase un aer de satisfacţie care, fără voia ei, se intuia pe fizionomia sa relaxată.

…Dar, se întâmplă în acea noapte ca bătrânul domn să aibă un atac. După ce mâncase, căzuse cu capul pe masă, vărsându-şi paharul al cărui conţinut se împrăştiase sub obrajii săi şi pe haine.

Cuprinsă de frică, Gwendoline scoase nişte ţipete care agitară toată casa. Imediat veni John, urmat repede de Brown, amândoi înspăimântaţi. Bătrânii servitori îl transportară pe baronet în pat, în timp ce Jane telefonă doctorului.

Brooks sosi în zece minute. Se arătă destul de îngrijorat şi ceru să fie anunţat imediat William.

Îngrijorată, Nathalie, alertată de femeia de serviciu rămăsese într-un colţ al camerei, ascultând cu nelinişte diagnosticul pe care i-l spusese doctoral doamnei Ray Parker.

Bătrânul domn scăpase de data aceasta. îi luase sânge, iar injecţia pe care tocmai i-o administrase, îşi va face curând efectul. Dar după un asemenea atac, rămânea slab şi şubred şi va fi mereu la voia întâmplărilor.

Nathalie se oferi să rămână la căpătâiul bătrânului peste noapte.

— Dar sunt eu aici! replică Gwendoline pe un ton tăios.

În ciuda sentimentelor evident admirative pe care doctorul Brooks le manifesta faţa de frumoasa roşcată, îi refuză oferta şi o acceptă pe a Nathaliei.

— Este mai bine pentru scumpul dumneavoastră socru, doamnă, ca o profesionistă pricepută să se afle la dispoziţia sa. Va mai avea şi alte injecţii de făcut în noaptea aceasta, cu care se va însărcina domnişoara.

— Fie, acceptă Gwendoline prost dispusă.

Totuşi, când doctorul plecă, mult mai târziu, reveni în cameră. Nathalie pusese nişte buşteni pe foc şi pregătea medicamentele pentru noapte. Jane era alături de ea.

Gwendoline se instală ca o stăpână importantă şi sigură. Ocupă fotoliul din colţul şemineului, cu picioarele frumoase încrucişate cu nepăsare, cu părul roşu minunat ondulat, ca o flacără peste fruntea albă. În capotul lung roşu cu mâneci strâmte, părea un duh rău.

Nathalie, care n-o văzuse decât în negru, o găsi mai „fatală” ca niciodată.

Jane plecă să se întindă în camera alăturată, cu faţa aspră şi ostilă.

Cele două femei rămaseră prezente, în camera în care nu se auzea decât respiraţia scurtă a bolnavului. Nathalie veghea lângă bătrân, atentă să şteargă broboanele de transpiraţie de pe fruntea ridată.

Se gândea la straniul destin care o adusese în casa lui Franck pentru a îndeplini această datorie filială şi nu se

putu împiedica să nu tragă concluzia că era vorba mai mult decât de o coincidenţă, mai mult decât de-o întâmplare, era un fel de semn al cerului, care voia astfel s-o aşeze la locul său, pe cea căreia îi revenea acest drept.

Spre ora unu, frumoasa statuie nemişcată în fotoliul său, se însufleţi.

— Plec, spuse ea. Nu pot suporta să-l văd astfel. Dacă aveţi nevoie de mine, chemaţi-mă.

Când silueta roşu-închis trecu pragul, Nathalie crezu că observă o uşurare în adâncul ochilor febrili ai baronetului, singurul punct de pe chipul său în care se refugiase viaţa. Capitolul 11

William sosi după-amiaza. Bătrânul domn se simţea deja mai bine şi se odihnea, calm, sub paza vigilentă a Nathaliei.

De noaptea, nu-l mai părăsise. Dimineaţa doar, îi lăsase puţin locul Janei pentru a se odihni câteva momente. Ochii îi erau încercănaţi şi oboseala îi decolorase buzele şi-i făcuse ochii mai pali.

Când William intră în cameră, porni repede spre el, dar, în spatele siluetei înalte a bărbatului, o zări pe Gwendoline şi nu-şi duse la bun sfârşit mişcarea începută.

— Se odihneşte, şopti ea privind spre pat. A început să-şi folosească membrele. Doar la vorbă mai este puţin stânjenit.

Porni să se retragă cu discreţie. El o reţinu cu o apăsare a degetelor pe încheietura mâinii.

— Ai fost foarte devotată. Îţi mulţumesc.

Ochii îi erau calzi.

Ea de-abia zâmbi.

— Măcar de-aş fi putut face ceva.

— Ai făcut tot ce se putea face.

Gwendoline îi observă cu un zâmbet subţire pe gura roşie. Era îmbrăcată într-o rochie gri pe talie, care foşnea la fiecare mişcare.

Corsajul răscroit în faţă, arăta o parte a gâtului său subţire şi suplu. Părul ca aurul roşu era coafat cu grijă. Era urmată de o dâră de parfum.

Pe lângă ea, Nathalie, epuizată de orele de insomnie şi de îngrijorarea ascunsă, nu era decât o biată umbră mică şi palidă.

Privirea lui William trecu de la una la alta, apoi reveni asupra bătrânului. Chipul slăbit se odihnea pe pernă. Mari nelinişti sculptaseră trăsăturile pronunţate. Gemu în somn.

William le scoase pe cele două femei afară din cameră, în rotonda unde se aflau aşezate scaune din paie.

— Te pot servi cu ceva? întrebă Nathalie. Trebuie să fii oboist.

— Mă ocup eu de asta, interveni Gwendoline pe un ton arogant şi care nu admitea replică.

— Mulţumesc, spuse William. N-am nevoie de nimic.

Doamna Ray Parker se întoarse spre Nathalie cu răceală.

— Sunteţi liberă, domnişoară.

Fără să spună o vorbă, infirmiera se îndreptă spre scară.

— Aşteaptă! interveni William, pe un ton autoritar.

Se apropie de tânăra femeie. Vocea îi era îngrijorată. O privi cu insistenţă.

— Ştii ce i-a provocat această criză tatălui meu?

Nathalie scutură din cap.

— Nu ştiu. Totuşi, cred că ai putea-o întreba mai cu folos pe doamna Ray Parker.

Primi fără să se clintească privirea de gheaţă a frumoasei roşcate şi apoi plecă.

Se auzi zgomotul uşor al paşilor ei, în timp ce cobora treptele scării.

Ochii îngânduraţi ai lui William reveniră asupra cumnatei sale, plini de întrebări

Gwendoline râse nervos.

— Această fată este absurdă. Nu ştiu de ce nu mă poate suferi. Desigur.

Vocea îi căpătă o intonaţie sarcastică:

— Toate aceste tinere persoane, pe care meseria le introduce în cămine, visează întotdeauna, mai mult sau

mai puţin, să ia locul stăpânei casei. Nici asta nu face excepţie de la regulă.

Privirea lui William o cercetă. Atmosfera din încăpere se schimbă brusc. Zâmbetul îi dispăru de pe gura indiferentă, ca şi licărirea zeflemitoare din ochii schimbători.

— Este ceva care l-a putut enerva pe sir Arnold? întrebă cu hotărâre tânărul bărbat.

Expresia Gwendolinei deveni ciudat de mirată.

— Nu cred, spuse ea, dacă mă gândesc… numai dacă n-a fost… enervat de vizita notarului.

William ridică o sprânceană.

— Vizita notarului?

Mâinile Gwendolinei se ridicară, într-un gest de negare.

— Oh! el este cel care a vrut neapărat să-l facă să vină, pentru a-l consulta. Fireşte, eu aş fi preferat să te aştepte, William. Dar era atât de grăbit să se lămurească! …

Privirea lui William o studia încă. Vedea oare corpul frumos şi suplu, părul ca flacăra, tenul ca laptele, sau ghicea scorpia din spatele trăsăturilor încântătoare?

Nu se putea bănui nimic pe figura sa de nepătruns.

— Să se lămurească în ce problemă? întrebă el.

O clipă, pupilele verzi se umbriră, apoi chipul redeveni proaspăt şi fermecător. Ea râse.

— Imaginează-ţi că am primit o vizită…

Se juca acum cu degetele şi, din timp în timp, privea pe sub sprâncene, ştrengăreşte.

— Da, impresarul lui Franck… Am rămas în legătură cu el de la… de la nenorocire…

Figura îi deveni extrem de tristă.

— Ştii, William, par indiferentă şi senină, dar sufăr şi mă frământ. Ştii că David nu se simte deloc bine?

— Asta nu este o noutate, spuse William.

Ea clătină din cap, oftând.

— Medicul nu-mi dă prea multe speranţe…

Maxilarul încleştat al lui William, se relaxă. Deveni

aproape prietenos.

— Îmi pare rău, Gwen, ştii asta… Aş dori mult să-l văd pe David vindecat… Dar ce legătură poate avea asta cu starea tatălui meu?

Gwendoline deschise foarte mari frumoşii ochi verzi.

— Nu-ţi dai seama, nu?

Se apropie de el, îşi puse amândouă mâinile pe reverele hainei sale şi-l privi cu înflăcărare.

— Oh! Will, am atâta nevoie să nu te înşeli! Am atâta nevoie de tine!… Este atât de trist, o femeie singură, în viaţă… atât de dezarmată… şi mă simt atât de frustrată. Ştii că n-am fost niciodată fericită. I-am sacrificat totul lui Franck, până şi cariera mea…

El nu se îndepărtă, dar faţa parcă i se acoperise cu o mască.

— Unde vrei să ajungi de fapt, Gwen?

— Ei bine! Will, nu este oare firesc pentru o femeie singură şi fără apărare să se gândească la viitor?

El continua s-o privească atent, aşteptând să se explice.

— Pentru moment, n-am de ce să mă preocup de ceva, spuse ea cu o voce tânguitoare. Oh! William, tatăl tău şi cu tine, aţi fost atât de adorabili… doi scumpi… s-ar crede că Franck avea o familie pe care n-o merita…

— Nu-l amesteca mereu pe Franck în conversaţia noastră, i-o tăie el puţin nerăbdător. A murit, nu-i aşa?

— Exact… A murit şi m-a lăsat amărâtă şi fără niciun ban. Te-ai gândit, William, că în ziua în care – vai! trebuie să iau în consideraţie această eventualitate, oftă ea, adunându-şi cu eleganţă o lacrimă pe vârful degetului – în ziua în care David nu va mai fi, eu voi ajunge aici o străină… O străină la Parker Lake!… Da, voi fi aici mai puţin decât… o servitoare…

— Dar nu asta este intenţia noastră… protestă el.

Ea înălţă mâinile rugător.

— Oh! William, nu voi accepta niciodată pomană!…

Pe chipul frumos se întipărise o tristeţe amară.

— Nu, dar… trebuie să mă gândesc să muncesc.

Se făcu linişte. William medita asupra acestei declaraţii. Gwendoline îşi aprinse încet o ţigară.

— Şi viitoarea ta muncă ar avea legătură cu vizita acestui impresar? se informă William.

Ea strânse ţigara între buzele roşii. Se retrase, dădu capul pe spate şi suflă un nor de fum.

— Ei bine! Ai ghicit, Will.

— Cum asta?

Ea râse uşor.

— Rupaerts a avut o idee strălucită. Vrea să monteze un număr cu mine, profitând, bineînţeles, de publicitatea care a fost făcută asupra numelui soţului meu. Înţelegi ce vreau să spun? O prezentare spectaculoasă a vedetei de circ, ce a luat de soţ un nobil. După o absenţă, datorită faptului că soţul, prins de atmosfera circului, a devenit el însuşi o vedetă de primă mână, văduva se întoarce în arenă… Rupaerts mi-a oferit mulţi bani ca să realizez cu el această întoarcere spectaculoasă… Se declară sigur de succes.

Chipul lui William era palid şi sever.

— Înţeleg, spuse el… Şi ce i-ai răspuns?

Ea îşi îndreptă bustul şi-l privi în faţă.

— Pune-te în locul meu, William. Tu nu erai aici. Nu puteam cere sfatul decât unei singure persoane care mă putea ajuta cu folos… şi care avea, la fel ca mine, un cuvânt de spus în această situaţie. Am înlesnit o întrevedere între Rupaerts şi tatăl tău.

— Ai făcut asta? spuse William cu un calm care contrazicea furia ascunsă a tonului. Ştii bine că tata nu va accepta niciodată ca numele să-i fie iar târât în toate aceste… exhibiţii.

Ochii Gwendolinei se lăsară în jos spre ţigară. Deodată, păru mai în vârstă.

— Bineînţeles, nu acceptă, spuse liniştită.

— Şi atunci?

— Atunci?… S-a oferit să-mi asigure existenţa, dacă renunţ la planul meu.

William ridică sprâncenele, apoi izbucni în râs.

— Ah! bun… acum înţeleg ce-i cu notarul! Dar, draga mea, de ce n-ai spus mai devreme? Este vorba de o sumă mare de bani, nu-i aşa?

Vocea sa sinceră părea un vânt ce alungă miasmele.

Gwendoline se ridică, frumoasă şi mândră. îl privi de sus pe William încă aşezat. Rochia cădea în jurul ei în cute aranjate.

— William Ray Parker, articulă ea cu o voce demnă şi tristă, nu mă voi lăsa insultată de tine!

— Dar nu te insult, spuse el râzând încă în felul său enervant. Ferească Dumnezeu, Gwendoline!

Ea continuă, scandalizată:

— Ai aerul de-a pretinde că sunt interesată, când de fapt încerc doar să fiu destul de rezonabilă pentru a nu mă trezi în stradă, într-una din zilele ce vor veni… Oh! eşti crud, William…

William se ridică la rândul său. Chipul cu trăsături distincte redeveni grav. Se apropie de ea şi, cu un gest neaşteptat, o prinse de bărbie:

— Ba nu, Gwen, draga mea… încerc doar să te fac să înţelegi că sunt de acord, absolut de acord cu tata, pentru… a cumpăra dreptul de-a ne păstra numele în afară de tot acest tărăboi de proastă calitate. Pe de altă parte, ştiu că pentru sir Arnold ar fi fost ultima lovitură. Are slăbiciunea să ţină la un anumit gen de reputaţie, la o anumită concepţie despre onoarea sa de gentleman… Pentru a ne supune acestei concepţii v-am deschis această casă, ţie şi lui David… fără să ne preocupe altceva sau numele pe care-l porţi… S-ar spune, draga mea Gwendoline, că ai câştigat partida!

Îi dădu drumul, furioasă ca o pisică ieşită din minţi şi cu ochii verzi strălucind. Şi o salută amabil, cu un gest degajat.

— Îl poţi pofti pe impresarul tău să-şi vadă de balivernele lui. Iartă-mă, acesta este vocabularul pe care trebuie să-l folosesc, nu-i aşa? Şi-i vom cere notarului nostru să vină să-ţi regularizeze… situaţia.

Gwendoline îl privi plecând, muşcându-şi buza

inferioară. Chipul îi era dur.

— Imbecilul! Se încăpăţânează…

Apoi, treptat, o expresie vicleană îi modifică trăsăturile. Râse nervos şi, mergând spre balustradă, se rezemă în coate.

În faţa ei se întindea întreg domeniul, cu lacul, pădurile şi fermele sale. Şi parcul, cu alei cu pietriş şi copaci frumoşi, marea alee cu stejari, pajiştile, caii…

De-a lungul necazurilor din viaţa sa de nomadă, întotdeauna visase asta: să posede… Pentru ea, rătăcitoarea care nu se putea stabili nicăieri, care fusese născută şi trăise sub un cort de circ, din pânză, schimbând decorul în fiecare zi, fără amintiri, fără relaţii, fără patrie, fără să regăsească vreodată acelaşi peisaj măcar, cărându-şi toată averea în cufere şi valize… era una din ambiţiile sale ascunse. Franck nu voise să i-o împlinească. Dar şi-o împlinise ea, în ciuda lui, la el acasă… Ce răzbunare!

Privi în direcţia cimitirului cu un zâmbet triumfător pe buze. Cu un gest scurt, aruncă ţigara care împrăştie mici steluţe de aur peste peluza îngrijită şi se stinse…

*

* * *

Bătrânul domn îşi revenea încet. Nathalie petrecea multe ore lângă el, făcându-i injecţiile, dedicându-se îngrijirilor indicate. Îndeplinirea a ceea ce considera ca o misiune secretă, pe care i-ar fi încredinţat-o Franck, îi făcea plăcere.

Doctorul Brooks venea în fiecare zi.

Starea lui David mergea invers decât cea a baronetului. Îşi pierduse pofta de mâncare şi devenea tot mai puţin sociabil. Nathalie mai avea încă puterea de a-l distra şi uneori de a-l amuza. Astfel, se epuizase în acest surmenaj, încât ajunsese la capătul puterilor.

Avea şi un alt motiv de nelinişte. Fără veşti bune de la Daniel, nu ştia ce să hotărască. îi scria despre sănătatea şi progresele lui Anicet, dar ancheta în legătură cu subiectul ce-i stătea pe suflet, nu progresa.

Prin Jane, Nathalie află că bătrânul domn chemase

notarul din nou şi că se hotărâse să-şi modifice testamentul. Cu toate că era o menajeră stilată, Jane avea bunul obicei ca, uneori, să asculte în mod discret la uşă, când considera că trebuia să afle lucruri ce i se ascundeau. Astfel, surprinsese întâlnirea ce avusese loc între cei doi domni de la castel, frumoasa Gwendoline şi domnul Rutherford. După noile dispoziţii, Gwendoline, tutore şi moştenitoare a fiului său, va fi la moartea baronetului, stăpâna pământurilor, dacă fiul său nu trăia.

— Dar William se lasă deposedat în totalitate! se revoltă tânăra femeie.

Jane nu se calmă.

— I-a fermecat pe toţi! Oricum, îmi voi da demisia în momentul în care ea va comanda aici.

Această veste o cufundă pe Nathalie într-o agitaţie extremă. Acum, că evenimentele se desfăşurau în acest mod neobişnuit, ar trebui „să calce în străchini” şi să dezvăluie ceea ce ştia celor doi bărbaţi de la Parker Lake, să le arate situaţia ciudată în care se afla, fără să se neliniştească de ceea ce s-ar putea întâmpla.

Nu se hotăra, deoarece îşi dădea seama că o asemenea descoperire i-ar putea produce baronetului o criză familială. Declanşarea unei astfel de acţiuni în acel moment, provocarea unui scandal, l-ar fi ucis cu siguranţă.

Această eventualitate o îngrozea pe tânăra femeie care nu ştia ce să decidă. Dacă ar fi fost singură în cauză, ar fi abandonat partida; dar mai era şi Anicet. Oare nu trebuia să lupte până la capăt pentru Anicet?

Pe de altă parte, îi venea greu s-o lase să triumfe fără luptă pe această antipatică Gwendoline.

Un conflict alarmant avea loc în sufletul Nathaliei. Deznădejdea îi era agravată de faptul că plecarea lui David fusese anunţată în mod oficial şi concedierea sa fusese notificată de doamna Ray Parker.

Dezorientarea Nathaliei creştea. Cum să reuşească să descâlcească această încurcătură, în puţinele zile ce-i mai rămăseseră de stat sub acest acoperiş? Apoi, când nu va mai fi în slujbă, va putea cel puţin să intenteze un

proces, dar o dezgusta să acţioneze în acest mod. Considera cauza sa legată de cea a celor doi bărbaţi şi nehotărârea sa era imensă.

William află despre viitoarea plecare a Nathaliei, fără să facă vreo obiecţie. De la întoarcerea sa, părea foarte preocupat, fie de sănătatea tatălui său, fie de noile conjuncturi pe care trebuia să le ia în consideraţie şi, în afară de camera baronetului unde venea uneori s-o întâlnească pe tânăra infirmieră, când aceasta îşi executa garda, cei doi tineri nu se vedeau mai deloc.

În timpul acestor vizite, Gwendoline făcea astfel încât să fie aproape întotdeauna prezentă, cordială, atentă, risipind amabilităţi şi zâmbete.

Uneori, Nathalie surprindea ochii cenuşii ai tânărului bărbat aţintiţi asupra ei şi se înfiora întotdeauna, simţind cât de mult îi amintea această privire de cea a lui Franck.

...Cea care păru înnebunită de anunţul apropiatei plecări a Nathaliei, fu Madeline.

— Părăsiţi conacul? îi repeta cu disperare infirmierei.

— Trebuie... Nu va mai fi nevoie de mine aici, o dată David plecat.

— Eh! ce nevoie avem să ne mutăm, iar? se lamentă Madeline. Unde vom mai nimeri, oare?

Ieşi din cameră, pentru a se duce să plângă în hohote.

— Dar dacă acest tratament face minuni? obiectă Nathalie, încercând s-o consoleze.

Madeline ridică din umeri.

— Este mult timp de când nu mai am nicio speranţă în niciun tratament. Adevărul este că ea vrea să ne îndepărteze de aici. A prins momentul.

— De ce? se miră Nathalie, în aparenţă neîncrezătoare.

Madeline o privi posomorâtă.

— Îi este teamă că vedeţi prea limpede... şi că aveţi prea multă influenţă asupra bătrânului domn şi mai ales asupra celui tânăr. Este capabilă de orice când îi stă ceva în drum. Ce ar putea fi mai bine decât să ne îndepărteze,

pe copil şi pe mine şi în acelaşi timp are şi mijlocul de-a se descotorosi de dumneavoastră? Un nou tratament… Cunosc asta! îl va urma cincisprezece zile şi apoi ne vom întoarce aici, cu David la fel de bolnav ca înainte.

— Delirezi, sărmana mea Madeline.

Nathalie se încăpăţâna să pară că nu dă importanţă cuvintelor doicii, dar ardea de nerăbdare să afle în întregime gândurile sale.

Figura stranie a Madelinei exprima indignare şi neîncredere.

— N-ai dreptul să te îndoieşti de dragostea unei mame pentru copilul său.

— Asta, mamă!…

Scutură brusc din cap.

— Dacă David nu i-ar fi fost de folos, ei şi ambiţiilor sale, de mult timp l-ar fi părăsit. În primul rând, îi aminteşte o perioadă nu prea strălucită din trecutul său…

Nathalie, atentă, nu îndrăznea nici să se mişte, de teamă să nu oprească acest val de confidenţe pe care le datora furiei cehoaicei. Aceasta îşi continuă lungul monolog. Parcă uitase că avea o ascultătoare atentă. Vorbea pentru a-şi uşura amărăciunea şi pentru că prea cernuse aceste gânduri în singurătatea de care avea parte la conac.

— Ah! de data asta a ştiut ce face… Şi de mine s-a folosit. Nu mă iubeşte mai mult decât pe fiul său. Şi apoi, cum l-ar putea iubi pe David? îl detesta pe tatăl său.

Nathalie îndrăzni, pe un ton prudent:

— Tatăl său… îl cunoşti, nu-i aşa?

— Fireşte, îl cunosc. îl cunosc chiar foarte bine. Un bandit… un mizerabil… un om vândut diavolului. Ah! a meritat să moară cum a murit, izbucni Madeline, în timp ce ura sa profundă o transfigură. Eu m-am ataşat de micuţ… El nu este vinovat, sărmanul… şi plăteşte pentru alţii, pentru faptele rele ale părinţilor.

Vocea blândă şi clară a Nathaliei se auzi, în timp ce ochii albaştri se aţintiră asupra fizionomiei tragice a cehoaicei:

— Credeam că te-am auzit spunând, Madeline, că nu l-ai văzut niciodată pe domnul Franck… domnul Franck Ray Parker?

Madeline ridică spre ea ochii posomorâţi.

— Sigur că nu l-am văzut niciodată.

— Totuşi, tocmai ai afirmat că îl cunoşti pe tatăl lui David.

Scrutători, ochii albaştri se fixară pe acea faţă încremenită de orientală.

Obrajii Madelinei deveniră mai cenuşii, ceea ce era modul ei de a roşi.

Trăsăturile îi deveniră de gheaţă. Lăsă brusc peria cu care tocmai curăţa o fustă a Gwendolinei.

— Am spus eu asta? Nu mai ştiu ce spun.

Pleoapele cu gene drepte, lăsate în jos, îi dădeau aspectul unei măşti impenetrabile şi viclene de păpuşă chinezească.

Tulburată, tânăra femeie simţi că tocmai trecuse pe lângă adevăr şi că Madeline deţinea toată rezolvarea misterului. Dar cum oare să-i smulgă secretul acestei femei mărginite şi încăpăţânate?… Sub un impuls brusc, de furie sau de teamă, putea să lase să-i scape câteva frânturi din ceea ce ştia, dar în clipa în care voiai s-o obligi să vorbească, se eschiva cu înverşunare.

N-o iubea pe Gwendoline, Nathalie căpătase această certitudine, dar îl adora pe David şi nu va face nimic ce i-ar putea dăuna micuţului, se gândi ea. Aşa o ţinea Gwendoline şi astfel făcuse probabil din ea un fel de sclav, furioasă dar stăpânită.

Nathalie fu cuprinsă de o mare descurajare. Această săptămână era ultima pe care trebuia s-o petreacă la conac şi nu avansase mai mult decât în primele zile.

În oricare parte se întorcea, pentru Nathalie era numai nesiguranţă şi neîncredere.

La capătul puterilor, îşi luă o după-amiază liberă pentru a ieşi, pentru a scăpa de atmosfera şi de tensiunea ce domneau la conac. Nu mai putea. Avea intenţia să se ducă la cimitir, la mormântul lui Franck.

O luă pe drumul pe care-l parcursese în compania tânărului William Parker. Gândurile îi erau pline de melancolie. Culese o sumedenie de flori, ca ultima dată şi regăsi, cu o copleşitoare emoţie, pe impozantul mausoleu înălţat printre mormintele umile ale sătenilor, numele atât de mult iubit.

În timp ce se ruga, prăbuşită la picioarele mormântului, anii vieţii sale cu Franck îi trecură prin memorie. El îi adusese fericire, o fericire liniştită şi sigură şi i-l dăduse pe Anicet.

Desigur, poate această fericire nu semăna în întregime cu visele sale de tânără fată romantică. El era puţin prea calm, puţin prea lipsit de pasiune… şi Franck i se păruse întotdeauna o fiinţă fără istorie, un bărbat obosit de război, obosit de afaceri şi care căuta doar un cămin plin de tihnă şi de căldură pentru a se odihni acolo.

Acum îşi dădea seama că nu-l cunoscuse niciodată. Nu reuşea să repună la loc peste imaginea pe care o avea ea, aceea de tânăr zbuciumat, rebel, mereu la limita vieţii normale, avid de aventuri şi dezordine. Pentru ea, nu-şi dezvăluise decât o parte a caracterului său, aceea pe care n-o arătase nimănui, acel „revers” al personalităţii atât de diferit de cea pe care o vedeau alţii, pentru că o ţinea în mare taină în sinea sa.

Şi această nostalgie pe care se pare că o căra mereu după el, nu era oare pentru că, de fapt, nu-şi pusese în valoare niciodată adevărata fire, cea pentru care era făcut? Mereu expus la unele constrângeri pe care nu le putea suporta şi cărora li se împotrivea ca un pursânge ce azvârlea din picioare, nu păstrase în sinea lui obsesia unei existenţe regulate, ordonate – cea a cărei iluzie şi-o dăduse un anumit timp lângă Nathalie?

Numai că atunci când o întâlnise pe Nathalie, era prea târziu. Existau în viaţa sa prea multe lucruri de care ar fi vrut să scape, un trecut prea lovit de violenţă şi nebunie… Obiceiul era făcut. Îşi continuase în mod clandestin meseria de aventurier…

Dar nu era oare cel care o adusese în mod misterios

pe tânăra femeie până în această casă a copilăriei sale, pe care o iubise probabil cu înverşunarea exilatului, spre tatăl său cu care se luptase toată viaţa şi căruia totuşi îi semăna?… Nu pentru ca Nathalie să-i înţeleagă caracterul şi să-i ierte complicaţiile în care o antrenase, fără voia lui?

În liniştea micului cimitir pustiu, Nathalie se gândea de mult timp la toate aceste lucruri. Şi când se întoarse în apusul de vis, era puţin mai liniştită.

Hotărârea sa era luată.

Nu… Nu va aduce aici scandalul şi durerea. Nu va tulbura, prin dezvăluirile sale, ultimii ani care-i mai rămăseseră de trăit bătrânului domn atât de obosit. Mai târziu, când el nu va mai fi, dacă va avea mijloacele de-a o demasca pe această Gwendoline, despre care încă nu ştia dacă era sau nu adevărata doamnă Ray Parker, atunci, pentru Anicet, va redendica drepturile paterne.

Rămânea William… William pe care poziţia sa de mezin îl ţinea puţin în afara acestor probleme. William era un marinar care transpusese în regularitate şi datorie dispoziţia de rătăcitor a fratelui său.

William era un semn de întrebare în inima frământată a Nathaliei, dar nu voia să-l prindă în gândurile sale. Capitolul 12

Nathalie nu putea dormi.

Seara, se dusese să petreacă o clipă cu bătrânul domn, pentru a-i face injecţia. O primise cu un zâmbet tremurător şi acea expresie prietenească în privire, pe care acum o avea pentru ea.

O privea cu o vizibilă plăcere mişcându-se prin încăpere, subţire şi dreaptă, în bluza sa imaculată. Şi când se apropiase de pat, îi spusese cu vocea încă puţin tremurătoare:

— Ochii dumneavoastră au culoarea lacului nostru primăvara, domnişoară.

Şi atunci, intrase Gwendoline, foşnind toată, atât de importantă cu cerceii grei şi brăţările de aur pe mână, încât încăperea parcă se micşorase în jurul ei. Atmosfera se schimbase imediat.

Venise să-şi bată afectuos socrul pe umăr:

— Aveţi o mină extraordinară, sir Arnold. În câteva zile veţi fi pe picioare, mai verde ca niciodată! Nu-i aşa, William?

William consimţi. Venise din sufragerie unde cinase numai cu Gwendoline. Se instalase într-un fotoliu, lângă şemineu, taciturn ca de obicei, privind flăcările care mângâiau buştenii. În ciuda anotimpului blând, se continua să se aprindă focul în camera bolnavului.

Gwendoline se duse să se aşeze pe braţul fotoliului, cu o mână trecută prin spatele tânărului bărbat, cealaltă mână atârnând graţios pe genunchi.

Vocea baronetului spuse, pe un ton calm:

— Domnul Rutherford va veni mâine după-amiază pentru ultimele semnături. Cred că totul va merge astfel spre deplina dumitale satisfacţie, draga mea Gwendoline?

Ochii Nathaliei îi căutară în mod inconştient pe cei ai lui William. El se aplecase să pună un lemn pe foc. Nathalie avu impresia, succintă şi tulburătoare, că voia să-i evite privirea.

Gwendoline exclamă:

— Oh! cât sunteţi de bun, sir Arnold! De ce grijă mă scutiţi!

Oftă:

— Voi putea în sfârşit să fiu puţin liniştită…

Nathalie nu ascultă mai mult. Părăsi discret încăperea.

Şi acum, nu-şi putea găsi somnul. O revedea pe frumoasa roşcată triumfătoare, împodobită ca o sorcovă, cu sprâncenele sale autoritare şi acele umbre care dădeau o adâncime falsă ochilor verzi.

Ce gândea oare William despre toate astea? Nu obiectase nimic, lăsase mâna autoritară a Gwendolinei să se aşeze pe spătarul fotoliului său, ca o luare în posesie.

La fel cum se lăsase deposedat fără să reacţioneze. Cu toate acestea, iubea Parker Lake! I-o spusese Nathaliei… De ce acceptase de bunăvoie să lase Parker Lake acestei străine? De ce, dacă nu pentru că el însuşi

fusese subjugat de farmecul frumoasei cu ochi albaştri-verzui?

Toate acestea se învârteau în mintea obosită a Nathaliei.

Fu alertată de un uşor zgomot, în noapte. Se uită la ceas. Era trecut de miezul nopţii. O auzise, seara devreme, pe Gwendoline ducându-se în camera sa şi închizând obloanele.

Ascultă… Casa părea tăcută. Totuşi, erau nişte trosnituri spre scară, pe care simţurile ascuţite ale tinerei femei le percepură cu uşurinţă. Nu toată lumea dormea în casă.

Deodată, dori şi ea să se scoale… Dacă cineva veghea încă la această oră, acesta nu putea fi decât William. Şi de prea mult timp nu putuse avea o discuţie între patru ochi cu el. Simţi brusc dorinţa irezistibilă ca, înainte de-a pleca, să consolideze legăturile de prietenie care se înnodaseră la un moment dat între ei şi la care ea avea slăbiciunea să ţină.

Nu-şi explica de ce William părea c-o evită de la întoarcerea sa, când mai înainte fusese atât de drăguţ şi fratern.

Îşi punea întrebarea în timp ce-şi încălţa papucii şi îşi îmbrăca halatul de mătase, ultimul cadou de la Franck.

Se strecură afară din cameră şi coborî în hol, fără să facă zgomot. Uşa de la ieşire era întredeschisă. Un clar de lună ireal scălda peluza şi lacul.

Nathalie înaintă precaută pe peron.

— Cine este acolo? spuse o voce gravă, întrebătoare, atât de neaşteptat, încât tânăra femeie tresări.

— Sunt eu, Nathalie… Oh! William, m-ai speriat.

La câţiva paşi, pe alee, izbucni flacăra unui chibrit. Ea lumină scurt chipul brăzdat de riduri al lui William. Timp de o secundă, în întuneric, Nathaliei i se păru că vede apărând faţa lui Franck. Dar nu era decât o iluzie. El înălţă capul şi ea găsi ovalul distinct, fruntea lată, trăsăturile pe care era întipărită tinereţea, fără nicio cută.

Vocea lui William se înălţă spre ea:

— Ar trebui să dormi la ora asta, Nathalie…

— Nu-mi este somn.

— Nici mie, spuse el, râzând uşor.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Ţi-ar plăcea să faci un tur în jurul lacului? întrebă William.

— Bineînţeles. Noaptea este minunată.

Nu erau decât două voci în întuneric.

El îi întinse mâna în timp ce cobora treptele. Regăsi cu un fior de plăcere acea mână puternică şi caldă.

— Ia-mă de braţ. Te voi conduce.

Mergeau pe cărarea albă în lumina lunii; umbrele li se proiectau la picioare, foarte apropiate. Înconjurară casă, fără să schimbe un cuvânt. În mijlocul copacilor apăru lacul, oglindă mai întunecată.

— Vrei să te aşezi? întrebă William indicându-i treptele ce formau un mic debarcader la capătul petecului de apă.

— Da, acceptă ea cu căldură.

— Atunci, ia loc pe o treaptă. Nu ţi-e frig?

— Nu, este foarte plăcut.

Îşi strânse cutele capotului în jurul gleznelor goale.

El se aşeză pe o treaptă mai jos.

— O ţigară?

— Mulţumesc.

— Credeam că nu fumezi, observă el, căutându-şi pachetul de ţigări.

Nu mai fumase de la începutul doliului. În seara aceea, simţea dorinţa să facă o excepţie.

— Fumez rar… dar o dată nu înseamnă un obicei.

Chipul său ieşi din nou din întuneric în timp ce-i întindea foc în căuşul mâinilor. Ea privi acel oval atât de apropiat, căutând în zadar o asemănare cu Franck. Nu o mai găsea. Dimpotrivă, revăzu acele trăsături distincte care-i plăcuseră încă din primele zile şi acel aer de sinceritate şi demnitate, de stăpânire de sine, care-i dădea atâta încredere.

Sentimentul ciudat de siguranţă pe care-l simţea

întotdeauna în prezenţa sa, se strecură din nou în ea.

— Ai făcut o călătorie plăcută la Londra? întrebă, pentru a întrerupe tăcerea, atât de plină de lucruri tainice.

— Da, mulţumesc.

Fuma şi nu părea dispus să vorbească. Dar ea venise aici pentru că avea o mulţime de lucruri să-i spună.

— Cred că vacanţa dumitale se termină curând, mai spuse ea, trăgând din ţigară.

— În trei săptămâni…

— În acel moment, voi fi departe.

Punctul roşu din apropierea feţei bărbăteşti păli, ca şi când, brusc, el încetă să fumeze. Dar nu protestă. Această indiferenţă o răni.

— William! spuse ea cu voce schimbată.

El păru că ascultă, că aşteaptă… Ea văzu fumul ţigării urcând în întuneric.

— Da?…

Nathaliei îi părea că şi noaptea asculta cu el.

— Mi-e greu să părăsesc această casă… spuse, jenată parcă de mărturisirea sa.

Vorbea împotriva voinţei ei, ca şi când altcineva îi dicta cuvintele.

— De ce pleci, atunci?

— Ştii bine că David pleacă în Elveţia. Nu-i mai sunt de folos nimănui.

— Tatăl meu are încă nevoie de dumneata.

— Ea mi-a anunţat concedierea, spuse cu un resentiment brusc.

— Ea? Ah… Gwendoline. Nu este singura autoritate care contează la conac.

Răspunsurile lor se înşiruiau, scurte şi categorice.

Ea replică brusc:

— Ştii bine că da. Oh! William, cum poţi oare avea atât de puţină voinţă?… izbucni, cu tristeţe. Cum te poţi lăsa astfel deposedat?

Vocea îi păru firavă şi slabă, când ar fi vrut să-i dea un ton de reproş indignat.

William nu păru nici supărat, nici jignit. Lăsă să

treacă mult timp până când o întrebă pe un ton indiferent:

— De ce-mi spui asta, Nathalie?

— Pentru că… pentru că mă preocupă tatăl dumitale, ca şi dumneata… şi că… îmi pare rău să văd în ce mod vă lăsaţi manevraţi.

— Vrei să spui că suspectezi intenţiile Gwendolinei?

Ea râse, fără bună dispoziţie.

— Este oare posibil să nu fi observat? Dar, cu siguranţă, reluă cu amărăciune, trebuie să crezi că mă amestec în ceea ce nu mă priveşte. Cine sunt eu, aici, pentru a îndrăzni să pledez o cauză anume?

— Dacă înţeleg bine, cauza mea este cea pe care o pledezi? făcu el cu un uşor râs ironic.

Această ironie îi fu de nesuportat în această clipă în care ea încerca, din toate puterile, să-l avertizeze, să-l apere.

— Pledez o cauză care mi se pare dreaptă… Mi-e groază să văd cum te supui, fără să încerci să reacţionezi, uneltirilor unei… în sfârşit, unei persoane interesată să te jupoaie. Totuşi mi-ai afirmat că iubeşti Parker Lake!

Pe neaşteptate, el aruncă ţigara.

— Se pare că uiţi, Nathalie, spuse cu o voce rece şi impersonală, că Parker Lake trebuie să aparţină de drept lui David… Ce vrei să fac dacă mama sa îl moşteneşte, după aceea, dacă nefericitul copil nu trăieşte?

David… Fu pe punctul să-i împărtăşească bănuielile, certitudinile, pe care dezvăluirile Madelinei i le semănaseră în suflet. Dar ar fi crezut-o? Părea atât de încăpăţânat, atât de indiferent, atât de hotărât să nu facă nimic pentru a o împiedica pe Gwendoline să-şi atingă scopul.

Ar considera dezvăluirile doicii ca pe aiurelile unei nebune. Asta ar face ca şi intenţiile Nathaliei să pară suspecte.

Brusc Nathaliei i se făcu frig şi se înfioră. Nu-şi putu împiedica lacrimile să curgă din ochi. Le lăsă să se rostogolească în tăcere pe obraji, cu teama ca el să nu le observe. Cum oare i-ar fi putut explica o atât de puternică

emoţie?

— Dă-mi mâna, Nathalie, îi spuse brusc. Ţi-e frig.

Îi luă mâinile între ale sale. Calda apăsare a acestor palme era reconfortantă şi tânăra femeie fu puternic impresionată.

— Vezi, Nathalie, aş face orice pentru a proteja liniştea şi sănătatea tatălui meu, rosti el grav.

— Şi eu la fel! spuse ea cu o voce înăbuşită.

El nu-i comentă cuvintele, dar mâna îi strânse mai puternic degetele pe care le ţinea prizoniere.

— Cu toate acestea, nu mă crede complet absurd, draga mea.

Draga mea… Se opri din tremurat. Nu auzise decât aceste cuvinte…

I se părea la fel de ireal ca umbra care stătea nemişcată mai jos de ea.

Bătăile inimii i se accelerară. Nu îndrăzni să-şi mişte degetele. Mâna lui William urcă până la faţa sa. Îi simţi căldura pe obrajii umezi.

— Nu plânge, îi spuse blând. Ştii bine că nu eşti singură, Nathalie…

Urcă treapta, se aplecă spre ea şi îşi rezemă obrazul de obrazul său. O

ţinu astfel cu putere lângă el. Simţi lâna puloverului său pe piele. Încercă acea caldă impresie de siguranţă, pe care o simţise în trăsură când îşi rezemase ceafa de braţul său. Dar era ceva mai adânc, mai tulburător.

„Afecţiune… se gândi ea. Afecţiunea unui frate drag”.

Nu ştia că poate exista un asemenea sentiment, acela de-a vrea să dai tot ce ai pe lume şi să nu doreşti nimic altceva decât această prezenţă reconfortantă.

Nu voia să se mişte, nici să vorbească, nici măcar să gândească. Îi era teamă de gândurile sale…

El se ridică primul.

— Vino, spuse brusc. Este timpul să ne întoarcem.

O conduse spre casă. Cât dură drumul de întoarcere, nu schimbară nicio vorbă. O ţinea încă de mână şi ea se lăsă dusă ca un copil cuminte şi liniştit.

Când fură pe peron, el îi deschise uşa.

— Acum, du-te sus şi noapte bună, Nathalie.

Se întoarse cu faţa spre el. Deşi era înălţată pe treapta pragului, el era atât de înalt, încât de-abia îi ajungea până la umăr.

O cuprinse în braţe şi o strânse din nou lângă el.

— Nathalie, îi şopti foarte încet şi cu o voce în care se simţea o imensă afecţiune, nu te necăji. Această casă vrea să te păstreze… Ne-ai devenit atât de dragă, Nathalie…

Apoi o sărută cu putere şi o lăsă, complet năucită, închizând uşa după ea.

Urcă scara pe bâjbâite, cu inima bătând năvalnic şi mintea atât de dezorientată, încât nu ştia să analizeze de ce fel era emoţia care o sfâşia – bucurie sau durere.

Capitolul 13

Notarul sosi cu secretarul său pe la ora două şi jumătate. Fu imediat introdus în bibliotecă, unde trebuia să aibă loc semnarea.

Nathalie era în camera sa, începând pregătirile de plecare. Nu voia să se gândească la ceea ce se întâmplase noaptea trecută în parc. Nu voia să analizeze în profunzime şi ideea de-a se afla în faţa lui William o umplu de nelinişte.

Şi el o evitase, în mod vizibil, deoarece nu-l văzuse toată dimineaţa. Nu ştia dacă nu se întorsese pentru prânz.

Puţin după sosirea notarului, sună telefonul interior. Era Jane, care o ruga pe domnişoara să coboare în bibliotecă.

— Domnii doresc să fiţi la dispoziţia lui sir Arnold, în cazul în care va avea nevoie de îngrijirile dumneavoastră.

Nathalie se gândi că perspectiva acestei reuniuni îl agitase probabil pe bătrânul domn, având repercusiuni neplăcute asupra stării sale şi, în sinea sa, o blestemă pe Gwendoline, răspunzătoare de această agitaţie.

Coborî aşadar, afişând o aparentă indiferenţă, în timp ce în sinea sa era numai haos şi revoltă.

Domnul Rutherford era singur cu secretarul său, aşezat în faţa biroului. Îşi cerceta dosarul, în timp ce

secretarul aşeza pe masă actele originale şi registrul.

La intrarea Nathaliei se ridicară, având un aer întrebător, dar bluza sa de infirmieră îi lămuri asupra rolului pe care-l avea în casă şi se înclină, prezentându-se.

Nathalie schimbă cu el o strângere de mână, apoi spuse, puţin nesigură:

— Este nevoie să rămân în această încăpere?

Notarul arătă scaunele care fuseseră aranjate în jurul biroului, într-un mod destul de solemn.

— Presupun că aşa s-a prevăzut. Sir Arnold va coborî, ca şi doamna Ray Parker.

Gwendoline apăru aproape imediat. Înainte de a intra, Nathalie auzise răsunând triumfător tocurile înalte pe treptele scării.

Purta o rochie potrivită cu situaţia, o rochie lungă demodată, închisă în nasturi până la gât. Era imaginea completă a văduvei, fără bijuterii. Chiar şi porttţigaretul părăsise gura machiată. Privirea îi era profundă, întunecată şi gravă.

Notarul se ridică deosebit de politicos şi sărută cu respect mâna pe care i-o întinse moale.

— Bună ziua, dragă maestre. Domnii nu sunt încă aici? spuse melodios, pe un ton trist, care se potrivea.

— Nu vor întârzia, o asigură notarul.

Fu lipsită de prefăcătorie numai când observă prezenţa Nathaliei, care stătea discret în colţul în care îşi împinsese scaunul.

— Ei bine? exclamă ea cu sprâncenele ridicate, examinând-o pe tânăra femeie cu un aer mirat şi arogant.

Notarul explică:

— Sir Arnold a rugat-o pe domnişoara să fie prezentă. Nu se simte foarte bine şi se teme să nu aibă nevoie de serviciile sale.

— N-aţi putea să aşteptaţi în camera alăturată, domnişoară? declară Gwendoline. Nu aveţi nimic de-a face cu această discuţie protocolară.

Nathalie se pregătea să se supună, când domnul Rutherford interveni: – Sir Arnold mi-a atras atenţia că

doreşte s-o aibă pe infirmiera sa lângă el.

Gwendoline ridică ochii spre cer.

— Infirmiera sa! mai degrabă, fosta, rectifică ea cu un zâmbet subţire, infirmieră a fiului meu. Nu ştiu de ce i-a devenit indispensabilă lui sir Arnold. Sau cel puţin aşa crede, sărmanul bătrân.

Făcu un uşor gest din umeri, se duse spre un fotoliu şi se instală, aranjându-şi cu grijă cutele rochiei în jurul picioarelor impecabile.

În încăpere domni o clipă tăcerea. Stânjenit, notarul pândea zgomotele de afară, în timp ce răsfoia hârţoagele, pentru a-şi face de lucru. Secretarul se chinuia cu mina îndărătnică a creionului său. Gwendoline căscă discret.

În sfârşit, se auzi în anticameră un zgomot de paşi grăbiţi. Nathalie aşteptă în zadar ciocănitul bastonului lui sir Arnold.

Uşa se deschise. Intră William. Nu era singur. Îl însoţea un necunoscut.

— Iertaţi-mă, n-am putut ajunge mai devreme, spuse William cu vocea sa calmă şi politicoasă.

Nathalie scoase o exclamaţie. Cel care tocmai intrase, însoţindu-l pe William, nu era un necunoscut pentru ea.

Îl privi cu ochii măriţi de uimire şi cu o întrebare chinuitoare pe chip. El o zări în colţul său şi-i zâmbi:

— Nathalie!…

Se duse grăbit spre ea, în timp ce, incapabilă să lupte împotriva emoţiei, aceasta i se aruncă în braţe.

— Daniel!…

O îmbrăţişă fără să se preocupe de persoanele prezente, apoi îi şopti la ureche:

— Totul va fi bine.

Ea îl privi atent, în acelaşi timp neliniştită, stupefiată şi impresionată, încât de-abia percepu sensul cuvintelor sale liniştitoare.

— Anicet? îi şopti ea cu o voce surdă.

El îi făcu cu ochiul ca un copil poznaş, în timp ce o cuprinse prieteneşte pe după umeri.

— Nu-ţi face griji, totul merge bine, ţi-am spus.

— Dar…

În timpul acestei conversaţii între patru ochi, William schimbase o strângere de mână cu notarul.

Îi zâmbi Gwendolinei care-l privea atent pe noul venit cu un aer neîncrezător.

— Vrei să-mi spui cine este acest domn? articulă frumoasa roşcată, măsurându-l pe Daniel din cap până în picioare.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe domnul Daniel Recouly.

Gwendoline întinse mâna, cu un gest de regină.

— Încântată…

Zâmbetul ei dispăru rapid.

— Cred că prezenţa domnului nu este indicată la această reuniune de familie? îl întrebă pe William, ridicând din sprâncene.

— Ba, dimpotrivă, draga mea, este foarte indicată.

— În ce calitate?

William îi aruncă cea mai fermecătoare privire a sa.

— În… în calitate de prieten bun al lui Franck.

Machiajul păru să cadă brusc de pe faţa întunecată a Gwendolinei.

— Un prieten al lui Franck… Ce glumă este asta? Eu nu-l cunosc pe domnul. Pilotul se înclină, foarte amabil.

— Nici eu n-am avut onoarea să vă cunosc, doamnă.

Gwendoline înghiţi în sec, cu efort.

— Oricum, nu văd ce va face aici, spuse ea cu o neaşteptată furie. William zâmbi:

— Vei vedea, draga mea, imediat, că toate persoanele care sunt aici, au serioase motive să fie.

Mâna Gwendolinei căuta batista la talie. O duse la gură şi o muşcă.

— Nu-l mai aşteptăm decât pe sir Arnold, observă, reuşind să se stăpânească.

— Tatăl meu va veni puţin mai târziu, declară William.

Şi se adresă notarului:

— Dacă am începe, dragă maestre?

— Desigur, desigur…

Notarul îşi şterse lentilele fără rame ale ochelarilor, trase spre el dosarul, apoi o privi pe Gwendoline.

Tăcerea deveni şi mai apăsătoare.

Pe un ton profesional, notarul începu:

— În calitatea dumneavoastră de văduvă a domnului Franck Ray Parker…

— Iertare! se interpuse vocea clară şi bine timbrată a lui Daniel care se ridicase uşor de pe scaun ridicând degetul arătător, ca un elev ce solicită atenţia profesorului.

Notarul se opri, uluit.

— Vă rog?

— Aţi spus… văduva domnului Franck Ray Parker?

— Dar… da.

Gwendoline se întoarse. îi aruncă autorului acestei întreruperi neaşteptate o ocheadă duşmănoasă.

— Vă cer iertare, dar este o greşeală, şopti Daniel cu aerul cel mai nevinovat. Până la proba contrarie, eu nu cunosc decât o văduvă a prietenului meu Franck… şi aceasta nu este doamna.

Gwendoline se ridică brusc. Chipul său încântător era răvăşit de furie.

— Ah! aşa! de cine-şi bate joc? Insinuaţi, domnule, că ar exista cineva care mi-ar uzurpa titlul?

Fără să se lase impresionat de focul din ochii verzi strălucitori, Daniel replică amabil:

— Nu insinuez… deşi nu neg deloc, de fapt, că aici este o şarlatanie. Ceea ce afirm este că nu sunteţi văduva lui Franck Ray Parker.

— Nu sunt eu… Şi cine pretinde contrariul? Aş vrea să mă puneţi de faţă cu această neruşinată…

— Sunteţi, doamnă. Doamna Franck Ray Parker este aici.

O desemnă cu indiferenţă pe Nathalie, care se ridicase la rândul său, palidă şi foarte emoţionată.

Gwendoline întoarse spre ea faţa convulsionată.

— Dumneata? spuse ea, cu un râs insultător. Ah!

înţeleg… Vocea avea inflexiuni şuierătoare. Te-ai introdus aici prin înşelătorie… Dumneata eşti mica târfă care mi-a luat bărbatul.

Ochii albaştri ai Nathaliei se întunecară.

— N-am luat absolut nimic, spuse ea cu demnitate. Franck m-a luat de soţie, la primărie şi la biserică, după cum se cuvine. Eu sunt soţia sa.

Cu obrajii îmbujoraţi acum, dar păstrându-şi tot calmul, acceptă lupta şi ochii mândri nu părăseau faţa ostilă a adversarei sale.

Vocea sarcastică a Gwendolinei răsună, ca o lovitură de bici.

— Soţia sa! Ce tupeu!… îndrăzneşti să pretinzi o asemenea minciună!… Şi fără îndoială, pentru că eşti soţia sa… „după cum se cuvine" te-ai insinuat aici ca o hoaţă… pentru a uzurpa o funcţie şi un titlu care nu-ţi aparţin?

— Voiam să aflu adevărul fără să produc vreo dramă, declară Nathalie, strecurând spre William o privire nefericită.

Acesta asculta, indiferent, în picioare în spatele scaunului său, cu ochii aţintiţi la cea care vorbea.

Gwendoline păru că-şi regăsise siguranţa.

— Adevărul!… Adevărul este că eşti o aventurieră şi că minţi pretinzând că Franck te-a luat de soţie. Nu putea, n-avea dreptul.

Daniel interveni:

— A făcut-o şi dovezile sunt aici, adăugă scoţând din buzunarul pardesiului un plic. Iată certificatul de căsătorie civilă şi certificatul de căsătorie religioasă.

Mâinile notarului luară hârtiile ce i se întindeau şi începu să le examineze cu meticulozitate.

Ceva străluci în ochii verzi îndreptaţi spre el în timpul acestui examen.

— Aşadar, era bigam! interveni Gwendoline.

— Oh!… Oh!… Oh!… exclamă notarul cu un aer îngrozit.

Fizionomia Nathaliei împietrise.

Vocea liniştită, puţin căutată a lui Daniel reluă şi el

îşi îndreptă atenţia spre frumoasa roşcată:

— Uitaţi, doamnă, că singura persoană care ar putea fi acuzată de bigamie aici… sunteţi dumneavoastră.

— Eu? se sufocă Gwendoline.

Sub fard, obrajii se decolorară. îi apărură cearcăne. Parcă toată tinereţea o părăsi brusc.

Daniel îi aruncă unul dintre cele mai seducătoare zâmbete.

— Dumneavoastră! Oh! calmaţi-vă… nu mai este o acuzaţie care să poată avea pentru dumneavoastră consecinţe supărătoare. Acum, nu mai purtaţi această povară. Când v-aţi căsătorit – cu toate aparenţele de legitimitate – cu prietenul meu Franck Ray Parker, fostul dumneavoastră soţ trăia încă.

— Minţiţi!…

Cu toate acestea, tonul era mai puţin agresiv, se strecurase o răguşeală.

— Ba nu. Şi o ştiţi bine. Soţul dumneavoastră, condamnat de Gestapo – erau frumoasele vremuri în care Hitler şi Gestapoul făceau ravagii încă – ispăşea nu ştiu ce pedeapsă. Aţi reuşit printr-o înşelătorie să păcăliţi autorităţile. În acea perioadă tulbure, era destul de uşor să-ţi procuri hârtii falsificate. Pe scurt, v-aţi căsătorit absolut legal cu Franck. Numai că, autorităţile ecleziastice se arătaseră mai curioase şi mai puţin superficiale decât ofiţerul stării civile şi n-aţi putut să vă sfinţiţi unirea prin sfânta taină a căsătoriei. Atunci, i-aţi spus lui Franck o minciună în plus: că vreţi să vă căsătoriţi în Italia, la Roma. Şi Franck, naiv, n-a găsit asta ciudat… Numai că între timp şi înainte să apucaţi să treceţi Apeninii, s-a întors soţul dumneavoastră. Atunci, Franck şi-a dat seama de duplicitatea dumneavoastră şi de prostia lui. Din dragoste pentru dumneavoastră, se certase definitiv cu familia sa, îşi distrusese cariera, se compromisese. Dar a început războiul. N-a avut timp să amâne, nici măcar să regularizeze această situaţie anormală, a trebuit să plece.

Gwendoline ascultase această expunere, făcută pe tonul rece şi indiferent al unui magistrat ce prezenta o

afacere, cu o faţă de gheaţă. Treptat, păru că-şi recapătă stăpânirea de sine.

— Da, mărturisesc, este adevărat… Poliţia dumneavoastră şi-a făcut bine treaba, domnule. Cu câteva greşeli, totuşi. Când m-am căsătorit cu Franck, îl credeam mort pe soţul meu. În acea perioadă, nu ni se spunea mare lucru despre ce se întâmpla în lagăre. Fireşte, când a fost eliberat, ne-a pus pe Franck şi pe mine într-o teribilă dilemă. Dar soţul meu a murit, chiar în primele luni. Şi fapta de bigamie nu mai exista. După ostilităţi, Franck s-a întors. M-a iubit întotdeauna, spuse ea, cu o privire rea spre Nathalie. Dovada… David!… susură cu răutate. Pentru că – gura arogantă i se strâmbă într-un zâmbet viclean – nu puteţi nega că David este fiul lui Franck! îi poartă numele, la starea civilă. Stau mărturie aceste acte autentice.

— Iertare, interveni Nathalie cu o voce fără inflexiuni şi puţin tremurătoare, Madeline, doica sa, afirmă că David nu este fiul lui Franck. Ea l-a cunoscut pe adevăratul său tată.

Gwendoline se încordă ca un şarpe gata să muşte.

— Ia te uită! ia te uită! replică, aţintind asupra rivalei sale o privire plină de-o profundă ironie, ai adunat bârfele de la oficiu? Desigur, eşti cea mai în măsură pentru asta!… Ei bine! te înşeli, fetiţo, dacă îţi imaginezi că mă învingi cu aşa-zisele dezvăluiri ale acestei nebune. Madeline nu ştie ce vorbeşte. Fiul meu era născut când am lua-o în serviciu. Aşadar, nu poate şti nimic despre naşterea sa. Singurul lucru sigur, este că David figurează în registre sub numele tatălui său, care de altfel l-a recunoscut, luând asupra sa cheltuielile de întreţinere.

Nathalie se simţi pătrunsă de un frig ca de gheaţă. Îl privi pe Daniel cu disperare.

— Ţţ… ţţ… ţţ… făcu pilotul cu acel aer bine dispus care-l luase de-a lungul dramaticei sale dezbateri, să nu deviem. Aşa cum aţi subliniat adineaori, doamnă, am într-adevăr tot dosarul acestei probleme. Nu lipseşte niciun amănunt.

Făcu cu ochiul în direcţia Nathaliei.

— Datorită căpitanului Hebrard, ale cărui funcţii în serviciul de informaţii au putut funcţiona în avantajul nostru. Ori, adevărul este puţin diferit de ceea ce spuneţi dumneavoastră. Este exact că Franck, atunci când s-a întors în Germania, după război, cu trupele aliate din care făcea parte a căutat să dea de urma fostei sale soţii. Voia mai ales să anuleze această căsătorie nechibzuită pe care nu avusese timp s-o declare nulă şi care făcea încă din el soţul unei bigame. Dar, în acest interval de timp, soţul dumneavoastră murise. Brusc, situaţia se rezolvase de la sine, cu condiţia să nu se revină asupra trecutului. Numai că, Franck, nu acceptase acest trecut. Se lămurise în ceea ce vă priveşte şi voia libertatea cu orice preţ. Ar fi fost necesar un proces de lungă durată, cu atât mai mult cu cât arhivele din mica ţară unde v-aţi căsătorit, dispăruseră. După prăbuşire, acolo era un haos. Franck v-a găsit până la urmă într-un lagăr de reeducare.

Gwendoline schiţă o mişcare, dar gestul imperativ al lui Daniel îi impuse tăcere.

— N-aţi avut noroc, mărturisesc. La încetarea ostilităţilor, având nu ştiu ce de împărţit cu compatrioţii dumneavoastră în legătură cu o poveste de escrocherie, aţi fost închisă într-un lagăr nazist. Acolo l-aţi cunoscut pe tatăl copilului dumneavoastră.

Gwendoline ridică dispreţuitoare din umeri, dar mâinile îi tremurau.

— Ce roman! declară ea, arogantă. Ce dovezi aţi putea aduce?

— Oh! nenumărate. Începând cu mărturiile tovarăşilor de detenţie. Poate chiar cu cea a acestei Madeline care, după ce a trăit cu dumneavoastră, în ciuda originii sale… Trebuie să fie un suflet bun… cu toate că, la fel cu celelalte, fusese probabil scandalizată să vă vadă acordându-vă favorurile acelei brute, comandant al lagărului…

Buza frumoasei roşcate se răsfrânse, puţin crispată, descoperind dinţii albi. Ridică din nou din umeri, aruncând

în jur o privire sfidătoare.

Fără să fie impresionat, Daniel îşi continuă expunerea.

— Pentru asta, la intrarea aliaţilor, aţi fost transferată dintr-un lagăr nazist în unul de denazificare. Acolo v-a regăsit Franck. I-aţi povestit nu ştiu ce istorie emoţionantă, în care eraţi evident, victima. Copilul era acolo. Era plăpând şi pipernicit, condamnat dinainte, nenorocitul. L-aţi înduioşat pe Franck. Copilul fusese înscris pe numele lui, pentru că pe actele dumneavoastră oficiale, încă îl mai purtaţi. Franck a acceptat să nu facă un proces de negare a paternităţii, cu condiţia să consimţiţi la anularea falsei căsătorii în care îl antrenaserăţi. Acesta a fost obiectul unui târg între amândoi. Şi chiar a fost de acord să vă plătească o pensie. Numai că, în acea perioadă, el n-avea bani. Se întorsese din război plin de glorie, dar lipsit de bani. Îl ştiaţi îndrăzneţ şi curajos. L-aţi pus în legătură cu un impresar care i-a propus acel număr de circ ce-l scotea pe moment din încurcătură... De-abia când aţi ştiut, tot prin impresar, că exista o femeie în viaţa lui, că ducea cu ea o existenţă retrasă şi că nu voia să se întoarcă niciodată la ai lui, aţi profitat cu viclenie de situaţie... El nu vă mai putea fi de niciun folos. Performanţele sale pe pistă îi prevedeau un accident fatal. Atunci aţi intrat în joc... Oh! n-aveţi un suflet prea frumos, doamnă. Şi, într-o bună zi, având toate calculele făcute în capul mic, frumos şi îndrăzneţ, dispunând de toate informaţiile posibile, v-aţi jucat ultima carte. Aţi revendicat pentru fiul dumneavoastră locul de moştenitor la Parker Lake. Ce riscaţi oare? Fiul dumneavoastră nu era în mod legal, un Ray Parker?... Şi dacă acest copil murea – încă un final, pe care scontaţi! Remarc, în trecere, că aveţi o anumită înrudire cu animalele viclene, cu pielea groasă care se află în spatele zăbrelelor la circ – ei bine! vă rămânea, fie să-l îmbrobodiţi pe tânărul casei, fie să-l înspăimântaţi în asemenea măsură pe tată, prin ameninţarea cu un scandal, încât să fie dispus să vă accepte pretenţiile. Aţi comis o singură greşeală, aceea de-

a face să dispară corpul pretinsului dumneavoastră soţ. Este adevărat că asta vă garanta poziţia aici, în această casă. Numai că n-aţi ţinut seama de soţia lui Franck, cea adevărată. Şi nici de prietenia pe care Franck a ştiut s-o inspire. Iată, scumpă doamnă, de ce am făcut această anchetă. Toate dovezile sunt aici.

Flutură în aer un raport destul de gros pe care tocmai îl scosese cu rapiditate din unul din buzunarele sale largi, asemenea unui scamator îndemânatic. I se adresă Nathaliei. Tonul i se schimbă, devenind mai prietenos, aproape afectuos.

— Când l-am avut în mână, draga mea, am înţeles că pentru a pune toate lucrurile la punct, era mai bine să mă adresez direct celor interesaţi şi să le explic eu însumi situaţia. De aceea am luat legătura cu… domnul Ray Parker junior – zâmbi cordial spre William, al cărui chip reflecta o emoţie trecătoare – şi l-am făcut să vină de urgenţă la Londra, pentru a avea împreună o conversaţie lămuritoare. Ea a fost preliminară reuniunii de astăzi. În rest, a fost suficient să strâng dovezile care ne lipseau. Am terminat, spuse cu un aer modest, întorcându-se spre notar, cu o mimică de scuză.

Gwendoline îl privea. Rânji – şi brusc, toată vulgaritatea sa se dezvălui celor prezenţi, ca şi când ar fi înlăturat o carapace de respectabilitate.

— Ce reprezintă pentru dumneavoastră această mironosiţă, încât aţi făcut în favoarea sa această frumoasă meserie de spion?

Daniel se ridică uşor de pe scaun şi schiţă un mic salut care, în alte împrejurări, ar fi fost comic.

— Eu sunt, scumpă doamnă, cel mai bun prieten al soţului şi naşul fiului său.

Gwendoline rămase o clipă nemişcată, ca de piatră, cu braţele căzute de-a lungul corpului. Întoarse încet capul spre William. El se apropiase de uşă şi o deschisese foarte larg, cu un gest semnificativ. Şi rămăsese în prag, drept, ţeapăn, cu ochii cenuşii ca de gheaţă aţintiţi asupra ei.

În acel moment, ea înjură în nemţeşte, o înjurătură

care mirosea a loc rău famat şi, punând mâna pe un vas de flori din apropiere, îl aruncă în perete cu toată puterea, înainte de-a se grăbi să iasă.

— Fermecător caracter! concluzionă Daniel, cu un zâmbet indiferent.

*

* * *

Maşina gri se afla în faţa peronului. Era încărcată cu valizele lui Daniel şi cu cele ale Nathaliei.

Daniel tocmai îşi lua rămas bun de la bătrânul domn care stătea pe scară, rezemat în baston.

— Tot ceea ce aţi făcut pentru noi! declară bătrânul domn, cu un tremur în voce.

— Eu? Dar eu n-am făcut decât să copiez raportul căpitanului Hebrard…

Sub pleoapele ridicate, ochii baronetului se umeziră. Deschise braţele cu un gest stângaci şi impresionant, deoarece nu avea obiceiul unor asemenea demonstraţii.

— Lăsaţi-mă să vă îmbrăţişez… ca… şi cum… mi-aş îmbrăţişa fiul… fiul meu Franck, şopti el, stăpânindu-şi un suspin.

…Daniel se stabilise pentru două zile în casa prietenului său Franck şi aceste două zile fuseseră suficiente pentru a lichida definitiv situaţia şi a înlătura din vechea locuinţă amintirea diabolică a frumoasei roşcate.

Gwendoline plecase cu arme şi bagaje, două ore după ce fusese demascată. Baronetul se hotărâse să continue să-i plătească micului David pensia la care consimţise Franck şi cheltuielile sanatoriului unde Madeline îl dusese pe micul infirm.

Cât despre mama abuzivă, se va agăţa ea pe undeva.

…Şi acum, conacul îşi aştepta adevăratul stăpân, pe acel frumos Anicet care avea ochii albaştri ai Nathaliei şi toate trăsăturile familiei Ray Parker.

Cu o bucurie melancolică în adâncul ochilor, Nathalie îl îmbrăţişă pe bătrân. El bâigui:

— Întoarce-te repede, fata mea. Este atâta nevoie de tine în casa asta!…

— Haide, tată, las-o să plece. Pierdem trenul.

Sir Arnold îşi privi atent fiul, cu îngrijorare.

— Eşti sigur că se va întoarce?

Nathalie înălţă capul spre William. Privirile li se întâlniră, se contopiră pentru o clipă… Ochii cenuşii ai lui Franck… dar altfel, mai puţin trişti, cu mai multă încredere în viaţă şi mai multă siguranţă! Ochii liniştiţi ai unui bărbat făcut pentru o singură dragoste, pentru o singură fericire! …

— Bineînţeles, spuse el, înconjurându-i protector cu braţul umerii firavi, se va întoarce. Nu-i aşa, Nathalie?

Degetele li se atinseră. Aceasta fu o promisiune… o promisiune pe care baronetul o observă şi bătrâna lui inimă se umplu de căldură.

— Da, mă voi întoarce cu Anicet… şi pentru totdeauna, spuse ea cu lacrimi calde ce-i străluceau în ochii albaştri.

— Şi va fi de două ori fata dumitale, adăugă William, ca o confidenţă.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, copiii mei!

Sir Arnold scoase un oftat. Sprijinit în baston, privi maşina gri dispărând la cotitura parcului.

I se păru că primeşte în mod misterios un mesaj grav şi reconfortant în acelaşi timp: mesajul postum al lui Franck.

Gândul i se îndreptă spre fiul pe care-l regretase atât de mult, de-a lungul vieţii sale decepţionate şi care îi trimitea pentru a-i îndulci bătrâneţea şi a primi iertarea sa, acest copil ce-i semăna… acest copil şi această femeie tânără cu zâmbet luminos, care va aştepta în casa părintească în timpul lungilor absenţe ale lui William şi va conduce domeniul cu voioşie şi curaj.

Ei bine, liniştea revenise. Şi când tristeţea va fi uitată, soarele şi dragostea vor lumina din nou vechea casă.

Sfârşit